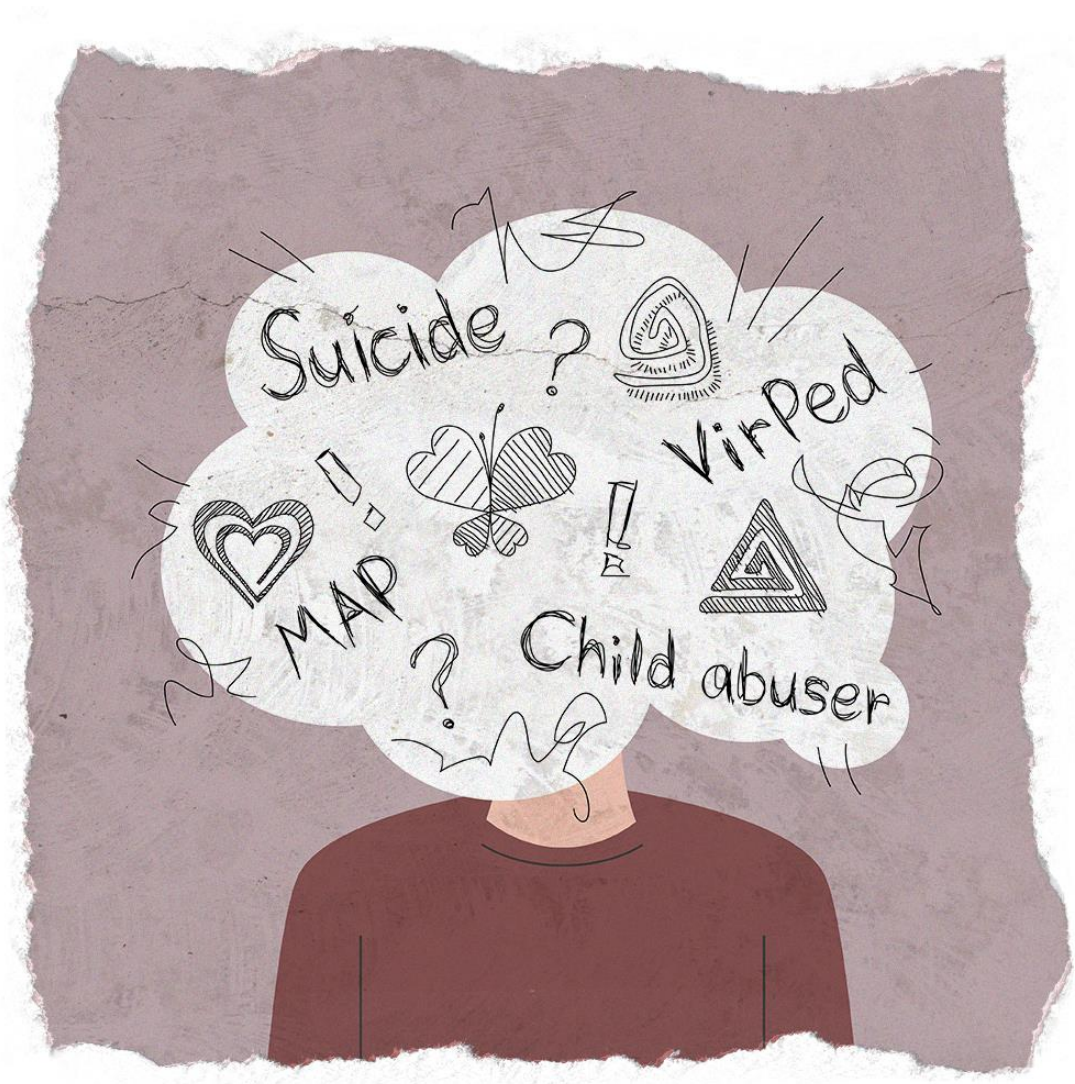

I sindet på ikke-udøvende pædofile

Rapportens samlede antal tegn

(med mellemrum & fodnoter): 216.241

Svarende til antal normalsider à 2400 tegn: 90,1

Camilla Laulund Olsen, 20195586

Nanna Sofie Gregersen, 20192961

Vejleder: Casper Schmidt

4. Semester, Kandidat i Psykologi, Specialeafhandling.

Aalborg Universitet

Dato: 31/05-2024

Abstract

This thesis explores non-offending pedophiles with the aim of shedding light on the experience of being a non-offending pedophile. Through a qualitative semi-structured approach 12 individuals, who identify themselves as non-offending pedophiles, were interviewed to narrate their life stories and personal experiences regarding their sexual attraction to minors. Our participants were recruited from the Virped forum, where they were provided the opportunity to participate either orally or in writing. Through the gathered empirical data, six different themes were identified, contributing to a nuanced understanding of the research question: **1) Emotional implications, 2) Human sexuality, 3) Stigmatization, 4) Lack of belongingness, 5) Fear of sharing one's thoughts, 6) Experiences with sharing.**

The first theme shows that the emotional impact includes a mix of positive and especially negative feelings of being a non-offending pedophile. The second theme about human sexuality addresses how being different and having desires towards something that can never be attained can be perceived as the source of many negative emotions. Furthermore, it is highlighted that different aspects of sexual attraction can influence how they cope with being a non-offending pedophile. The third theme regarding stigmatization illustrates why some non-offending pedophiles find it challenging to accept their sexual attraction. The stigma affects to such an extent that it becomes challenging to separate themselves from the stigmatized narratives surrounding pedophiles. The fourth theme highlights that a lack of belongingness has been the source of many negative feelings of being a non-offending pedophile. Through the VirPed Forum they achieve this feeling of belongingness which for some become the turning point in accepting their sexual attraction to minors. The fifth theme addressing the fear of sharing their sexual attraction illustrates how stigmatization creates a profound fear of being judged and reported to authorities. This fear creates a barrier in seeking help from either friends, family or professionals. The sixth theme regarding experiences of seeking help from friends, family or professionals provides insight into how opening up and the associated reactions can impact how they perceive their sexual attraction to minors and how they manage it.

These findings show the importance of non-offending pedophiles receiving the proper help and support in managing their sexual attraction to minors to improve their well-being and prevent potential harm. This thesis has contributed to a deeper and more holistic understanding of what it is like to be a non-offending pedophile.

Indholdsfortegnelse

INDLEDNING	1
PROBLEMFELT OG PROBLEMFORMULERING	1
LÆSEVEJLEDNING	2
DEL 1	2
DEL 2	2
DEL 3	3
DEL 1 – AFGRÆNSNING OG METODE.....	3
1. FORSKNINGSGENNEMGANG	4
1.1 Ikke-udøvende overfor udøvende pædofile	4
1.2 Coping strategier	5
1.3 Stigmatisering.....	6
1.3.1 Mediernes indflydelse	7
1.3.2 De professionelles opfattelse.....	8
2. BEGREBSAFKLARING	8
2.1 DSM-5 og ICD-10.....	9
2.1.1 Pædofili ud fra DSM	9
2.1.2 Pædofili ud fra ICD.....	10
2.2 Prævalens	12
2.3 Afgrænsning.....	12
3. VIDENSKABSTEORETISK STÅSTED	13
3.1 Det fænomenologiske standpunkt	13
3.2 Hermeneutikken.....	14
3.2.1 Den filosofiske hermeneutik	14
3.3 Fænomenologiens og hermeneutikkens sammenspil i nærværende speciale	15
4. METODE	16
4.1 Den kvalitative metode	16
4.2 Det fænomenologiske interview	17
4.3 Det semistrukturerede interview	19
4.4 Online interview	20
4.5 Etiske overvejelser	20
4.6 Interviewguide	21
4.7 transskribering af interviews	22
5. REKRUTTERING AF INFORMANTER.....	23
5.1 Organisationen Virtuous Pedophiles.....	23
5.2 Forummet VirPed	24
5.3 Informanter	26

6. DATABEHANDLING.....	26
6.1 Tematisk analyse.....	26
6.2 Kodning i Nvivo.....	27
6.3 Den tematiske proces.....	27
DEL 2 – ANALYSE	29
7. REDEGØRELSE AF TEORI.....	29
7.1 Den seksuelle udvikling	30
7.1.1 Puberteten og den seksuelle udvikling	30
7.1.2 Seksuel modenhed	31
7.2 Stigma	32
7.2.1 Stigma baseret på karakterfejl.....	32
7.2.2 Selvstigmatisering.....	33
7.2.3 Strategier til at håndtere stigma.....	33
7.3 Social Identity Theory.....	34
7.3.1 Social kategorisering.....	34
7.3.2 Social sammenligning	35
7.3.3 Social identitet	35
7.3.4 Social mobilisering	35
8. ANALYSE.....	36
8.1 De følelsesmæssige implikationer.....	36
8.1.1 Følelser forbundet til opdagelsen	36
8.1.2 Følelser forbundet ved håndteringen.....	38
8.1.3 De nuværende følelser	41
8.2 Mennesket som seksuelt væsen	45
8.2.1 Erindringer vedrørende opdagelsen af tiltrækning til mindreårige.....	45
8.2.2 Seksuel tiltrækning.....	49
8.3 Stigmatisering.....	53
8.3.1 Mediernes indvirkning i stigmatiseringen.....	54
8.3.2 Selvstigmatisering.....	56
8.3.3 Håndteringsstrategier	57
8.4 Manglende tilhørsforhold	59
8.4.1 Før VirPed	60
8.4.2 Efter VirPed	62
8.4.3 Dobbeltliv	64
8.5 Frygten for at dele sine tanker.....	65
8.5.1 Udfordringer ved at åbne op til familie eller venner	65
8.5.2 Udfordringer ved at søge professionel hjælp	67
8.6 Oplevelser med at åbne op.....	69
8.6.1 At søge støtte hos familie og venner	69
8.6.2 Erfaringer med professionel hjælp	73

DEL 3 – DISKUSSION OG KONKLUSION.....	75
9. DISKUSSION.....	76
9.1 <i>Empirisk diskussion</i>	76
9.1.1 Diskussion af resultater.....	76
9.1.2 Tematikernes forbundethed.....	83
9.2 <i>Metodisk diskussion</i>	84
9.2.1 Specialets videnskabsteoretiske ståsted.....	84
9.2.2 Selvrapportering.....	86
9.2.3 Online versus fysiske interview	87
9.2.4 Skriftlige versus mundtlige interviews.....	88
9.2.5 Informanter	90
9.3 <i>Projektets bidrag til forskningsfeltet</i>	92
10. KONKLUSION.....	93
PENSUMOPGØRELSE	
REFERENCELISTE	

Bilag 1 – Informed consent page oral participation
Bilag 2 – Informed consent page written participation
Bilag 3 – Oversigt over empiriindsamling
Bilag 4 – Informant 1
Bilag 5 – Informant 4
Bilag 6 – Informant 5
Bilag 7 – Informant 7
Bilag 8 – Informant 9
Bilag 9 – Informant 11
Bilag 10 – Informant 10
Bilag 11 – Informant 2
Bilag 12 – Informant 8
Bilag 13 –Informant 6
Bilag 14 – Informant 13
Bilag 15 – Informant 14

Indledning

Børns sikkerhed og trivsel er et centralt element i ethvert samfund, og i en tid hvor dette er af allerhøjeste prioritet, skaber enhver trussel mod dette vrede og foragt. Seksuel tiltrækning til børn, kendt som pædofili, er et af de mest stigmatiserede og komplekse emner, der findes i det nutidige samfund. Det er omgivet af tabu, misforståelser og vækker ofte fordomme. Voksne med denne tiltrækning kan befinde sig i en uundgåelig konflikt mellem egne følelser og samfundets normer og love.

Formålet med dette speciale er at belyse de psykologiske aspekter af voksnes seksuelle tiltrækning til børn hos den gruppe af pædofile, der definerer sig selv som ikke-udøvende. Dette indebærer, at denne gruppe af individer er dedikerede til at leve et liv, der hverken indirekte eller direkte kan skade børn. Gennem en omfattende kvalitativ analyse af ikke-udøvende pædofiles oplevelse af at være en del af det mest stigmatiserede folkefærd, søger specialet at skabe en dybere indsigt i, hvordan dette manifesterer sig hos den enkelte, og hvad dette har af betydning for dennes mentale sundhed.

Ved at kaste lys over dette tabubelagte emne, håber vi at kunne bryde med de fordomme, der hersker omkring, at alle pædofile er seksuelle misbrugere af børn. Vi håber samtidig at bidrage til en mere informeret debat om pædofili med den forhåbning, at et brud med tabuet vil virke forebyggende i indsatsen mod at forhindre potentielle overgreb på børn i fremtiden.

Problemfelt og problemformulering

Seksuelle afvigelser findes i mange afskygninger og kan bredt betegnes som *parafilier*. Dette speciale tager udgangspunkt i én bestemt parafili kaldet *pædofili*. Pædofile kendetegnes overordnet ved at have en seksuel forkærlighed for børn, ofte i sen barnealder eller tidlig pubertet (Møhl, 2017). Det pædofile begreb er komplekst, og der findes mange forskellige udgaver af pædofile. De kan både være eksklusivt tiltrukket af børn eller ikke eksklusivt tiltrukket af børn, de kan være tiltrukket af enten det ene eller begge køn, og så kan de for eksempel også være enten ikke-udøvende eller udøvende. Alle disse facetter gennemgås nærmere i senere afsnit.

Kompleksiteten, som dette felt indebærer, vil vi gerne være med til at udfolde i nærværende speciale, der afgrænses til at centrere sig om ikke-udøvende pædofile. Specifikt vil nærværende speciale beskæftige sig med følgende problemformulering:

Hvordan opleves det at være ikke-udøvende pædofil?

Læsevejledning

Følgende afsnit har til formål at gennemgå projektets struktur for at kunne besvare den foreliggende problemformulering. Specialet er opdelt i tre overordnede dele, hvoraf første del har til formål at afgrænse undersøgelsesområdet samt afdække de metodiske og metodologiske valg foretaget. Del to indeholder en redegørelse for relevant teori samt en tematisk analyse baseret på den indsamlede empiri. Sidste og tredje del indeholder en diskussion af specialets resultater og metodiske implikationer samt en konklusion.

Del 1

I del 1 præsenteres en forskningsgennemgang, der har til formål at indføre læseren i allerede eksisterende forskning på området. Efter dette følger en begrebsafklaring samt præcisering af specialets undersøgelsesområde, herunder hvad nærværende speciale forstår ved begrebet pædofili. Herefter forklares specialets metodiske udgangspunkt. Først gennemgås specialets videnskabsteoretiske udgangspunkt med fokus på fænomenologien samt hermeneutikken. Dette kobles på det kvalitative udgangspunkt, hvorunder der redegøres for interviewet som metode samt de etiske overvejelser omkring at interviewe ikke-udøvende pædofile. Del 1 indeholder også en præsentation af interviewguiden, samt en grundig beskrivelse af rekrutteringsprocessen af informanter. Afslutningsvis følger en transskriptionsguide samt en præsentation af, hvordan vores data er behandlet ud fra programmet Nvivo med henblik på udarbejdelsen af en tematisk analyse.

Del 2

Herefter følger del 2, som fokuserer på specialets teoretiske standpunkt samt en analyse af de globale tematikker. Først præsenteres der et *udviklingspsykologisk per-*

spektiv på menneskets behov for seksuel udforskning samt en gennemgang af konceptet omkring *seksuel modenhed*. Efter dette præsenteres Erving Goffmans begreb *stigma*, hvor der særligt fokuseres på stigma baseret på *karakterfejl*, *selvstigmatisering* samt *håndteringsstrategier*. Slutteligt præsenteres Henri Tajfels *Social Identity Theory*, hvor begreberne omkring *social kategorisering*, *social sammenligning*, *den sociale identitet* samt *social mobilisering* redegøres for. Disse teorier har til formål at bidrage med en psykologisk forklaring på, hvordan vores informanternes beretninger kan forstås. Efter redegørelsen følger en analytisk gennemgang af nærværende speciales seks globale tematikker, nemlig 1) Følelsesmæssige implikationer, 2) Mennesket som et seksuelt væsen, 3) Stigmatisering, 4) Manglende tilhørsforhold, 5) Frygten for at dele sine tanker og 6) Oplevelser med at åbne op. Der trækkes i denne sammenhæng tråde imellem de redegjorte teorier og informanternes forskellige udsagn.

Del 3

I tredje og sidste del opdeles diskussionen i to grene. Den ene gren har fokus på specialets resultater, og den anden gren har fokus på de metodiske implikationer. Under diskussionen af analysens resultater fremhæves det, hvordan analysen er med til at nuancere, hvordan det opleves at være en ikke-udøvende pædofil. Dernæst diskuteres tematikkernes forbundethed og sammenspil sat i relation til problemformuleringen. Efter dette følger den metodiske diskussion. Her diskuteres specialets videnskabsteoretiske ståsted samt en række af valg foretaget relateret til den kvalitative metode herunder selvrapportering, online interviews samt fordelene og ulemperne ved både at inddrage mundtlige og skriftlige interviews. Nærværende speciales population og dennes bidrag til specialets validitet diskuteres også. Afslutningsvis følger en konklusion.

Del 1 – Afgrænsning og metode

Første del af nærværende speciale har til formål at indkredse undersøgelsesfeltet samt klargøre, hvilket metodisk udgangspunkt, der undersøges ud fra. Der vil i følgende blive gennemgået udvalgt allerede eksisterende forskning. Efterfølgende præsenteres en definition af pædofili samt en afgrænsning af specialets fokus. Dernæst udfoldes specialets videnskabsteoretiske standpunkt, samt hvordan brugen af den

kvalitative metode kommer til udtryk gennem specialet. Der redegøres ydermere for processen omkring rekruttering af informanter, og afslutningsvis introduceres henholdsvis interviewguide samt tilgang til databehandling.

1. Forskningsgennemgang

Den forskningsmæssige baggrund for nærværende speciale er baseret på udvalgt bedst mulig tilgængelige forskning. Der er så vidt muligt forsøgt at tage højde for de forskellige definitioner og måder at undersøge populationen på. Med dette menes der, at alle artikler er nøje udvalgt og gennemlæst for at sikre, at undersøgelserne har relevans for ikke-udøvende pædofile på trods af divergerende begrebsdefinitioner eller mangel på samme. I forskningsgennemgangen benytter vi de betegnelser, som forfatterne har valgt at benævne deres population med.

1.1 Ikke-udøvende overfor udøvende pædofile

Størstedelen af den eksisterende viden om pædofili stammer fra forskning udført i løbet af de seneste årtier. En af de største udfordringer ved denne forskning er, at størstedelen er baseret på en population, der allerede er dømt for seksuelle overgreb begået mod børn eller er blevet retsforfulgt (Seto, 2009; Raymond et. al. 1999; Leue et. al., 2004). Dette er hvad vi i nærværende speciale omtaler som udøvende pædofile. I mellemtiden viser undersøgelser, at omkring 40-50% af de personer, der har begået seksuelle forbrydelser mod børn, ikke kan defineres som pædofile, baseret på deres seksuelle opstemthed og adfærd (Seto 2009). Andre studier uddyber, at pædofili skal ses som en risikofaktor for at begå seksuelle overgreb mod børn (Tenbergen et al., 2021; Seto 2019). Individuer, der oplever seksuel tiltrækning til børn, men ikke har kendt seksuel kontakt med børn, udtrykker ofte et stort ønske om aldrig at gøre det. I de senere år er der derfor etableret forskellige online netværk for selvidentificerede pædofile til at dele information og støtte hinanden (Cantor & McPhail, 2016).

Denne måde at undersøge pædofili på har særligt to svagheder. Den første er, at der er en reel risiko for, at en del af den undersøgte population ikke er pædofile, men derimod seksuelle krænker af børn. Den næste udfordring er, at såfremt populationen kan defineres som pædofile, afbilleder forskningen udelukkende aspektet omkring at være handlende på sine lyster. Der er altså en hel gruppe af mennesker, nemlig de ikke-udøvende pædofile, der står udenfor forskningen. Dette er dog forsøgt

dækket i undersøgelser, der i stedet benytter begrebet Minor Attracted Person (MAP). Her sammenlignes ikke-udøvende MAPs med udøvende MAPs på forskellige parametre. Et spørgeskemastudie foretaget af Cohen et al., (2018b) havde til formål at sammenligne ikke-udøvende MAPs med udøvende MAPs for at undersøge, hvilke ligheder og forskelle der var at finde imellem de to grupper. Udøvende MAPs rapporterede en stærkere seksuel tiltrækning til mindreårige, højere niveau af anti-social adfærd, større forekomst af historik om seksuel misbrug i barndommen samt hyppigere brug af mentale sundheds tilbud sammenlignet med ikke-udøvende MAPs og MAPs uden for den retspsykiatriske setting (Cohen et al., 2018b). Ikke-udøvende MAPs holdninger omkring seksuel kontakt mellem voksen og barn var præget af større fokus på den negative indvirkning på børnene end hos udøvende MAPs. Samtidig så ikke-udøvende MAPs deres seksuelle tiltrækning til børn som et større moralsk dilemma end et udelukkende juridisk. En senere undersøgelse af Cohen et al. (2018a) fandt, at antisociale træk kan være en primær drivkraft for at handle på seksuelle tanker mod børn. Samtidig fandt de, at oplevelser med misbrug i barndommen udgør en risikofaktor for både at udvikle pædofili, men også for at handle på de seksuelle lyster rettet mod børn. Disse fund taler ind i vigtigheden om at have for øje distinktionen mellem at være udøvende pædofil og ikke-udøvende pædofil.

1.2 Coping strategier

Andre studier fremhæver, at den psykiske mistrivsel ikke blot er til stede ved udøvende pædofile, men også ved ikke-udøvende pædofile. En interviewundersøgelse af 15 selvidentificerede pædofile i Holland viste, at det kunne være problematisk for individerne at håndtere disse såkaldte forbudte følelser på hensigtsmæssig vis (Houtepen et al., 2016). Samtidig scorede de relativt lavt på deres subjektive oplevelse af trivsel sammenlignet med gennemsnitsbefolkningen (Houtepen et al., 2016). En større undersøgelse, der sammenlignede 342 udøvende MAP's med 223 ikke-udøvende MAP's viste, at en tredjedel af begge grupper rapporterede om kroniske selvmordstanker (Cohen et al., 2018b).

Den psykiske mistrivsel fører for flere til udviklingen af forskellige copingstrategier. Eleanor Stevens & Jane Wood (2019) fandt gennem en analyse af 5210 posts på forummet VirPed.org særligt fire overordnede copingstrategier hos ikke-udøvende pædofile. *Managing risk and attraction to children*, udgjorde 20% af de identificerede

copingmekanismer og indebar blandt andet, at individerne stoppede med at befinde sig steder, hvor der ville være børn. *Managing mood* udgjorde 20% af de identificerede copingmekanismer og indebar blandt andet diskussioner omkring, hvordan mindfulness havde været givende for nogle medlemmer at dyrke. *Managing preferences prosocially* udgjorde 39% af de identificerede copingmekanismer og indebar diskussioner om, hvorvidt kemisk kastration og terapi havde hjulpet individerne fra at handle på deres lyster. Det indebar også, hvordan man ved hjælp af "almindeligt tilgængeligt" online materialer kunne få outlet på sine lyster. Sidste copingstrategi; *Friends, family and relationships* udgjorde 21% af de identificerede copingmekanismer og omhandlede, hvorvidt støtte fra henholdsvis venner og familie, peerstøtte og/eller religion havde positiv indvirkning på individerne. Fem temaer var centrale i diskussion om mental mistrivsel. Dette var temaerne afhængighed, angst, depression, selvhad/selvskade/selv mord og andre. Selvhad/selvskade/selv mord og andre udgjorde næsten en tredjedel af den samlede diskuterende mentale mistrivsel i de gennemgåede posts. Resultaterne fra undersøgelsen indikerer altså, at der er en høj grad af mental mistrivsel hos ikke-udøvende pædofile, og den høje grad af mistrivsel medfører forskellige måder at håndtere dette på. Studiet konkluderer, at den høje mentale mistrivsel udgør en risikofaktor for, at ikke-udøvende pædofile skader enten sig selv eller børn (Stevens & Woods, 2019).

1.3 Stigmatisering

Tidligere forskning har dokumenteret højere niveauer af stigmatisering af pædofile end for andre stigmatiserede grupper af mennesker som for eksempel alkoholikere eller skizofrene (Stelzmann et al., 2022). Der ses en generel tendens til at tilskrive pædofile individer negative vurderinger og træk til, såsom at pædofile enten kan være onde eller frastødende (Cantor & McPhail, 2016). I en undersøgelse udført af Jahnke et al. (2015) var 14% tyske og 28% amerikanske deltagere enige i, at personer med pædofile tilbøjeligheder, som endnu ikke havde begået overgreb, "hellere burde være døde". Derudover ses det, at mennesker kan have tendens til at tilskrive pædofile forskellige faktorer såsom fysisk eller seksuelt misbrug i barndommen, fravær af forældre i barndommen, negative tidlige seksuelle oplevelser, tilladelse til at se pornografi i en ung alder, samt utilstrækkelig håndtering af følelser (Cantor & McPhail, 2016). Dette antyder, at der oftest søges efter bagvedliggende årsager og

faktorer, der kan være med til at forklare og retfærdiggøre pædofili, hvilket bidrager til yderligere stigmatisering af ikke-udøvende pædofile. Andre studier har påvist, at denne stigmatisering kan medføre risiko for den tidligere nævnte forværede mentale trivsel og interpersonelle vanskeligheder (Cohen et al. 2020, Elchuk et al. 2022).

1.3.1 Mediernes indflydelse

Stelzmann et al. (2022) fandt, at stigmatiseringen blandt andet skyldes den generelle negative mediedækning af pædofile. Typisk mediedækning af pædofili er karakteriseret ved primært at nævne emnet i forbindelse med alvorlige og aktuelle tilfælde af seksuelle overgreb mod børn (Stelzmann et al., 2022). I disse tilfælde kommer den ensidige mediedækning til at fastholde og forstærke den eksisterende stigmatisering ved at sammenkæde personer tiltrukket til mindreårige med seksuelt krænkende adfærd mod børn (Ischebeck et al., 2024). Mediedækning bidrager dermed til at blande pædofili og seksuelle overgreb mod børn sammen i den offentlige bevidsthed. Derfor er både personer med pædofili såvel som modtagere/læsere afhængige af, at medierne rapporterer om pædofili så præcist som muligt (Stelzmann et al., 2022). Ischebeck et al. (2024) udførte for nylig den første undersøgelse, der undersøgte journalisters holdninger til personer tiltrukket af mindreårige. I studiet blev der gennemført 11 interviews med journalister, der havde publiceret mindst én artikel om pædofili eller seksuelle overgreb mod børn. Resultaterne viste, at de interviewede i vid udstrækning definerede pædofili som i overensstemmelse med videnskabelig dokumentation. Størstedelen af journalisterne var opmærksomme på, at mange af de personer, der misbruger børn og begår overgreb, ikke nødvendigvis er seksuelt tiltrukket af børn. Dog fandt man, at flere af journalisterne overvurderede risikoen for, at de personer, der var tiltrukket af mindreårige, ville ende som lovovertrædere. På trods af, at de interviewede journalister var klar over forskellen mellem pædofile og seksuelle krænkere af børn, antog størstedelen af de interviewede, at de fleste mennesker, der er seksuelt tiltrukket til børn, er til fare for børn (Ischebeck et al., 2024). Disse fund understreger, hvordan stigmatiseringen får indflydelse på trods af faglig viden, der modsiger denne.

1.3.2 De professionelles opfattelse

Stigmatiseringen påvirker ikke kun den generelle befolknings opfattelse af pædofile, men også de professionelle. Det ses ud fra forskningen, at der er et skeptisk syn på behandlingsmulighederne for pædofile (Cantor & McPhail, 2016, p). Da personer med pædofili er en stigmatiseret gruppe, oplever de at være mål for diskrimination, hvilket både påvirker adgangen til professionel hjælp, samt lysten og modet til at dele den seksuelle tiltrækning med andre (Elchuk et al., 2022). Undersøgelser viser, at pædofile oplever, at de i deres søgen efter professionel hjælp dels oplever en mangel på ekspertise, og dels oplever en uvilje i forhold til at kunne opstarte i forløb (Jahnke, 2018). Denne stigmatisering opleves som særligt hindrende for de ikke-udøvende pædofile, der opsøger hjælp, idet de bliver identificeret som farlige individer på trods af deres dedikation til ikke at handle på deres tanker (Jahnke et al., 2015). Parr og Pearson (2019) undersøgte professionelles syn på, hvad der skyldes, at ikke-udøvende pædofile har svært ved at søge hjælp. Her fandt de særligt to centrale tematikker, der omhandlede tilgængelighed for behandling samt opfattet risiko for afsløring. Det er altså de professionelles opfattelse, at der er mangel på tilbud til denne gruppe af mennesker samt mangel på viden omkring, hvor hjælpen kan findes henne. Samtidig eksisterer der en opfattelse af, at ikke-udøvende pædofile undgår at opsøge hjælp af frygt for at blive uretmæssigt indberettet til myndigheder (Parr & Pearson, 2019). Forskningen viser tydeligt, at stigmatiseringen påvirker muligheden for, samt lysten til, at opsøge hjælp hos de ikke-udøvende pædofile.

2. Begrebsafklaring

Ovenstående forskningsgennemgang illustrerer den begrebsmæssig forvirring, når talen falder på mennesker med en form for seksualitet, der afviger fra normen (Møhl, 2017). Disse seksuelle afvigelser kaldes for parafilier og findes i en lang række af underkategorier, der differentierer sig fra hinanden ud fra forskellige definitioner. En parafili defineres som “seksuelle praktikker, der afviger fra det, kulturen definerer som almindeligt” (Møhl, 2017 p. 531). Eksempler kunne lyde *fetichisme* (ophidselse forbundet med særlige objekter eller materialer), *zoofili* (seksuel omgang med dyr) eller *urofili* (ophidselse ved urin) (Møhl, 2017). Hvad man i én kultur eller i én tidsperiode opfatter som normalt, kan i en anden opfattes som afvigende og sygeligt (Møhl, 2017). Grænsen mellem normalitet og afvigelse er flydende, og ifølge Møhl

(2017) har de fleste mennesker fantasier og muligvis praktikker, der vil blive betragtet som afvigende, hvis de var dominerende eller afgørende for seksuel tilfredsstillelse. Pædofili kan beskrives ud fra en seksuel interesse for præpubertære børn (Møhl, 2017; Seto, 2009). Der findes imidlertid også personer, som identificerer sig som hepofil, hvilket refererer til voksne, der er seksuelt tiltrukket til børn i tidlig pubertetsalder (typisk mellem 11 og 14 år). Voksne, der er seksuelt tiltrukket til børn i sen pubertetsalder (typisk mellem 15 og 19 år), går under betegnelsen efebofil (Walker, 2021).

Ovenstående seksuelle interesser for børn afspejles i vedkommendes seksuelle fantasier, trang, tanker, ophidselse eller adfærd (Seto, 2009). Fælles skelnes der mellem at være *eksklusiv* og *ikke-eksklusiv*. Eksklusivitet henviser til individer, der udelukkende føler tiltrækning til mindreårige, modsat ikke-eksklusive individer, som udover at være tiltrukket af mindreårige, også kan føle tiltrækning til andre aldersgrupper.

2.1 DSM-5 og ICD-10

Over hele verden er de fleste lande afhængige af ét af de to store klassifikationssystemer for diagnosticering af psykiske lidelser: Verdenssundhedsorganisationens International Classification of Diseases, Mental Disorders Section (ICD) eller American Psychiatric Association's Diagnostic and Statistical Manual for Mental Disorders (DSM). Begge diagnosemanualer spiller en afgørende rolle i vurderingen af, hvorvidt en tilstand anses for at være tilstrækkelig invaliderende og afvigende til at kunne klassificeres som en diagnose og kræve behandling (Goode, 2009). I dette afsnit inddrages disse to klassifikationssystemer for at give indblik i, hvordan pædofili er defineret og vurderet inden for den psykiatriske fagverden.

2.1.1 Pædofili ud fra DSM

Pædofili blev i første udgave af DSM, DSM-1, i 1952 kategoriseret som en patologisk seksualitet, og blev i anden udgave, DSM-2, i 1968 kategoriseret som en seksuel afvigelse (Paolo & Schinaia, 2010). I 1980 udkom DSM-3, hvor pædofili blev kategoriseret som en parafili, og var karakteriseret ud fra gentagne og intense seksuelt ophidsende fantasier vedrørende seksuel aktivitet med et eller flere præpubertære børn (Paolo & Schinaia, 2010). DSM-4 udkom i 1994, og her blev der tilføjet yderligere specifikationer med formålet om at præcisere og differentiere pædofili fra andre

former for seksuel adfærd. Der var nu tilføjet en maksimumsalder på 13 år for barnet, samt at den voksne mindst skulle være 16 år for at blive diagnosticeret med pædofili (Paolo & Schinaia, 2010). I dag benyttes den femte udgave af DSM, der udkom i 2013. I DSM-5 skelnes der mellem pædofil seksuel interesse og pædofil seksuel forstyrrelse. Pædofil seksuel forstyrrelse forudsætter, at driften medfører en adfærd, som er skadelig for personen selv eller andre (Bengtson et al., 2019).

2.1.2 Pædofili ud fra ICD

Det var først med udgivelsen af den ottende udgave i 1965, ICD-8, at pædofili blev tilføjet som en selvstændig, kategorisk betegnelse (Krueger et al., 2017). I den niende udgave i 1975, ICD-9, blev der inkluderet diagnostiske definitioner og kriterier af de forskellige psykiske lidelser. ICD-9 definerede pædofili som en seksuel afvigelse, hvor en voksen er involveret i seksuelle aktiviteter med et barn af samme eller modsatte køn (Krueger et al., 2017). I dag anvendes den tiende udgave af ICD. I ICD-10 blev lidelser relateret til parafili, herunder pædofili, kategoriseret separat under overskriften "Disorders of sexual preference" (Krueger et al., 2017). Ifølge ICD-10 bliver pædofili i dag defineret som en vedvarende/dominerende præference for seksuel aktivitet med et eller flere præpubertære børn (Bengtson et al., 2019).

I tabel 1 præsenteres en sammenligning af de diagnostiske kriterier for pædofili defineret ud fra DSM-5 og ICD-10.

Tabel 1 - Pædofili ud fra DSM-5 og ICD-10

Overblik over de diagnostiske kriterier for pædofili for DSM-5 og ICD-10	
DSM-5 302.2 Pædofili	ICD-10 F65.4 Pædofili
A. Gentagne og intense seksuelt ophidsende fantasier, seksuel trang eller adfærd, som involverer seksuel aktivitet med et præpubertært barn eller børn generelt 13 år eller yngre i en periode på ≥ 6 mdr. B. Personen har handlet på denne seksuelle trang, eller den seksuelle trang eller de seksuelle fantasier forårsager klinisk signifikant lidelse eller personlige problemer C. Personen er ≥ 16 år og er ≥ 5 år ældre end barnet eller børnene i pkt. A <i>Bemærk</i> Inkluderer ikke en person i sene teenage-år som er involveret i et igangværende seksuelt forhold med en 12- eller 13-årig <i>Specificer om</i> Eksklusiv type (kun tiltrukket af børn) eller ikke eksklusiv type <i>Specificer hvis</i> Seksuelt tiltrukket af mænd/drenge, seksuelt tiltrukket af kvinder/piger, seksuelt tiltrukket af begge køn Begrænset til incest	Seksuel forkærlighed for børn, ofte i sen barnealder eller tidlig pubertet Generelle kriterier for F65 Seksuelle afvigelser: perversioner, parafilier, skal være opfyldt: G1. Vedvarende intense seksuelle impulser og fantasier, der involverer atypiske objekter eller aktiviteter. G2. Personen har handlet på impulserne eller er væsentligt generet af dem. G3. Præferencen har været til stede i min. 6 mdr. F65.4 Pædofili A. De generelle kriterier for F65 Seksuelle afvigelser skal være opfyldt B. En vedvarende eller dominerende præference af seksuel aktivitet med et eller flere præpubertære børn C. Personen skal være ≥ 16 år og ≥ 5 år ældre end barnet eller børnene i pkt. B

Kilde: Bengtson S., Sørensen T., Kristensen E. Diagnosing and treating paedophilia, Ugeskr Læger 2019

Disse kriterier udgør fundamentet for identifikation og diagnosticering af pædofili, som anvendes af kliniske fagfolk med formålet om at vurdere omfanget af samt behandle diagnosen. Som det ses, er blandt lighederne mellem de to klassifikationssystemer kravet om, at den seksuelle præference for mindreårige skal have været til stede i mindst seks måneder. Derudover fastslår begge systemer, at den person, der diagnosticeres med pædofili, skal være mindst 16 år gammel og mindst fem år ældre end det barn, der udvises tiltrækning til. Yderligere er et centralt kriterium, at den seksuelle tiltrækning skal være til præpubertære børn, hvor det i DSM-5 understreges, at dette gælder børn op til 13 år. Derudover er det væsentligt at påpege, at begge klassifikationssystemer kræver, at den pågældende person enten har handlet på deres tiltrækning til børn eller er væsentligt generet af disse tanker og følelser. Dette krite-

rie understreger den kliniske betydning og de potentielle konsekvenser pædofili kan have for individet.

2.2 Prævalens

Den eksakte prævalens af pædofili i den generelle befolkning er ukendt, da der endnu ikke er blevet gennemført epidemiologiske undersøgelser i større omfang (Seto, 2009). Derudover er en anden væsentlig problematik, at der kan sættes spørgsmålstegn ved, hvorvidt respondenterne i studier, der undersøger pædofile, opfylder alle ovenstående diagnostiske kriterier for pædofili. Grunden til det er, at en række af de eksisterende studier ikke har spurgt om intensiteten eller vedvarenheden af respondenternes seksuelle fantasier eller adfærd (Seto, 2009). Forekomsten af pædofili synes at være hyppigere blandt mænd end blandt kvinder, og i DSM-5 skønnes det, at det højeste estimat for prævalens af pædofili i den mandlige befolkning er omkring 3-5% (Møhl, 2017).

2.3 Afgrænsning

Når nærværende speciale omtaler pædofile, refereres der altså til den psykiatriske diagnose, som der bliver redegjort for i afsnit 2.1. Denne diagnose indebærer per definition ikke nødvendigvis, at individet skal være handlende på sine lyster. Derfor skelner nærværende speciale mellem udøvende og ikke-udøvende pædofile. Hos udøvende pædofile er der tilknyttet en adfærd, der enten direkte eller indirekte er skadende for børn. Dette kan både være gennem fysiske overgreb, men også ved brug af for eksempel børnepornografisk materiale. Omvendt, når vi betegner ikke-udøvende pædofile indebærer dette, at disse individer er dedikerede til hverken direkte eller indirekte at skade børn. Dette forudsætter, at de ikke fysisk har forgrebet sig på børn eller har planer om dette, og samtidig heller ikke bidrager til indirekte skade gennem brug af blandt andet børnepornografi. Vi er klar over, at der findes forskellige juridiske retningslinjer, men dette er ikke noget, der undersøges nærmere i nærværende specialeafhandling.

3. Videnskabsteoretisk ståsted

Følgende afsnit har til formål at præsentere nærværende speciales videnskabsteoretiske position samt belyse, hvordan disse positioner bidrager nuanceret til en besvarelse af problemformuleringen. Først introduceres der til det *fænomenologiske standpunkt*, efterfulgt af en redegørelse af *hermeneutikken* med fokus på den *filosofiske hermeneutik*. Endvidere vil samspillet mellem fænomenologien og hermeneutikken i dette speciale beskrives.

3.1 Det fænomenologiske standpunkt

Fænomenologien blev med et filosofisk afsæt grundlagt af Edmund Husserl i årene omkring 1900. Ordet fænomenologi stammer fra de to græske ord *phainomenon*, som betyder “det som viser sig”, og *logos*, som betyder “lære”. Selve ordet betyder altså læren om det, som viser sig (Brinkmann & Tanggaard, 2020c). Fænomenologien interesserer sig for at forstå fænomener ud fra aktørernes egne perspektiver og sætter særligt fokus på den antagelse, at virkeligheden er den, som mennesker opfatter den (Kvale & Brinkmann, 2009a). Senere udviklede den fænomenologiske forståelse sig til også at omhandle livsverden blandt andet gennem bidrag fra Husserl, men også Martin Heidegger (Kvale & Brinkmann, 2009a). Der er flere centrale begreber i fænomenologien, hvor følgende speciale særligt vil trække på fænomenologiens livsverdensbegreb. Det centrale ved livsverdensbegrebet er, at man forsøger at forstå en anden persons syn på verden. For at opnå dette tillægger man denne persons erfaringer og oplevelser værdi, hvilket i nærværende speciale betyder, at vi forsøger at opnå adgang til ikke-udøvende pædofiles livsverden ved at være anerkende og lyttende. Med udgangspunkt i livsverdenen, får vi mulighed for at gå bag om fordomme, kulturelle påvirkninger og stereotyper (Brinkmann & Tanggaard, 2020c). Da pædofili generelt må siges at være et område, som er præget af dette, mener vi, at den fænomenologiske tilgang giver mulighed for at møde ikke-udøvende pædofile på en anden vis, end de højest sandsynligt er vant til at blive mødt. Her er den fænomenologiske reduktion også af særlig betydning, da det ikke er op til forskere at vurdere, om indholdet, som informanterne beskriver, eksisterer eller ej. Den fænomenologiske reduktion forsøger at tilsidesætte forhåndsviden for i stedet at opnå en fordomsfri beskrivelse (Kvale & Brinkmann, 2009a). Denne reduktion kan også omtales som en

“sætten i parentes” (Brinkmann & Tanggaard, 2020c). Til at adressere spørgsmålet om at opnå en fordomsfri beskrivelse inddrages hermeneutikken, herunder den filosofiske hermeneutik, og dennes fokus på forskerens rolle i interaktionen.

3.2 Hermeneutikken

Uanset hvilket budskab, man har i sinde, findes altid den fællesnævner, at der på et eller andet niveau forekommer en dialog. En person formidler noget, som den anden skal danne en mening ud af og fortolke på, hvilket netop er hermeneutikkens essens (Andersen & Koch, 2015). Selve ordet hermeneutik stammer fra det oldgræske ord *hermeneuein*, som betyder at fortolke (Andersen & Koch, 2015). Mange navne har været med til at udvikle forståelsen af, hvad hermeneutik indebærer. Friedrich Schleiermacher anses som den første til at formulere den generelle hermeneutik i begyndelsen af 1800-tallet (Andersen & Koch, 2015). Han definerede blandt andet den holistiske del-helhed-sammenhæng som den hermeneutiske cirkel. Denne cirkel skulle illustrere, hvordan helheden kun kunne forstås ud fra de enkelte dele, og omvendt (Andersen & Koch, 2015). Wilhelm Dilthey blev arvtager for Schleiermacher og udviklede hermeneutikken til at skelne imellem åndsvidenskaberne og naturvidenskaberne i slutningen af 1800-tallet (Andersen & Koch, 2015). Først igen i 1970'erne får hermeneutikken lov at vinde frem. Denne gang med Martin Heidegger og Hans-Georg Gadamer i front for, hvad der også kaldes den filosofiske hermeneutik (Andersen & Koch, 2015, p. 220; Højbjerg, 2014). Den filosofiske hermeneutik er en del af det metodiske afsæt, som nærværende speciale tager.

3.2.1 Den filosofiske hermeneutik

Hermeneutikken indebærer, under denne gren, en forståelse, udlægning og applikation på en sådan måde, at et fænomen skal kunne tydes og fortolkes for dernæst at blive anvendt i praksis (Højbjerg, 2014). I den filosofiske hermeneutik er forståelsesbegrebet en indkapsling af vores ageren i verden samt vores viden om verden (Højbjerg, 2014). Forståelsesbegrebet udgøres ifølge Gadamer af to delelementer, nemlig forforståelse og fordomme. Forforståelse indebærer den allerede eksisterende viden, man har om det fænomen, man ønsker at undersøge. Fordomme er domme, som er gjort på forhånd om det fænomen, man ønsker at undersøge (Højbjerg, 2014). Disse begreber danner tilsammen en forståelseshorisont, som udgør den personlige tilgang

til verden og dermed også fænomenet, forskeren bærer. Forståelseshorisonten bliver derved en meningsgivende ramme, hvorpå man forsøger at få verden til at give mening ud fra (Højberg, 2014). En central pointe i den hermeneutiske filosofi er, at man først forstår helheden, hvis de enkelte dele inddrages, og omvendt kan man kun forstå de enkelte dele i kraft af helheden. Denne vekselvirkning mellem del og helhed er et af grundprincipperne, som kaldes for den hermeneutiske cirkel. I den hermeneutiske cirkel skabes der først mening, når man undersøger sammenhængen mellem delene og helheden. Under denne fortolkning mener Gadamer, at det er umuligt ikke at inddrage egen begrebsverden i fortolkningen, og derfor mener han også, at man som fortolker indgår som en aktiv del af den hermeneutiske cirkel (Højberg, 2014). Det er i mødet med genstandsfeltet, at der skabes mening, og dette betyder også, at den hermeneutiske cirkel i den filosofiske hermeneutik bliver et ontologisk princip, hvor fortolkning er en måde at være til i verden på (Højberg, 2014).

Sættes denne vekselvirkning i relation til forskerens forforståelse, bliver den hermeneutiske cirkel midlet mod at opnå et forstående møde med genstandsfeltet, også kaldet horisontsammensmeltning. Horisontsammensmeltningen indebærer ikke konsensus om et fænomen, men derimod at man er sat i stand til at begribe og forstå modparten. Dette kan skabe provokation og baggrund for refleksion hos begge parter, der eventuelt kan føre til en udvidelse af forståelseshorisonten hos begge parter (Højberg, 2014).

3.3 Fænomenologiens og hermeneutikkens sammenspil i nærværende speciale

Både den fænomenologiske samt den hermeneutiske praksis mener altså, at forståelse og fortolkning er mere centralt end det naturvidenskabelige fokus på forklaring. Det fænomenologiske fokus giver os mulighed for at undersøge ikke-udøvende pædofiles egen livsverden. Ved en udforskning af målgruppens livsverden håber vi at få mulighed for at opnå en unik indsigt i, hvordan det opleves at identificere sig som ikke-udøvende pædofile. Det filosofisk hermeneutiske ståsted fokuserer på fortolkerens rolle og spillet mellem del og helhed skal bidrage med en muliggørelse af at "sætte egen forståelse i parentes". Vi vil dermed forsøge at sætte vores egen forståelseshorisont for ikke-udøvende pædofile i parentes og møde vores informanter med en nysgerrighed. Samtidig skal det også udfordre behovet for at opnå en "sætten i paren-

tes”, da der også fremhæves en styrke i at lade forskellige forståelseshorisonter mødes. Dette forventer vi kan bidrage til nuancerede spørgsmål under interviewene, hvor begge parter får mulighed for at reflektere over det sagte og eventuelt udvide horisonterne på baggrund heraf.

4. Metode

Følgende afsnit har til formål at præsentere nærværende speciales valg af metode samt belyse, hvordan disse metoder bidrager til en fyldestgørende besvarelse af problemformuleringen. Først præsenteres brugen af den kvalitative metode. Herefter vil der blive redegjort for det fænomenologiske interview, som udgør grundstenen for dette speciale. Dernæst vil det semistrukturerede interview blive beskrevet, og relevante kvalitetskriterier ved udførelsen af interviews vil blive fremhævet. Yderligere følger en redegørelse af online interviews, da dette er den primære metode til indsamling af empiri i dette speciale. Endelig vil der blive adresseret etiske overvejelser, som er særligt relevante i betragtning af målgruppen, emnet og den valgte undersøgelsesmetode.

4.1 Den kvalitative metode

Følgende speciale tager udgangspunkt i den kvalitative metode. Når forskning er kvalitativ, betyder dette, at man har interesse for, hvordan noget gøres, opleves, siges, fremtræder eller udvikles (Brinkmann & Tanggaard, 2020a). Den kvalitative metode er nyttig til at undersøge og afdække mere abstrakte og sårbare emner, som specialets forskningsspørgsmål må siges at være. Metoden går især i dybden med at forstå, hvordan mennesker tænker, føler og handler i forskellige situationer. Ved den kvalitative metode, er der mulighed for at fokusere på individuelle egenskaber og forskelle, og typisk interesserer kvalitativ forskning sig for menneskelige aktørers egne perspektiver og beretninger (Brinkmann & Tanggaard, 2020a). Man stræber altså efter at forstå mennesker “inde fra” livet selv, i de lokale praksisser, hvor livet leves, snarere end “ude fra” og på afstand (Brinkmann & Tanggaard, 2020a). Begrebet “kvalitativ” er i opposition til “kvantitativ”. Ved den kvantitative forskning er man i højere grad interesseret i kvantiteter (Brinkmann & Tanggaard, 2020a). Kvantitativ forskning er ofte deduktiv og baserer sig på eksperimenter og undersøgelsesmetoder til at teste specifikke hypoteser baseret på generelle principper. Den kvanti-

tative metode bruges derfor ofte til at opbygge og udvide teorier om sammenhænge mellem fænomener (Verhoef & Casebeer, 1997). Fælles for den kvantitative og kvalitative forskning er at begge former for forskning er drevet af den menneskelige nysgerrighed efter at forstå og forklare adfærd og begivenheder, samt de underliggende komponenter, antagelser og konsekvenser (Verhoef & Casebeer, 1997). Forskellene skyldes dermed ikke nødvendigvis altid forskellige mål, men snarere variationer i, hvordan metoder operationaliseres for at nå disse mål (Verhoef & Casebeer, 1997).

Ovenstående sammenligning fremhæver dermed en væsentlig styrke i at vælge den kvalitative metode i relation til nærværende problemformulering. Gennem kvalitative interviews, får vi mulighed for at udforske, hvordan det opleves at være ikke-udøvende pædofile ved at dykke dybere ned i informanternes egne personlige oplevelser og følelser. Denne tilgang giver os dermed mulighed for at indsamle nuancerede data, der afspejler informanternes individuelle livsverden med formålet om at opnå en dybere indsigt i de komplekse faktorer, der påvirker deres liv. Sammenlignet med mere standardiserede tilgange muliggør den kvalitative metode derfor en mere fleksibel tilgang, der kan tilpasses informanternes unikke baggrund og kontekst, hvilket resulterer i en mere nuanceret og dybdegående forståelse af deres livsverden (Verhoef & Casebeer, 1997).

4.2 Det fænomenologiske interview

Som det fremgår i ovenstående, fremstår interviewet som en velegnet metodisk tilgang (Kvale & Brinkmann, 2009c). Følgende speciale tager udgangspunkt i, hvad der kan defineres som et fænomenologisk interview. Den fænomenologiske retning giver mulighed for at foretage et livsverdensinterview med henblik på at kunne fortolke ud fra udvalgte temaer (Kvale & Brinkmann, 2009a). Kvale og Brinkmann (2009a) beskriver tolv særlige aspekter, som er karakteriserende for et interview med et fænomenologisk standpunkt. I følgende er der redegjort for udvalgte aspekter, der har særligt relevans for dette speciale.

Det første aspekt omhandler den mulighed, interviewet giver for at opnå adgang til et andet individs livsverden, som allerede er nævnt flere gange (Kvale & Brinkmann, 2009a). Et andet aspekt omhandler det deskriptive element, og dermed ønsket om at få interviewpersonen til at beskrive så nøjagtigt og detaljeret som muligt (Kvale &

Brinkmann, 2009a). Dette aspekt bliver dels understøttet af den semistrukturerede interviewform, men også ved hjælp af næste aspekt vedrørende specificitet. Specificitet indebærer ønsket om at opnå beskrivelser på et konkret og oplevelsesmæssigt plan frem for på et overordnet plan. Dette kommer til udtryk i vores interviewguide, hvor vi beder informanterne inddrage specifikke oplevelser fra eget liv. Sjette aspekt beskriver den bevidste naivitet, interviewer skal udvise. Denne naivitet er med til at muliggøre en indhentning af data, der kan være ny og uventet i situationen (Kvale & Brinkmann, 2009a). I et forsøg på at kunne opnå denne naivitet, gjorde vi os en række overvejelser omkring, hvad vores umiddelbare holdninger og viden var om ikke-udøvende pædofile på forhånd. Med andre ord har en overvejelse af vores forståelseshorisont medvirket til, at denne kunne tilsidesættes for i stedet at opnå en åbenhed over for at lære på ny ved hjælp af den viden, vores informanter besidder som ikke-udøvende pædofile. Flertydighed er et yderligere aspekt, som er særligt interessant ved interviews. Her kan selvmodsigelser både være en brist i samarbejdet eller misforståelser under interviewet, men det kan også vidne om ambivalens hos interviewpersonen, som kan bringe en ekstra dimension til fortolkningen (Kvale & Brinkmann, 2009a). Dette er vi særligt opmærksomme på, da vores forhåndsviden har givet os en indsigt i, at der netop kan eksistere mange ambivalente følelser hos ikke-udøvende pædofile, og vi har derfor en forventning om, at dette kan være et gennemgående tema hos flere af informanterne. Sensitivitet overfor emnet er fokus i næste aspekt, og dette er af enorm betydning under udarbejdelse af interviewguiden, men også i vores nærvær under interviewet. Det er særligt vigtigt for os at være i øjenhøjde og formidle en oprigtig nysgerrighed for at lære af den ekspertviden, vi mener, vores informanter er i besiddelse af (Kvale & Brinkmann, 2009a). Dette hænger også godt sammen med et yderligere aspekt, som omhandler den interpersonelle dimension ved et interview, hvor det netop er vigtigt at være bevidst om, at interviewperson og interviewer agerer i forhold til hinanden (Kvale & Brinkmann, 2009a). Sidste centrale aspekt omhandler den positive oplevelse, informanten gerne skulle være efterladt med, efter afholdt interview. Hvis interviewet har været udført korrekt, skulle det gerne efterlade et positivt aftryk hos interviewpersonen, der eventuelt har værdsat at få lov til at dele ud af de erfaringer, som der måske ellers ikke er interesse for eller plads til (Kvale & Brinkmann, 2009a). Det er afgørende for os, at vores informanter går ud med en positiv oplevelse af at have deltaget i vores forskning. Som nævnt er emnet særligt sensitivt, og der er derfor en mulighed for, at vi er

de første personer uden for forummet VirPed, de deler deres livserfaringer med. Vi er derfor meget bevidste om, at deres oplevelse kan influere deres lyst til, samt mod på at dele dette med andre. Vi er derfor af den overbevisning, at et positivt møde med os, kan være det første skridt i retningen af at være mere åben omkring dét at være ikke-udøvende pædofil. Dette betyder samtidig også, at en negativ oplevelse potentielt kan være hæmmende for modet til at være åben. Derfor er den positive oplevelse særlig central for os.

4.3 Det semistrukturerede interview

Som nævnt ovenfor giver samspillet mellem det fænomenologiske interview og den semistrukturerede form et godt udgangspunkt for at opnå adgang til informanternes livsverden. Det semistrukturerede interview er ofte kendetegnet ved at være rammesat af en interviewguide, der tillader fleksibilitet i løbet af interviewet (Brinkmann & Tanggaard, 2020b). Kvaliteten af de semistrukturerede interviews, der udføres, har stor betydning for kvaliteten af den efterfølgende analyse, verifikation og rapportering af interviewresultaterne. Kvale & Brinkmann (2009e) fremhæver forskellige kriterier, der kan være med til at sikre en høj kvalitet. For det første afhænger kvaliteten af, at interviewerens forsøger at verificere sine egne fortolkninger af interviewpersonens svar i løbet af interviewet (Kvale & Brinkmann, 2009e). For det andet afhænger kvaliteten af, hvor meget interviewerens følger op på og afklarer betydningen af relevante aspekter af svarene (Kvale & Brinkmann, 2009e). Her er det væsentligt, at interviewerens stiller enkle, lette og korte spørgsmål og ikke benytter akademisk sprogbrug eller fagjargon, der kan være svært for interviewpersonen at forstå (Kvale & Brinkmann, 2009e). Ydermere kan det styrke kvaliteten, hvis interviewet fungerer som en selvstændig og selvrapporteret historie, der ikke kræver yderligere forklaringer (Kvale & Brinkmann, 2009e). Dette understreger vigtigheden af de to førnævnte kvalitetskriterier, da egne fortolkninger af interviewpersonens svar samt opfølgende spørgsmål kan bidrage til, at interviewene kan stå alene som selvstændige historier. Samtidig er det vigtigt at opretholde en vis form for struktur i udførelsen af interviewene ved at præsentere formålet med interviewet, skitserer proceduren, samt runde af med eventuelle spørgsmål (Kvale & Brinkmann, 2009e).

Ovenstående kvalitetskriterier kan synes at være uopnåelige idealer, men disse kan fungere som retningslinjer for en vellykket interviewpraksis (Kvale & Brinkmann, 2009e).

4.4 Online interview

Ofte associeres interviews med ansigt-til-ansigt interaktion, hvilket muliggør aflæsning af informantens nonverbale kommunikation, men i de senere år er online interviews blevet særligt udbredt (Kvale & Brinkmann, 2009d). Af forskellige årsager, har vi i dette speciale valgt at gennemføre interviewene online. En primær årsag her til er, at den geografiske afstand til vores informanter er stor, hvilket vanskeliggør muligheden for at interviewe informanterne fysisk. En anden vigtig årsag er en antagelse om, at størstedelen af informanterne sandsynligvis foretrækker at opretholde en høj grad af anonymitet i forbindelse med deres deltagelse i interviewet. Ved at afholde interviewene online, kan informanterne selv vurdere, hvorvidt de føler sig komfortable med at benytte kameraet eller ej. Derudover har vi valgt at give informanterne muligheden for selv at vælge, hvorvidt interviewet skal foregå mundtligt eller gennem skriftlig korrespondance. Rationalet bag denne beslutning er baseret på etiske hensyn, da vi beskæftiger os med et sårbart emne. Ved at tilbyde både skriftlige og mundtlige interviews, gives informanterne mulighed for at reflektere og vurdere, hvad de føler sig mest trygge ved.

4.5 Etiske overvejelser

Da emnet for nærværende speciale er særligt sårbart, har det været en høj prioritet at overveje det etiske nøje ved forskning af dette emne. Forskningsetik har til formål at beskytte de informanter, der deltager i forskningen, såfremt dette anses for nødvendigt (Flick, 2018). Etiske overvejelser præger hele forløbet i en interviewundersøgelse, og man bør tage hensyn til mulige etiske problemer lige fra begyndelsen af en undersøgelse til den endelige rapport (Kvale & Brinkmann, 2009b). Inden for rammerne af kvalitativ forskning er der specifikke etiske overvejelser, der kræver særlig opmærksomhed. Modsat den kvantitative metode, bliver der ved den kvalitative metode dykket ned i virkelige menneskers personlige erfaringer og oplevelser på et dybere følelsesmæssigt niveau (Brinkman, 2020). At udføre interviews er derfor et moralsk foretagende, hvor der er knyttet moralske spørgsmål til interviewundersøgel-

sens midler samt dens mål (Kvale & Brinkmann, 2009b). Inden, under og efter empiriindsamlingen er der en række etiske aspekter, der bør tages forbehold for. Primært og frem for alt er den frivillige deltagelse af afgørende betydning (Blaikie, 2010). Dette indebærer i praksis, at man inden påbegyndelsen af undersøgelsen bør spørge, hvem der er interesseret i at deltage i interviewet. På denne måde søger man frivillige, der er villige til at deltage i interviews og give udtryk for deres synspunkter, snarere end at fremtvinge interviews hos personer, der reelt set ikke ønsker at deltage (Blaikie, 2010). Dernæst er det af afgørende betydning at være gennemsigtig og tydelig omkring formålet med forskningen (Blaikie, 2010). I praksis indebærer dette, at det er nødvendigt at forklare informanterne, at undersøgelsen sigter mod at opnå en større forståelse af, hvordan det opleves at være et individ, der har seksuelle lyster rettet mod børn.

Derudover er det inden udførelsen af interviewet væsentligt at have gjort sig nøje overvejelser om, hvordan deltagerne informeres om deltagelsen af interviewet (Flick, 2018). I forlængelse heraf er det væsentligt at udarbejde en samtykkeerklæring, som deltagerne læser igennem og udfylder inden interviewet. Informeret samtykke indebærer, at deltagerne kender og forstår de risici og fordele, der er ved at deltage i forskningen. Derudover understreges det i samtykkeerklæringen, at deres deltagelse er helt frivillig (Flick, 2018). I dette speciale vægtes anonymisering af deltagerne særligt højt. Dette skyldes, at der er tale om en gruppe af informanter, der afgiver fortrolige og personlige oplysninger til os. På baggrund af dette, har vi tilføjet et punkt i samtykkeerklæringen, der understreger deltagernes anonymisering. Vi har yderligere tilføjet et punkt, der giver deltagerne muligheden for at trække interviewet samt deres udsagn tilbage. Da der både er mulighed for mundtlig og skriftlig deltagelse, er to samtykkeerklæringer udformet. Disse kan ses i bilag 1 og 2.

4.6 Interviewguide

Interviewet er udarbejdet med henblik på at undersøge informanternes individuelle oplevelser og synspunkter. Formålet med disse spørgsmål er at få et dybere indblik i, hvordan det er at være ikke-udøvende pædofil. Som det fremgår i tabel 2 centrerer nedenstående interviewguide sig om spørgsmål, der skal lægge op til samtale om informanternes personlige erfaringer, følelser, samt de overvejelser, de står overfor i deres hverdag. Spørgsmålene er designet til at udforske forskellige aspekter af in-

formanternes liv. Dette indebærer en undersøgelse af stigmatiseringens indflydelse, herunder deres selvopfattelse i forbindelse med den seksuelle tiltrækning til børn. Yderligere undersøges deres overvejelser om at dele deres seksuelle tanker, eventuel søgen efter personlig og professionel hjælp, samt hvor meget deres seksuelle tiltrækning til børn har fyldt og fylder gennem deres liv.

Tabel 2 – Interviewguide

Interviewspørgsmål	
1	<i>Could you start by telling a bit about yourself and why you are part of VirPed?</i>
2	<i>How do you perceive your own sexuality, and how do you feel about it?</i>
3	<i>When did you become aware that you were sexually attracted to minors? If a specific situation comes to your mind, please elaborate.</i>
4	<i>How did you feel when you became aware of your sexual attraction to minors?</i>
5	<i>How and to what extent does your sexual attraction to minors impact your everyday life?</i>
6	<i>Have you ever shared your sexual attraction to minors with anyone? What were your considerations for sharing/not sharing that information?</i>
7	<i>How do you feel society perceives pedophiles?</i>
8	<i>What do you associate with the term "pedophile"?</i>
9	<i>Have you ever sought any professional help as a result of your sexual attraction to minors? Why/why not?</i>
10	<i>Do you have any suggestions on how society can best support individuals attracted to minors?</i>

Kilde: Egen fremstilling

4.7 transskribering af interviews

Som tidligere berørt, har vi af hensyn til vores informanter givet dem et valg om, hvorvidt de ønsker at deltage mundtligt eller skriftligt. Eftersom hovedparten ønskede udelukkende at deltage ved tale, fandt vi det tilstrækkeligt at lydoptage interviewene ved hjælp af en diktafon. Lydfilerne muliggør en nøje genafspilning af interviewene, og det er disse lydfiler, som danner grundlag for vores transskriptioner.

Idet transskribering er en kompliceret proces, hvor vægtningen af valg har stor betydning for processen fra tale til skrift, bliver omdannelsen fra lydfiler til tekst foretaget så nøjagtigt som muligt (Kvale & Brinkmann, 2009f). Det vil sige, at tænkeord som “øh, so”, længere tænkepauser, grin, afbrydelser mm. bliver nedskrevet i transskriptionen. Tabel 3 illustrerer den transskriptionsguide, som nærværende speciales transskriptioner laves med udgangspunkt i (Olsen & Gregersen et al., 2020).

Tabel 3 - Transskriptionsguide

Simpel transskriptionsguide
Tidsangivelse er indsat med højre og venstre klammer: []
“...” er tilføjet, hvis der optræder en længere tænkepause
Stort bogstav er blevet anvendt ved et emfatisk tryk
Passager, der var udfordringer med at høre i lydfilen, er blevet markeret med ?Uklar passage?
Symbolet ”/” angiver, at informanten afbryder sin egen sætning og omformulerer sig.
Hvis ovenstående symbol ”/” er efterfulgt af et stort bogstav, betyder det, at informanten afbryder sin egen sætning og starter forfra
 Indikerer at informanten har nævnt personfølsomme oplysninger, som vi har valgt at udelade af hensyn til vores informanternes anonymitet

Kilde: Egen fremstilling

5. Rekruttering af informanter

Følgende afsnit har til formål at forklare, hvor og hvordan der er etableret kontakt med informanterne i dette speciale.

5.1 Organisationen Virtuous Pedophiles

VirPed.org er en platform, der med egne ord er til for at støtte “...pedophiles against adult-child sexual contact and online child exploitation” (<https://virped.org/> tilgået d. 09/03-24). Virtuous Pedophiles blev oprettet som en græsrodsbevægelse i 2012 af Nick Devin og Ethan Edwards og er ifølge dem selv den første peer-støttede organisation for denne gruppe af mennesker (<https://virped.org/aboutvp/> tilgået d. 09/03-24). VirPed’s overordnede mission er at forbedre livet for den befolkningsgruppe, der identificerer sig som pædofile, men aldrig på bekostning af børnevelfærd (<https://virped.org/mission/> tilgået d. 09/03-24). VirPed er en sammensætning af de

engelske ord virtuos og pedophile, som på dansk kan oversættes til dydige pædofile. Forummet tillægger det dydige aspekt stor værdi og understreger, at de er imod seksuel kontakt mellem voksne og børn, og imod at bidrage til at gøre det mere acceptabelt. Hjemmesiden er både henvendt til pædofile selv, professionelle, pårørende eller andre interesserede i området. På startsiden bliver man præsenteret for en række spørgsmål eller udsagn, hvoraf det ene lyder “I am an adult pedophile”. Trykker man ind på dette er det næste, man bliver præsenteret for “What is the VirPed forum?” (<https://virped.org/forpedophiles/> tilgået d. 09/03-24).

5.2 Forummet VirPed

VirPed forummet er et internationalt peer-støttet forum, hvor der anonymt kan deles tanker, oplevelser og erfaringer med at være seksuelt tiltrukket til børn. Man kan søge om optagelse i forummet, hvis man er 18 år eller ældre, og er seksuelt tiltrukket til børn. Yderligere ses der også eksempler på at ofre for seksuelt misbrug, pårørende, forskere og andre interesserede er blevet en del af VirPed (<https://virped.org/forum/> tilgået d. 09/03-24). Vi har ikke selv fået adgang til VirPed forummet, men har i stedet været i mailkorrespondance med Co-Director Charlie, som har givet os en beskrivende forklaring på forummets opbygning. Følgende udsagn er hentet fra en mailkorrespondance og er oversat fra engelsk til dansk:

“Forummet er opdelt i underfora. Underforaene har deres eget tema eller formål og lyder blandt andet a) Almindelig Diskussion: Et underforum, hvor man kan tale om alt relateret til livet som pædofil, b) Livserfaringer: Et underforum, hvor man kan dele betydningsfulde livserfaringer relateret til pædofili, c) Medlemspræsentationer: Et underforum, hvor medlemmer kan præsentere sig selv og deres historie med så mange eller få detaljer, som de ønsker, d) Erfaringer med at "komme ud": Et underforum, hvor man kan tale om at stå frem som pædofil over for andre, både positive og negative erfaringer og e) Anmodninger om støtte: Et underforum, hvor man kan søge hjælp med et problem eller hvis man har en meget dårlig dag. Her modtager man normalt mange venlige ord” (E-mail, 15/04-24).

Samtidig fortæller han:

“Der er også underfora til at tale om ting, der ikke er relateret til pædofili, såsom nyheder eller medier og dokumentarer om pædofili. Der er også et underforum til at diskutere offentliggjort forskning om pædofili, og et underforum, hvor jeg og min Co-Director lægger forskningsanmodninger op. Vi lægger forskningsanmodninger op for at finde deltagere til undersøgelser og interviews. Det er her, vi lagde jeres interviewanmodning op” (E-mail, 15/04-24).

Han tilføjer:

“Vi har også et særligt underforum for venner og familier. Disse medlemmer er personer, der henvender sig til os, når de har opdaget, at nogen tæt på dem er pædofil, og de ønsker at lære, hvordan de kan hjælpe dem. De kan deltage i vores forum for at se, hvad pædofile taler om, og hvordan de taler om tingene, samtidig med at de har deres eget afsnit, hvor de kan diskutere ting indbyrdes” (E-mail, 15/04-24).

Charlie uddyber ydermere, hvordan forummets funktion er til for at dele erfaringer og støtte hinanden, særligt med fokus på anti-kontakt, eller som nærværende speciale omtaler det, at være ikke-udøvende:

“Det er et sted at dele erfaringer og tanker omkring håndtering af pædofili. Man kan stille spørgsmål, dele erfaringer, tanker, diskutere, svare på spørgsmål og deltage i meningsmålinger om alle emner, der er relevante for pædofiles liv. Formålet er at få støtte, når man har brug for det, og at give støtte, når andre har brug for det. Vi har en række regler for, hvordan man opfører sig på forummet, og hvad der ikke er tilladt at tale om. Det vigtigste er, at medlemmer ikke må diskutere noget, der er bare en smule pro-kontakt. Pro-kontakt er ideologien om, at børn kan give samtykke til sex med voksne. Vi i VirPed tror ikke på dette, og vi har den modsatte ideologi, som kaldes anti-kontakt. En anti-kontakt holdning er, at man er strengt imod seksuel kontakt mellem voksen og barn” (E-mail, 15/04-24).

Det er altså i underforummet om forskningsanmodninger, at vores opslag om rekruttering af informanter er blevet delt. Her har medlemmerne fået en kort beskrivelse af nærværende speciales formål samt information om, hvor de skulle henvende sig, såfremt de var interesseret i at deltage. Fra d. 11/03-24 og frem til d. 20/03-24, hvor vi lukkede ned for rekrutteringen, var der i alt 17 personer, der henvendte sig. Otte

mundtlige interviews blev planlagt samt anmodninger om ni skriftlige besvarelser. Den samme informant dukkede af to omgange ikke op til det aftalte mundtlige interview, og i alt fem informanter vendte ikke tilbage på henvendelse om ønske om skriftlig besvarelse. Der blev derfor samlet set gennemført 12 interviews, hvoraf syv var mundtlige og fem skriftlige. Et overblik over systematiseringen af indsamlingen af empiri findes i bilag 3.

5.3 Informanter

Alle informanter var mænd, med undtagelse af én transkønnet person. Aldersmæssigt spændte informanterne fra 19 til 72 år, og geografisk var informanterne fordelt på tværs af forskellige dele af verden, herunder både Skandinavien, Asien og USA. Der blev inddraget informanter med forskellig civilstand og informanter både med og uden egne børn. Derudover kunne vores informanternes seksualitet inddeles i to kategorier afhængig af, om de identificerede sig som værende eksklusiv pædofil eller ikke-eksklusiv pædofil.

6. Databehandling

Følgende databehandling er udarbejdet med udgangspunkt i den tematiske analyse, hvor vi har identificeret en række centrale temaer. I følgende afsnit redegøres der først for den metode, der er udvalgt til databehandlingen, nemlig den tematiske analyse. Dernæst beskrives, hvordan vi gennem vores interviews har fundet en række kodninger ved hjælp af NVivo. Disse kodninger danner grundlag for udvalgte tematikker med henblik på bedst muligt at belyse, hvordan det for vores informanter opleves at være ikke-udøvende pædofil.

6.1 Tematisk analyse

Den tematiske analyse er en metode der kan bruges til at identificere, analysere og rapportere mønstre på forskellige niveauer i et kvalitativt datasæt, i vores tilfælde ud fra afholdte interviews (Braun & Clarke, 2006). Den tematiske analyse er særligt velkendt ud fra det hermeneutiske standpunkt, og bliver derfor også en metode, der støtter nærværendes speciales ønske om at afdække vores informanternes forståelseshorisonter. Samtidig giver den tematiske analyse mulighed for at forstå de enkelte ele-

menter, der danner helheden, og omvendt forstå helheden, som er udgjort af de enkelte delelementer (Attride-Stirling, 2001).

Ifølge Attride-Stirling (2001) kan den tematiske analyse opdeles i seks steps, som består af henholdsvis 1) Kodning, 2) Identifikation af temaer, 3) Tematiske netværk, 4) Grundlæggende tematikker, 5) Organiserende tematikker samt 6) Globale temaer. Der er i nærværende speciale draget inspiration fra denne fremgangsmåde, men flere steps er i dette speciale slået sammen, og rækkefølgen på de forskellige steps er tilpasset. Dette betyder, at der i nærværende speciale blot er tre steps fra kodning til udvinding af de globale temaer. Dette uddybes yderligere i afsnit 5.3 omkring den tematiske proces.

6.2 Kodning i Nvivo

For at systematisere og strukturere processen omkring kodning, benyttes programmet Nvivo til databehandling. Nvivo bruges som værktøj til kvalitativ dataanalyse og giver mulighed for både at visualisere, organisere samt kode forskellige former for kvalitativt materiale. Ved indsamlingen af kvalitative interviews, står man ofte med en stor mængde empiri, der skal bearbejdes og tolkes efterfølgende. I nærværende speciale benyttes Nvivo til at oprette kodninger på tværs af vores i alt 12 indsamlede interviews (Dhokal, 2022). Disse kodninger skal danne grundlag for senere afdækning af tematikker som nævnt i afsnittet ovenfor. Nærværende speciale gør brug af den induktive metode, hvilket indebærer, at vi danner koder ud fra informanternes udsagn frem for på forhånd udvalgt teori. Vores undersøgelsesspørgsmål kræver, at vi går nysgerrigt til værks, og vores fænomenologiske indgangsvinkel indbyder til, at informanternes egne oplevelser skal være mere styrende for retning af specialet end egne teoretiske forståelser og forforståelser (Braun & Clarke, 2008).

6.3 Den tematiske proces

Tabel 4 viser en oversigt over kodninger og temaer, som er identificeret efter transkribering af interviews.

Tabel 4 - Den tematiske proces

Kodninger	Overordnede tematikker	Globale temaer
Selvmodstanker/-forsøg Depressive tanker Frygten for at blive afsløret Accept og håb	Påvirkning af hverdagslivet ved erkendelse og frem til nu	1) Følelsesmæssige implikationer
Opdagelsen af den seksuelle tiltrækning til mindreårige Eksklusiv eller ikke-eksklusiv tiltrækning Den romantiske og den seksuelle tiltrækning	Seksuel udforskning Seksuel tiltrækning	2) Mennesket som seksuelt væsen
Samfundets syn på pædofile Deres eget syn på begrebet pædofili Forsøg på at undertrykke tiltrækningen af børn gennem forskellige strategier	Mediernes påvirkning Selvstigmatisering Håndteringsstrategier	3) Stigmatisering
Manglende følelse af at høre til Isolation og ensomhed At blive en del af VirPed og et fællesskab Det virkelige liv vs. det virtuelle liv	Før VirPed Efter VirPed Dobbeltliv	4) Manglende tilhørsforhold
Frygten for andres holdninger Frygten for at blive afvist og fordømt Frygten for at blive rapporteret til myndighederne	Udfordringer ved at åbne op til venner og familie Udfordringer ved at søge professionel hjælp	5) Frygten for at dele sine tanker
Positive og negative oplevelser med at åbne op overfor nære relationer Positive og negative oplevelser med at åbne op overfor professionelle fagfolk	At søge støtte overfor venner og familie Erfaringer med professionel hjælp	6) Oplevelser med at åbne op

Kilde: Egen fremstilling

Tabellen drager inspiration fra Attride-Stirling (2001)'s måde at visualisere processen fra kodning til globale tematikker, men denne er ikke fulgt slavisk. I nærværende speciale er kodningerne oprettet med udgangspunkt i det, som Attride-Stirling omtaler som identificerede temaer (2001). Vi har været opmærksomme på at følge anvisningerne om, at de identificerede temaer skal være tilpas brede til at omfavne flere aspekter af et tema, men samtidig tilpas snævre til ikke at overlappe med andre temaer. Udviklingen af en kodning er ikke kun et spørgsmål om, hvorledes et givent tema fremtræder hos flere informanter, altså hyppigheden af, hvor ofte et tema berøres. Det er også et spørgsmål om, hvor stor vægt informanten har lagt i den pågældende

fortælling. Dette skyldes specialets fænomenologisk ståsted, samt hvorvidt vi finder temaet relevant for at nærme os en forståelse af, hvordan det opleves at være ikke-udøvende pædofil (Braun & Clarke, 2006). Næste proces var at omdanne kodningerne til, hvad vi definerer som overordnede tematikker. Denne proces har til formål at sammenfatte kodningerne til en samlet retning, som danner grundlag for specialets globale tematikker. Disse globale tematikker rammesætter hovedpointen i udvalgte tekststykker fra de transskriberede interviews. Processen har i alt ført til seks globale tematikker, der lyder som følger: **1) Følelsesmæssige implikationer, 2) Mennesket som et seksuelt væsen, 3) Stigmatisering, 4) Manglende tilhørsforhold, 5) Frygten for at dele sine tanker, og 6) Oplevelser med at åbne op.** Efter denne proces blev temaerne samt transskriberingerne gennemgået igen for at verificere, at vi havde omfavnet alle relevante citater under de pågældende kodninger.

Del 2 – Analyse

Del 2 af nærværende speciale centrerer sig omkring den indhentede empiri. Fokus for denne del af opgaven vil derfor være de globale tematikker, som beskrevet i ovenstående. Udvalgt teori har til formål at bidrage med forskellige perspektiver på, hvordan man psykologisk kan forstå nogle af de processer eller oplevelser, som informanterne beretter om. Der følger først en teoretisk redegørelse for relevante psykologiske teorier, og derefter en analyse af informanternes udsagn sat i relation til både de globale tematikker, men også de psykologiske teorier. Selvom redegørelsen af teorier præsenteres inden analysen, er tilgangen til analysen induktiv. Med dette menes, at de inddragede teorier først er udvalgt efter, at de globale temaer og dertilhørende kodninger er blevet identificeret. Begrundelsen for, at redegørelserne følger først er, at teorierne ikke nødvendigvis knytter sig til en enkelt global tematik, men trækker tråde igennem flere af de globale temaer, som vil blive analyseret nedenfor.

7. Redegørelse af teori

I følgende afsnit vil de udvalgte teoretiske standpunkter, som nærværende speciale tager udgangspunkt i, blive redegjort for. Først følger en redegørelse af menneskets behov for seksuel udforskning ud fra det udviklingspsykologiske samt biologiske perspektiv. Dernæst følger en redegørelse af Erving Goffmans begreb om stigma, og

sidst følger en redegørelse af Henri Tajfels social identitetsteori. Teorierne inddrages hver især med det formål at præsentere en psykologisk forklaring på de oplevelser, som vores informanter hver især beretter om i relation til at være ikke-udøvende pædofile. Det udviklingspsykologiske perspektiv er særligt fokuseret på kompleksiteten af seksualitet samt det konfliktfyldte i at opleve, at man seksuelt tiltrækkes af noget, som ikke kan imødekommes på lovlig vis. Stigma inddrages for at nuancere, hvorfor det opleves som svært at identificere sig som ikke-udøvende pædofil. Slutteligt inddrages social identitetsteori, som bidrager med en dybere forståelse af, hvad et manglende fællesskab kan skabe af tanker og følelser, og samtidig også hvad det bidrager til, såfremt de opnår dette fællesskab.

7.1 Den seksuelle udvikling

I forbindelse med dette speciale, er det relevant at forstå mennesket som et seksuelt væsen. Grunden til det er, at dette danner grundlag for en grundlæggende forståelse af menneskers seksualitet og dens kompleksitet. Ved at anerkende, at mennesket er udstyret med en medfødt seksualitet og en naturlig nysgerrighed over for seksuelle lyster, bidrager det til en større forståelse for, hvordan nogle individer kan opleve at føle sig tiltrukket af mindreårige. I den forbindelse er det afgørende at forstå den seksuelle udforskning i puberteten og udviklingen af seksuel modenhed, da disse perioder i et individs liv kan have indvirkning på dannelsen af deres seksualitet. Gennem denne udvikling gennemgår unge gennem en række forskellige fysiske og psykologiske forandringer, der ikke kun påvirker deres forhold til sig selv, men også deres interaktioner med andre og deres forståelse af intimitet og relationer.

7.1.1 Puberteten og den seksuelle udvikling

Puberteten medfører en række biologiske udviklinger, der transformerer den umodne menneskekrop til en moden krop med formålet om seksuel reproduktion (Traggiai & Stanhope, 2003). Under puberteten begynder kønsorganerne at modnes, og der sker en stigning i produktionen af kønshormoner som testosteron og østrogen. Disse hormoner spiller en afgørende rolle i udviklingen af sekundære køns karakteristika såsom skægvækst, bryster, og ændringer i stemmen (Traggiai & Stanhope, 2003). Grundet disse fysiske og kropslige udviklinger, markerer ungdomsårene dermed en overgangsperiode, hvor yngre børn, der endnu ikke er gået i puberteten, differentierer

sig fra ældre børn, der gennemgår en betydelig fysisk og mental udvikling. Det er individuelt, hvornår puberteten starter og slutter, men et fællestræk er, at denne udvikling er til stede gennem et individs ungdom, der i grove træk strækker sig i perioden mellem 10 og 19 år (Kar et al., 2015). Ungdommen kan bredt opdeles i tre stadier; tidlig ungdom (cirka 10 til 13 år), mellem ungdom (cirka 13 til 17 år) og sen ungdom (cirka 17 til 19 år). Disse år bruges på at udforske og forstå egen seksualitet, hvor individer bliver opmærksomme på deres tiltrækning på enten det modsatte køn, samme køn eller begge køn. Denne tiltrækning kan både omfatte romantisk tiltrækning, seksuel tiltrækning eller begge dele (Auslander, et al. 2006). Den seksuelle tiltrækning er forbundet med en nysgerrighed, der ofte kan føre til eksponering for pornografi og udforskning af forskellige seksuelle aktiviteter (Kar et al., 2015). Ifølge Kar et al. (2015) kan det have indvirkning på udviklingen af seksualiteten, hvorvidt den unge er udforskende i sin seksualitet, eller om den unge har vanskeligt ved at udforske og udfolde sig seksuelt. Unges adfærd kan i nogle tilfælde være tegn på fremtidig seksuel orientering, men adfærden kan også blot være undersøgende eller som et resultat af gruppepres. Derfor kan der ikke med sikkerhed gøres nogle antagelser vedrørende seksuel orientering på baggrund af seksuelle oplevelser i ungdommen (Auslander, et al. 2006). Samtidig kan sociale faktorer og miljøfaktorer spille en væsentlig rolle i udviklingen af unges seksualitet, som for eksempel forældres holdning til seksualitet og forældrestil, jævnaldrende forhold, samt kulturelle opfattelser og generelle holdninger til seksualitet i samfundet. Derfor opstår udviklingen af et menneskes seksualitet ikke isoleret, og både indre såvel som ydre omgivelser kan have indflydelse på den unges udvikling af en seksualitet (Kar et al., 2015).

7.1.2 Seksuel modenhed

I forbindelse med puberteten og op gennem ungdomsårene begynder den seksuelle modenhed så småt at udvikle sig hos de fleste mennesker. Mens de ovennævnte biologiske milepæle som puberteten og kønsorganernes udvikling udgør en væsentlig del af, strækker den seksuelle modenhed sig langt ud over det fysiske. Seksuel modenhed bør ikke opfattes som en statisk tilstand, der kun opnås på et bestemt tidspunkt i livet, men snarere som evnen til at udtrykke sig seksuelt på en passende måde i overensstemmelse med individets udviklingsniveau (Munck, 2022). Dette indebærer både en grundlæggende forståelse af seksualitet, ansvarlige og velovervejede

handlinger, samt respekt for egne og andres grænser (Hegde, et al., 2022). Ungdomsårene betragtes dog ofte som en tid præget af nysgerrighed og eksperimenter. I den forbindelse kan der argumenteres for, at unge i denne alder ofte mangler den kognitive og følelsesmæssige modenhed, der er nødvendig for at træffe intelligente og sunde seksuelle valg. Ligeledes kan der være en manglende evne til at håndtere konsekvenserne af seksuel aktivitet på en hensigtsmæssig måde (Hegde, et al., 2022). Disse faktorer kan gøre det udfordrende for unge at handle seksuelt modent, hvilket understreger vigtigheden af samspillet mellem seksuel, følelsesmæssig og kognitiv udvikling for at danne en seksuel modenhed.

På baggrund af ovenstående kan puberteten og ungdomsårene dermed være en afgørende periode for udviklingen af menneskets seksualitet. Denne periode præges af både fysiologiske og psykologiske ændringer, hvilket medfører en naturlig interesse og bevidsthed om seksualitet.

7.2 Stigma

For at give et dybere indblik i, hvordan det opleves for vores informanter at leve i et samfund, der har skarpe holdninger til pædofile, er det relevant at inddrage teorien om stigma. Teorien blev udviklet af den canadisk/amerikanske sociolog, Erving Goffman. Goffman var særligt kendt for at have øje for at trænge bag om hverdagslivet og nuancere, hvordan verden ser ud fra forskellige vinkler, også ud fra de vinkler, man måske selv sjældent lægger mærke til (Jakobsen & Kristiansen, 2021). Det gjorde han blandt andet med sin teori om stigma. Goffmans hovedformål med udviklingen af teorien var dels at opnå en sociologisk forståelse for, hvordan stigmatisering opstår, dels illustrere hvordan stigmatiserede individer håndterer denne stigma og sidst hvordan de forskellige måder at håndterer stigma på, påvirker det stigmatiserede individ (Jakobsen & Kristiansen 2021). Flere centrale begreber udgør denne teori, hvoraf udvalgte begreber bliver gennemgået nedenfor.

7.2.1 Stigma baseret på karakterfejl

Goffman skelner mellem tre forskellige former for stigma, nemlig stigma baseret på fysiske karakteristika, stigma baseret på karakterfejl og stigma relateret til slægt. I nærværende speciale findes det relevant at redegøre for stigma baseret på karakterfejl. Dette indebærer, at stigmatiseringen sker på baggrund af en gruppes afvigende

normer eller forventning om afvigende adfærd. Stigmatiseringen sker altså, idet gruppen tiltrækker sig opmærksomhed fra omgivelserne som resultat af deres afvigende normer eller forventede afvigende adfærd, hvilket fører til social afvisning (Goffman, 2021). Goffman beskriver, hvordan stigmatiseringsprocessen medfører, at individerne ikke bliver anskuet som rigtige mennesker. Den stigmatiserede bliver diskrimineret, så udfoldelsesmulighederne for individet begrænses. Der opstilles ideologier for at overbevise de såkaldte “normale” (dem som ikke bærer på et stigma) om, hvilken fare den stigmatiserede udgør. Dette kan også medføre, at den stigmatiserede tillægges en lang række af defekter, som kan få de “normale” til at føle sig berettiget til at behandle den stigmatiserede dårligt (Goffman, 2021). Dét, at en gruppe er afvigende, er ikke i sig selv nok til at danne basis for stigmatisering. Det er derimod forventningen fra de “normale” om, at det er deres normer i den sociale kategori, de tilhører, som gør sig gældende, der får stigmatiseringsprocessen til at opstå.

7.2.2 Selvstigmatisering

Goffman advokerer for, at stigmatiseringen kan medføre en lang række konsekvenser for det stigmatiserede individ. Særligt vil nærværende speciale fokusere på processen omkring selvstigmatisering. Dette indebærer, at en person, som resultat af gentagen eksponering for stigma, vil acceptere og internalisere denne stigma. Med internalisering menes der, at de negative tilskrivninger, som de “normale” har tillagt individet, vil individet nu også tillægge sig selv (Goffman, 2021). Dette kan medføre følelser af mindreværd og skam og opleves som psykisk belastende for individet (Sheehan et al., 2016).

7.2.3 Strategier til at håndtere stigma

Goffman nævner samtidig flere strategier, som stigmatiserede individer kan gøre brug af i deres forsøg på at håndtere stigmatiseringen. Dette kan omfatte at skjule stigmatiserede træk, vælge specifikke sociale miljøer til eller udvikle særlige interaktionsteknikker for at undgå eller modvirke stigmatisering. Nærværende speciale finder det relevant at redegøre for strategierne, der indebærer at skjule de stigmatiserede træk og tilvalg af specifikke sociale miljøer. Et individ, der vælger at skjule stigmatiserede træk, kan gøre det ved et direkte forsøg på at ændre eller rette op på de afvigelser, som individet identificerer (Goffman, 2021). En anden måde at håndtere stig-

matiseringen på, og som ofte ses blandt stigmatiserede individer, er tiltrækningen mod specifikke sociale miljøer. Ofte tilslutter individer tilhørende en bestemt stigmakategori sig en social gruppe. I gruppen opnås der fællesskab og støtte, som typisk ellers ikke har været oplevet af de stigmatiserede individer før (Goffman, 2021).

7.3 Social Identity Theory

I forbindelse med at undersøge, hvordan det opleves at være ikke-udøvende pædofil, er det relevant at sætte individer i relation til deres sociale kontekster. For at danne en grundlæggende forståelse af mennesket som et socialt individ inddrages Social Identity Theory. Teorien opstod i 1970'erne som et modsvar til det individualistiske fokus, der ellers havde været i amerikansk socialpsykologisk forskning frem til da. Teorien fokuserer overordnet på, hvordan individer identificerer sig selv i forhold til andre grupper, samt hvordan en sådan gruppeidentitet kan påvirke adfærd og opfattelser (Spears, 2012). Her er det også relevant at inddrage Henri Tajfels forståelse af identitet som todelt, nemlig bestående af en personlig identitet og en social identitet. Den personlige identitet indebærer de egenskaber, et individ besidder, som ikke er delt med andre, og den sociale identitet indebærer det kollektive selv, som gruppen etablerer. Tajfels hovedpointe er, at gruppeidentitet spiller en central rolle i udviklingen af individets selvopfattelse, og dermed også udviklingen af den personlige identitet (Tajfel, 1974; Fraser, 2001). Flere centrale begreber udgør denne teori, hvor udvalgte begreber redegøres for nedenfor.

7.3.1 Social kategorisering

Social kategorisering indebærer det faktum, at hvert enkelt individ på denne jord er en del af en bred variation af sociale grupper eller kategorier, som hver især har større eller mindre betydning for individet. Det kunne være kategorier som køn, uddannelse, etnicitet, religion mm. Disse kategoriseringer kan ikke undslippes, og mange af dem afspejler organisatoriske principper i de samfund, vi lever i (Tajfel, 1974). Kategorisering medfører med stor sandsynlighed generelle konsekvenser for disse individer, men kategoriseringen er i sig selv ikke nok til at generere fordomme og/eller fjendtlighed. Hvis der derimod også inddrages social sammenligning og en stærk følelse af social identitet, opstår der risiko for, at de stereotype forestillinger og fjendtlighed kan komme i spil (Fraser, 2001).

7.3.2 Social sammenligning

Social sammenligning omfatter, som ordet indikerer, at en gruppe kan sammenligne sig selv med andre sociale grupper (Fraser, 2001). Dette giver anledning til at skabe en tydelig distinktion mellem en indgruppe og en udgruppe, og formålet med disse sammenligninger bliver ofte at maksimere forskellen på ”os” og ”dem” med fokus på at skabe en positiv stemthed i indgruppen (Tajfel, 1974; Hogg et al., 2004).

7.3.3 Social identitet

Enkeltindivider kan altså, gennem den sociale kategorisering, blive en del af en gruppe, og gennem den sociale sammenligning styrke gruppens positive syn på sig selv. Dette kan udvikle en fælles forståelse for handlemønstre og værdisæt, som kan beskrives som den sociale identitet. Den sociale identitet kan ses at opstå som et produkt af den sociale kategorisering samt den sociale sammenligning og kan også kaldes for det kollektive selv (Hogg et al., 2004). Som nævnt under den sociale kategorisering, kan man være en del af flere grupper, som har mindre betydning for individet selv, hvor individets sociale identitet i denne sammenhæng ikke nødvendigvis vil være særlig stærk. Man kan derimod også være en del af en social kategorisering, som har enorm betydning for individet, hvilket kan fostre en lyst til at skabe en stærk social identitet i denne gruppe (Tajfel, 1974)

7.3.4 Social mobilisering

Tajfel beskriver ydermere en række strategier, som grupper kan gøre brug af for at opnå større status, herunder individuel mobilitet, social konkurrence og social kreativitet. Nærværende speciale vil blot beskæftige sig med strategien om social kreativitet. Denne strategi indebærer, at en gruppe forsøger at forandre sammenligningsgrundlaget for andre udgrupper for at opnå en større positiv differentiering. Denne strategi er en kollektiv strategi hvor succeskriteriet ikke nødvendigvis er større status men i stedet positiv differentiering. Konkret kan dette gøres på tre forskellige måder. Indgruppen kan enten vælge at sammenligne ud fra nye dimensioner, ændre på værdier, så negative sammenligninger nu i stedet bliver positive sammenligninger, eller ændre udgruppen brugt til sammenligning (Spears, 2012).

8. Analyse

Følgende afsnit vil fokusere på analyse af informanternes udsagn centreret omkring nærværende speciales globale tematikker: **1) De følelsesmæssige implikationer, 2) Mennesket som et seksuelt væsen, 3) Stigmatisering, 4) Manglende tilhørsforhold, 5) Frygten for at dele sine tanker, samt 6) Oplevelser med at åbne op.** Hver global tematik præsenteres som en underoverskrift, hvorefter forskellige informanternes udsagn aktualiserer tematikken. Efter hvert udsagn følger en opsummering af citatet samt en forklaring omkring, hvordan udvalgte teorier har relevans for forståelsen af de pågældende citater samt tematikker. Første tematik berør de følelsesmæssige implikationer, vores informanter beretter om, ved at være ikke-udøvende pædofile. Dette tema bliver beskrevet med henblik på at præsentere læseren for, hvor følelsesmæssigt komplekst, det opleves for vores informanter at være ikke-udøvende pædofile. De efterfølgende tematikker medvirker til at forklare, hvorfor det opleves som følelsesmæssigt komplekst. De udvalgte teorier er ydermere med til at skabe psykologisk forståelse for processerne under de enkelte tematikker.

8.1 De følelsesmæssige implikationer

Størstedelen af vores informanter beretter om, at det at blive klar over, at man er seksuelt tiltrukket til børn, sætter gang i en længere følelsesmæssig proces. Følelserne er komplicerede og i høj grad varierende. Ofte er de tilknyttet bestemte perioder i informanternes rejse mod accept, hvorfor dette tema opdeles i følelser forbundet ved opdagelsen, følelser forbundet ved håndteringen, samt de nuværende følelser. På trods af denne opdeling er det vigtigt at nævne, at ingen af vores informanternes rejse er ens, og selvom en informant oplever at være videre fra håndteringen på positiv vis, er det muligt, at hændelser sker, hvor de på ny må håndtere deres seksuelle tiltrækning til børn.

8.1.1 Følelser forbundet til opdagelsen

Flere informanter fortæller, hvordan det oplevedes for dem at opdage, at det ikke blot var en fase, at de var seksuelt tiltrukket til børn. Informant 2 beskriver:

“I felt scared, alone, isolated. Scared that someone would find out, that my friends and family would hate me if they knew the truth. Scared that what society said about all pedophiles being child molesters might be true, and that I was a real risk to children. Scared of what I might become in the future, or if I even had a future.” (Bilag

11)

I ovenstående citat forklarer Informant 2, at han var bange. Han oplevede en frygt for at blive afvist og hadet af venner og familie, hvis de fandt ud af det, og bange for at samfundets fortællinger om, at pædofile er misbrugere af børn, var sande. Han var derfor også bange for, hvad han ville blive til i fremtiden, hvis han overhovedet havde sådan en foran sig.

Informant 9 beskriver en tilstand omkring en indre stemme:

“There's this voice in your head that tells you that you're a terrible person because of what you like, and you need to do something about it. And if you don't do/get rid of it, and if you don't change and you don't do what everybody else does it's.../Nothing is going to get better.” (Bilag 8)

Her forklarer Informant 9, at han oplevede at have en indre stemme, der fortalte ham, at han var et dårligt menneske, fordi han var seksuelt tiltrukket til børn, og at det var nødvendigt, at han gjorde noget for at ændre dette, hvis han ville have det bedre.

Informant 14 beskriver, modsat de ovenstående informanter, en form for lettelse, idet det går op for ham, hvorfor han føler sig anderledes:

“How did I feel when I realized it? Honestly, I felt relieved. Because it made a lot of sense considering everything I went through since childhood. I didn't feel depressed, or much anxious, I didn't have self-hate feelings, at first. Because I knew I wasn't a monster and that thoughts weren't actions.” (Bilag 15)

Det fremgår i citatet, at Informant 14 oplevede opdagelsen af, at han var seksuelt tiltrukket til børn som en lettelse. Han følte sig ikke deprimeret eller særlig angst. Han havde heller ikke selvhadende tanker til at begynde med, fordi han, som han

selv beskriver det, havde en tiltro til, at han ikke var et monster, samt en bevidsthed om, at tanker ikke var handlinger.

Informant 8 beskriver også en umiddelbar begejstring over at opdage sin seksuelle tiltrækning:

“I was initially excited but when that wears off I’m left feeling repulsed at myself and depression follows that. “ (Bilag 12)

Her forklarer Informant 8, at han til en start var begejstret, men idet denne begejstring aftog, overtog en følelse af at afsky sig selv, og dette førte efterfølgende til depression.

Ovenstående udsagn vidner alle om, at vores informanternes processer omkring at opdage, at de er seksuelt tiltrukket til børn, er meget forskellige. De fleste oplever dog overvejende negative følelser forbundet med det, såsom afsky, skam og frygt. Andre forklarer, hvordan det til en start var forbundet med mere positive ting, men senere bevæger sig over til at føre mere negative følelser og tanker med.

8.1.2 Følelser forbundet ved håndteringen

Flere af vores informanter forklarer, at de efter opdagelsen skulle finde ud af, hvordan de ville bevæge sig videre fra dette. Denne proces har for størstedelen af vores informanter til en start været præget af meget mørke tanker. En stor del af vores informanter fortæller, at perioden mellem at opdage, at de er seksuelt tiltrukket til børn, og der hvor de er i dag, har været meget udfordrende og ofte præget af selvmordstanker og mange udsving i følelser.

Informant 1 beskriver meget stærke selvmordstanker, der i perioder prægede hans liv:

“I thought it was inevitable that I would one day find a child. And, you know, do the unspeakable. That was what obviously led to a very, very deep depression which lasted for a long time. Suicidal thoughts. Very, very strong suicidal ideation... I never went through with it obviously, but you know, it was so strong with these thoughts

“I’m pedophile and haven’t all pedophiles raped children?”. I was just so certain that that was what I was gonna do, but I knew that I didn’t want to. I knew that, like, I don’t wanna hurt people and especially not children. But it was just so strong with everything you heard that I was gonna be one of those people. So, it just didn’t make sense to me. When was that gonna happen? When? When was the change going to happen that I went from? “I’m not going to hurt a child” till the day I suddenly do... So that was a very dark period in my life. “ (Bilag 4)

I ovenstående citat fortæller Informant 1, at de fortællinger, der er om pædofile, gav ham den overbevisning, at det var uundgåeligt for ham at misbruge et barn på et tidspunkt i hans liv. Dette førte til meget stærke selvmordstanker og en meget svær periode. Han følte sig fanget mellem overbevisningen om, ikke at have lyst til at skade andre, men samtidig fanget i en fortælling om, at han var pædofil, så det måtte ske på et tidspunkt. Uvisheden om, hvornår dette skift kom til at ske, var meget uudholdeligt for ham. Han tilføjer yderligere, at det førte til flere selvmordsforsøg i alderen mellem 17 og 21:

“So that was, you know, very negative and impacted me very negatively. And I did have a few suicide attempts at different points from around 17 to 21.” (Bilag 4)

Informant 11 fortæller på lignende vis, at han opfattede selvmord som en løsning på den konflikt, han oplevede at befinde sig i:

“ ... I was having a lot of like thoughts about, you know “I’m a danger”. “I’m a danger to children”. “I’m gonna end up molesting one day”. And I would rather like/Genuinely I love children. And I don’t want to ever see them hurt and I know that kind of thing would hurt them and so/I’m having all these, you know, conflicts...I would never want to put a child through that but at that time I was so like, I guess brainwashed by what society thinks we are ?uklar passage? But you know pedophile, child molester is just like, synonymous. And I had that in my head and I was like, okay, well, you know, if that’s what I’m going to be, then I should just kill myself. I’d rather hurt myself than hurt a child, you know.” (Bilag 9)

I citatet fremgår det tydeligt, at Informant 11 havde en oplevelse meget lignende Informant 1 med at se sig selv i en fortælling omkring, hvordan han på et tidspunkt ville komme til at forgribe sig på et barn. Dette førte til tanker om, at han var til fare for børn, men det skabte samtidig en indre konflikt, idet han ikke kunne genkende sig selv i den fortælling, fordi han ikke havde lyst til at udsætte et barn for det. Fortællingen om, hvordan han på et tidspunkt ville komme til at skade et barn kom til at vægte så tungt, at han, som han selv beskriver det, hellere ville skade sig selv gennem selvmord, end han potentielt ville skade et barn.

Informant 5 fortæller, at selvmordstanker var en omfattende del af hans liv i flere år, indtil han fik delt sin seksuelle tiltrækning til børn med en ven:

“When I was coming to terms. With having to deal with it like it was, it was just like. I had like a mantra in my head. Like, “just kill yourself”. “You just have to kill yourself”. “That's that's what you have to do.” And so that's sort of how I dealt with it for a couple of years that you know, just kind of barely barely holding on to life and then accepting it. I couldn't accept it until someone else accepted me. And that was when I came out to my friend ... He, he said, you know. It's okay. It's okay. You're okay. You know, I still love you. And this doesn't change anything between us and... I told him, like, you know, I haven't done anything. I haven't looked at anything. He's like, I know you haven't because I know that you're a good person and you know that's that's just. Not who you are. And he said. But even if you had like I would still. Love you and. I was like, okay, well, I guess. I guess this isn't like the end of the world.”

(Bilag 6)

I ovenstående citat forklarer Informant 5, at han i flere år kæmpede med, at den eneste udvej han så, var at tage livet af sig selv. Han forklarer, at han ikke kunne rumme at acceptere sig selv før, at en anden kunne rumme at acceptere ham. Han valgte derfor at dele sin seksuelle tiltrækning til børn med sin ven, som omfavnede ham og gav Informant 5 den overbevisning, at det måske alligevel ikke var verdens undergang. I dette tilfælde hjælper det ham altså positivt og giver ham pludselig en følelse af håb for fremtiden, at en af hans nærmeste kunne acceptere ham på trods af, at han er seksuelt tiltrukket til børn. Dette uddybes nærmere i temaet omhandlende støtte.

Næsten samtlige af vores informanter forklarer ydermere, at involveringen i VirPed har formået at mindske nogle af de negative følelser og fremme et mere positivt syn på, hvordan deres liv kan se ud.

Informant 2 forklarer blandt andet:

“Since joining VirPed, I have somewhere to go to when I want to talk about this side of my life, somewhere where I can get my secrets off my chest. This has made living with my attractions a lot easier, and these days they don't really impact my everyday life.” (Bilag 11)

I citatet fremgår det, at VirPed har givet ham oplevelsen af, at der er et sted at gå hen, hvor der kan blive snakket åbent om tingene. Dette har hjulpet ham til at kunne leve med sin seksuelle tiltrækning til børn i en sådan grad, at han oplever, at det ikke er af stor betydning for hans hverdagsliv mere.

Ovenstående udsagn understreger den komplekse proces, der igangsættes, når disse individer skal forsøge at håndtere, at de er ikke-udøvende pædofile. For mange informanter starter processen med enorme følelser af afsky, skam og frygt, hvilket også har medført selvmordstanker og i nogle tilfælde også reelle selvmordsforsøg. Flere af vores informanter fortæller, at deres oplevelser med at åbne op for andre, har været en positiv faktor i deres udvikling, og at dette har medført håb. Andre fortæller, at det at blive en del af forummet VirPed har hjulpet dem med at overkomme de mange negative følelser, de havde forbundet med at være ikke-udøvende pædofile. Begge aspekter uddybes i senere afsnit.

8.1.3 De nuværende følelser

Under interviewene var det tydeligt, at det var forskelligt, hvordan vores informanter har det med deres seksuelle tiltrækning til børn den dag i dag. Nogle befinder sig stadig på rejsen mod accept, hvor andre, på bedste vis, forsøger at rumme det så godt som muligt.

Informant 1 forklarer, hvordan han lige nu er et sted, hvor han føler sig overvejende glad for sit liv:

“Yeah, so right now it does sound weird to some people, but right now I just feel quite happy with my life. I feel like I obviously identify it as a pedophile. That is my sexuality. I'm exclusive. I have no attraction to adults whatsoever. Yes, so there's only an attraction to children for me with sexual attraction and romantic attraction. And with the way my life is going now after joining VirPed and what I've been able to do. I'm just really happy with that and I feel very good. You know, I can't change it, so why? Why be sad about it?” (Bilag 4)

Citatet vidner om, at Informant 1 står meget tydeligt ved sin seksuelle tiltrækning til børn. Han anerkender den og er glad for den, selvom han ved, at det kan lyde underligt i nogle ører. Han krediterer VirPed som en faktor i, at han er nået dertil, og nævner samtidig, at han har opnået en erkendelse om, at det ikke er noget, han kan ændre, så han ser ingen grund til at være ked af det over det.

På lignende vis fortæller Informant 11, at han forsøger at rumme sin seksuelle tiltrækning til børn uden at forbinde det med en masse negative ting.

“Nowadays, I mean, I don't really have a ton of negative feelings towards it. ?uklar passage? But these days it's more like it is what it is. It's unfortunate because obviously I'll never be able to have a relationship with the/Uh, thankfully I'm non-exclusive so I'm able to make a relationship with an adult one and I do have an adult boyfriend, who is also a man. But you know it's just like I don't/i don't feel like there's anything necessarily bad about me for it. Does it suck? Yeah, but am I a bad person for it? That depends on my actions.” (Bilag 9)

Her forklarer Informant 11, at han oplever det som uheldigt, at han har denne tiltrækning til børn, fordi han aldrig kommer til at kunne forfølge dette. I samme ombering nævner han, at han er taknemlig for at være ikke-eksklusiv, idet han derved får mulighed for at forfølge dette i stedet. Han slutter af med at fortælle, at det er ærgerligt, men at han ser hans handlinger som afgørende for, om han er en dårlig person på grund af det.

I forlængelse heraf sammenligner Informant 5 dét at rumme sin seksuelle interesser i børn med at få konstateret kræft og leve videre med det:

“Like, initially I was like, I can accept it like a cancer Diagnosis. Like radically, except that this is the truth. Like you know, there's nothing to change. This is just what it is. Except in that way, you know, it's sort of the journey and, you know, I I thought about cancer patients who don't necessarily view their their diagnosis as as a bad thing. It's like, you know, yeah, I'm dying. But like I'm living my life to the best that I, you know, the best possible extent that I can and they're full of joy and I'm like I can do that. And I have been doing that. It's been. So great.” (Bilag 6)

Her forklarer Informant 5, at det at kunne se hans seksuelle tiltrækning til børn som en form for kræftdiagnose har hjulpet ham markant. At kunne acceptere det som noget, man ikke kan ændre på og noget, som ikke nødvendigvis behøver at være en dårlig ting. En måde hvorpå man forsøger at få det bedste ud af de muligheder, man er blevet givet.

Også Informant 2 har fundet succes i at rumme sin tiltrækning:

“ These days, I don't feel any guilt or shame over it. I treat it as just another part of me, like my eye colour or height. Of course, it is a big part of who I am and has influenced me to reach out to places such as VirPed for support, but it doesn't define who I am. We are so much more than just pedophiles, we have our own interests, hobbies, life goals. Over time I've learned to accept and even enjoy my sexuality in an ethical manner, and not let it define who I am “ (Bilag 11)

I ovenstående citat fremhæver Informant 2, at han ser sin seksuelle tiltrækning som en del af sig selv på samme måde, som hans højde eller øjenfarve. Han fremhæver, at det dog er en så stor del, at han har søgt mod VirPed for støtte, men at han ikke ser det som definerende for, hvem han er. Han nævner, at han med tiden har lært at acceptere og endda nyde sin seksualitet på etisk vis.

Det er dog ikke alle vores informanter, der altid kan have samme rummende og positive syn.

Informant 4 forklarer, at han svinger meget i, hvordan han har det med hensyn til sin tiltrækning til børn:

“So in terms of how I feel, you know about my sexuality in general, you know pertaining to however relates to being attracted to kids would say it vacillates back and forth between feeling pretty comfortable and OK with it to basically a sort of soft denial that it exists and compartmentalizing it.” (Bilag 5).

I ovenstående citat beskriver Informant 4, at han veksler mellem at være nogenlunde komfortabel og have det okay med at være ikke-udøvende pædofil til nærmest at være benægtende over for, at dette er hans virkelighed.

Også Informant 9 fremhæver, at det at være ikke-udøvende pædofil er noget, der skaber lidelse hos ham.

“It's something that makes me suffer. But on the other hand, it's something/ it's about the only thing in my life that makes me somewhat happy. Be able to like something in that way. Yeah, I don't/I think that my whole emotional side is built on that. So I don't, I can't really imagine. I have me/having any kind of emotion development or if it were not for that. So I don't know I. Don't. I'm really. I, I really don't want to get rid of the only positive thing in my life, I guess.” (Bilag 8)

Ovenstående citat omfavner, hvor konfliktfyldt Informant 9 har det med at være ikke-udøvende pædofil. På den ene side, er det noget, der skaber lidelse, men på den anden side, er det i et givet omfang det eneste, der kan gøre ham glad.

Ovenstående vidner om, at det langt fra opfattes som en lineær proces at opdage tiltrækning til at acceptere at være ikke-udøvende pædofil. Størstedelen af vores informanter fortæller, at processen er lang, og nogle når muligvis aldrig til en fuld accept. Følelserne virker i høj grad til at hænge sammen med, hvor de befinder sig i deres proces. Det er en proces, der særligt i starten kan være præget af en masse negative følelser såsom skam, afsky og frygt. Disse negative følelser kan både blive forstærket i konfrontationen med at være anderledes, at mangle fællesskab og støtte. Det kan

samtidig også være en kilde til forandring og dermed frembringe flere positive følelser med sig. Disse nuancer fremhæves ved analysen af de følgende globale tematikker.

8.2 Mennesket som seksuelt væsen

Det er relevant at forstå vores informanter ud fra mennesket som et seksuelt væsen, da dette giver en grundlæggende forståelse af den menneskelige seksualitet og dens kompleksitet, samt dens rolle i vores informanternes liv. Ved at anerkende at mennesket har en medfødt seksualitet og en naturlig nysgerrighed over for seksuelle følelser og lyster, bidrager det til en større forståelse for seksuelle afvigelser. Gennem inddragelsen af informanternes egne erindringer om, hvornår de første gang stiftede bekendtskab med deres tiltrækning til mindreårige, samt hvordan de opfatter denne seksualitet, kan vi dermed opnå en større forståelse for vores informanter.

8.2.1 Erindringer vedrørende opdagelsen af tiltrækning til mindreårige

Vores informanter har fortalt om deres oplevelser, dengang de først blev opmærksomme på tilstedeværelsen af deres pædofile tanker. En betydelig del af disse individer rapporterede nogenlunde samme alder, da de første gang stiftede bekendtskab med deres seksuelle tiltrækning. For størstedelen af vores informanter lå alderen mellem 10 til 17 år, hvilket indikerer, at dette tidsinterval er en vigtig periode i forhold til seksuel udforskning. Informanternes citater afspejler den tidligere beskrevne udvikling af puberteten ved at fremhæve, hvornår og hvordan de gradvist blev bevidste om deres seksuelle tiltrækninger til mindreårige.

For eksempel nævner Informant 7, at han blev klar over denne tiltrækning, da han var 12 år:

“Well, actually I knew that I was attracted to little girls from the time I was about 12 years old.” (Bilag 7)

Informant 8 beskriver i nedenstående hvordan han som 14-årig udviklede en tiltrækning til en fem år yngre pige og begyndte at fantasere om hende:

“I was 14 years old when I developed an attraction to a minor 5 years younger than myself. I fantasized about her quite a bit and masturbated to those fantasies. She was the first child I was attracted to sexually and romantically.” (Bilag 12)

Endelig uddyber Informant 2 i nedenstående citat, hvordan han efter hans 13-års fødselsdag erindrer, at den første tiltrækning til mindreårige begyndte:

“When I started going through puberty, a few months after my thirteenth birthday, I began to notice that I was attracted to boys who were younger than me. It started with the younger boys at school, I began noticing them more every time I'd walk past them or see them at lunch. One of my first ever crushes was one of the boys in the YouTube series Kids React, his name was William. I remember developing a crush on him without truly realizing what my feelings meant, I just knew I liked to think about him. Another one of my early awakenings was the movie The Hole (2009), which I watched when I was thirteen or fourteen, and I was really attracted to the boy actor Nathan Gamble in that movie. These sorts of crushes continued during my teenage years, mainly boys from school, from my local sports club, in movies and TV shows, and on the Internet (I used YouTube a lot as one of my outlets).” (Bilag 11)

I ovenstående citat deler Informant 2 sin personlige oplevelse med at opdage sin tiltrækning til yngre drenge. Her beskrives det, at han opdagede denne tiltrækning lige efter, at han var startet i puberteten et par måneder efter sin 13-års fødselsdag. Han beskriver, at det begyndte med yngre drenge i skolen, hvor han udviklede crushes på dem, selvom han dengang ikke rigtigt forstod sine følelser. Samtidig beskriver han at have haft tidligere småforelskelser af drenge set på YouTube og på film, og at disse småforelskelser fortsatte gennem ungdomsårene. Ligeledes fortæller informanten, at han primært brugte YouTube til at se på forskelligt materiale af drenge, han beundrede og følte sig tiltrukket af. Her ses igen et eksempel på, at opdagelsen af seksuelle lyster og tiltrækning begyndte i puberteten. Samtidig vidner citatet om en eventuel mangel på seksuel modenhed, da han dengang ikke forstod sine følelser og sin seksuelle tiltrækning til yngre drenge.

I næste citat fra Informant 14 er et eksempel på en endnu tidligere debutalder:

“My first memories about this are kinda blurry, but when I was 10-11, I remember having (apparently out of nowhere) a huge interest and even "fascination" about the theme of pedophilia itself. At this time, I would seek movies and information about it, and I started to have frequent fantasies about sexual abuse (with me being the child). And then, still at this age, I tried to see CP on the internet (but I didn't find anything, thankfully).” (Bilag 15)

Ud fra ovenstående, kan det udledes, at Informant 14 grundlæggende har svært ved at genkalde disse erindringer. Han mener dog, at han var omkring 10-11 år, da han startede med at udvikle en stor interesse for selve begrebet pædofili. Dette resulterede i, at han havde fantasier om, at han selv blev misbrugt, og at dette medførte flere forsøg på at søge efter børneporno på nettet for at opnå tilfredsstillelse. Som nævnt tidligere, er der ofte forbundet en stor nysgerrighed med at udforske seksuelle tiltrækning under puberteten, hvilket ofte fører til udforskning og eksponering af pornografi samt andre seksuelle aktiviteter. Citatet understreger, at der for Informant 14 ligeledes har været et grundlæggende behov omkring starten af puberteten for at udforske forskellige seksuelle interesser. Samtidig belyser citatet informantens manglende seksuelle modenhed, der refererer til en persons evne til at forstå og håndtere deres egne seksuelle tanker og adfærd på en ansvarlig og sund måde. I dette tilfælde kan der argumenteres for, at søgen efter børneporno med målet om tilfredsstillelse kan anses som en usund og ikke mindst ulovlig måde at håndtere sine seksuelle tanker på.

Nedenstående citat fra Informant 1 er endnu et eksempel på, at erkendelsen af tiltrækningen til mindreårige drenge omkring pubertetsalderen:

“I do remember being as early as nine years old and sort of looking at the boys younger than me...So, when I was 12/13 is probably, not probably, it is when I started to realize that hey, this is not normal...And then 14, like, you know, being 14 and realizing that you're still sort of in love where you have these sexual thoughts about people around 6-7 years, you just start to realize that this is not normal. They're not supposed to be that young...And 17 is the age when it just hit me like a ton of bricks”
(Bilag 4)

Informant 1 beretter her, at han omkring 9-års-alderen begyndte at kigge efter yngre drenge. Herefter beskriver han, hvordan dette udviklede sig gennem sin ungdom med et spænd fra 9-17 år, og at han omkring 12-13-års-alderen blev klar over, at det ikke var normalt at udvikle en seksuel og mere romantisk tiltrækning til børn omkring 6 år. Denne beskrivelse understreger, at udviklingen af seksuelle tanker og lyster ofte opstår i begyndelsen af puberteten og strækker sig op gennem ungdomsårene.

Ligeledes fortæller Informant 6 om en oplevelse med denne tiltrækning til mindre-årige:

“I had my first crush when I was eleven, on the six year old daughter of family friends. We formed a friendship that was acknowledged by others. I thought of her as my girl friend and she thought of me as her boy hero. I was very fond of her and I think she was fond of me. We wrote letters to one another when we were apart, so her parents must have facilitated that. I was aware that her age would embarrass me in front of my peers so I didn't share that detail with them. It was a very innocent attachment, greeted with amusement rather than concern by adults. I was in no sense precocious, being very naive about sexual matters and a late developer”. (Bilag 13)

Informant 6 fortæller, at han udviklede sin første forelskelse til en 6-årig pige, da han var 11 år gammel. Han fortæller, at han opfattede hende som sin kæreste, og at de ofte skrev breve til hinanden. På det tidspunkt var han klar over, at pigens alder ville gøre ham pinligt berørt over for sine venner, hvorfor han ikke delte forholdet med nogen. Samtidig fortæller han, at det var et uskyldigt forhold, og at det dermed ikke vakte bekymring fra de voksne. Her understøtter han, at han var sen om at udvikle sig, og at han havde en vis form for naivitet i forhold til sex. Dette indikerer en manglende seksuel modenhed, der som tidligere beskrevet indebærer en manglende viden og forståelse af, hvad sex indebærer, og hvilke konsekvenser det kan medføre. Ovenstående beretninger om informanternes seksuelle oplevelser i deres tidlige ungdomsår, kan derfor forstås ud fra, at mennesket grundlæggende er født som et seksuelt væsen med et iboende behov for at udforske forskellige seksuelle lyster. Dette kan samtidig også ses som begyndelsen på, at vores informanter bliver klar over, at de er anderledes fra andre jævnaldrende børn. Dette kan senere føre til flere negative følelser, som blev berørt tidligere i afsnit 8.1.1.

8.2.2 Seksuel tiltrækning

I vores interviews har vi observeret en betydelig variation i informanternes seksuelle tiltrækning, hvilket gør det nødvendigt at præsentere eksempler på de forskelle, der er blevet fundet. Denne variation spænder over et spektrum af eksklusive og ikke-eksklusive former for tiltrækning til mindreårige, samt hvorvidt den tiltrækning både er seksuel og romantisk. Vi finder dette relevant at berøre, da forskellen i informanternes seksuelle præferencer kan have afgørende indflydelse på udfordringerne ved at håndtere deres seksuelle tiltrækning til børn.

8.2.2.1 Eksklusiv eller ikke-eksklusiv

Ved præsentationsrunden i vores interviews fortalte størstedelen af vores informanter om, hvorvidt de kategoriserede sig selv som enten eksklusiv eller ikke-eksklusiv tiltrukket af mindreårige. At informanterne selv valgte at karakterisere deres seksualitet uden nogen specifik forespørgsel fra vores side antyder, at dette kan have en betydelig indflydelse på deres liv, og hvordan de bedst muligt kan forliges med deres tiltrækning til mindreårige.

Første citat er fra Informant 1, der deler en eksklusiv tiltrækning til børn sammen med sin kæreste:

“But my boyfriend now is actually another pedophile from VirPed. We started out as friends, just chatting with each other, and then we sort of found out that we want to try this after knowing each other for a while. He's also exclusive and we're just like, yes, we're not attracted to each other, but we have this emotional connection that's really strong over the way we can bond over these things. And we know each other's basically deepest, darkest secret. There's nothing to hide. It's all out in the open and that's something we are really happy about that.” (Bilag 4)

Som det fremgår af citatet, har Informant 1 fundet sin kæreste gennem VirPed-forummet. De er begge eksklusivt tiltrukket til mindreårige, og som han selv beretter, er der derfor ingen seksuel tiltrækning mellem de to som par. Der beskrives dog, at de på trods af den manglende tilstedeværelse af seksuel tiltrækning til hinanden, har en meget stærk følelsesmæssig forbindelse. Dette gør det, ifølge Informant 1, muligt

at have en åbenhed overfor hinanden med mulighed for at dele de dybeste tanker. Ud fra ovenstående citat gives der indtryk af, at denne åbenhed har gjort det nemmere for begge at forliges og leve med deres seksuelle tiltrækning.

I de næste eksempler ser vi informanter, der ikke er eksklusivt tiltrukket til børn, hvilket også indebærer en tiltrækning til voksne:

“I'm attracted to females both of my age or younger. That's from the, you know, biological, physiological perspective. So I'm not an exclusive pedophile. I am though psychologically, really scared of relationships with women of my age. I feel much more mentally comfortable around children, so that is part where I kind of get into your territory.” (Bilag 10)

I ovenstående citat fra Informant 10 kan det udledes, at han definerer sin tiltrækning ud fra en opdeling, der både indeholder et biologisk/fysiologisk aspekt og et psykisk aspekt. Her forklarer han, at han biologisk og fysiologisk både er tiltrukket af jævnaldrende kvinder og mindreårige. Tiltrækningen til kvinder på egen alder er dog påvirket af, at informanten beskriver en grundlæggende angst for at skulle indlede et forhold til en kvinde på sin egen alder. Modsat jævnaldrende kvinder, føler han sig mere mentalt tilpas omkring børn.

Informant 11 definerer sig ligeledes som ikke-eksklusiv pædofil med følgende citat:

“I am nonexclusive so I'm also attracted to adults, so it was something that I kind of tried for a very long time to, you know, push to the side, and bury and just focus on my interaction with adults. But as I've gotten older, that's gotten a lot harder and I kind of came to a breaking point last summer where I realized, okay, I've been trying to, like, do everything in my power to make this go away for half a decade, and if nothing's changed, you'll still have these feelings.” (Bilag 9)

Ud fra ovenstående udsagn beskriver Informant 11 en langvarig kamp med at undertrykke og ignorere sin tiltrækning til børn og i stedet fokusere på interaktioner og relationer med voksne. Dette blev dog sværere og sværere jo ældre, han blev, og til

sidst måtte han erkende, at tiltrækningen til mindreårige er en grundlæggende del af ham og noget, som ikke kan fjernes ved at undertrykke det. Dette citat illustrerer de komplekse følelser og den indre konflikt, som en person kan opleve i forbindelse med at være tiltrukket til børn og anerkendelsen af, at dette er virkelighed. Informant 11 beskriver behovet for at distancere sig fra tiltrækningen, afspejler de tidligere beskrevne negative følelser relateret til håndteringen af at være ikke-udøvende pædofil, som blev berørt i afsnit 8.1.2 om emotionelle implikationer ved håndteringen. Afslutningsvist ses et citat fra Informant 8, der har lignende oplevelse med både at være seksuelt tiltrukket til børn og voksne:

“My wife and I have a very active sex life that includes kink and fetishes. We are active in the local fetish community. It seems to me that the more active I am, the less I think about my minor attractions. And when I do have those thoughts, my adult relationship helps to make them less 'all encompassing' for me.” (Bilag 12)

Informant 8 beskriver, at han grundet tiltrækningen til voksne, har mulighed for at indgå i både romantiske og seksuelle forhold med voksne, og at dette kan hjælpe ham med at få forskellige behov opfyldt. Dette kommer til udtryk ved, at fokuset på ægteskab med konen og deres seksuelle udforskninger minimerer hans seksuelle tanker rettet mod børn.

I ovenstående citater ser vi altså eksempler på informanter, der beskriver deres oplevelser med enten at være eksklusiv eller ikke-eksklusiv tiltrukket til mindreårige, hvilket influerer deres måde at håndtere deres tiltrækning på.

8.2.2.2 Den romantiske og den seksuelle tiltrækning

Udover at undersøge om informanterne følte en eksklusiv eller ikke-eksklusiv tiltrækning til mindreårige, undersøgte vi, om denne seksuelle tiltrækning inkluderede en romantisk dimension. Dette var indledningsvist ikke et spørgsmål, vi selv rejste, men noget informanterne selv bragte på banen under interviewene. Efter at have gennemført tre af de mundtlige interviews, fandt vi det nødvendigt systematisk at spørge de efterfølgende informanter om, hvorvidt deres tiltrækning til mindreårige udelukkende var seksuel, eller om denne også var forbundet med et romantisk aspekt.

I følgende citat fra Informant 9 ses et eksempel på, at tiltrækningen både er seksuel og romantisk. Informanten beskriver, at hans tiltrækning til piger indeholder både en seksuel og romantisk tiltrækning, hvorimod tiltrækningen til drenge kun omhandler et seksuelt aspekt:

”That's the romantic side is what makes it difficult for me. For example, for myself, I like both girls and boys, but for boys it's mostly sexual, so it doesn't really affect me as much. So it's/It doesn't really affect me on a daily basis, doesn't make/doesn't impact my well-being as much. Because if you just have a sexual thought about somebody, it's something that comes and goes. It's something temporary. But if you have an emotional feeling, that's something that hurts... Like if you want to be with somebody, if you want to, you know, hold them close, do something together and you know, you can't even that, you can't touch them. You can't really hug them. It hurts a lot more. It's something that's makes your heartbroken a lot in your life. Only you can't do anything.” (Bilag 8)

Dette citat fra Informant 9 giver et indblik i forskellen mellem den seksuelle tiltrækning og den romantiske tiltrækning. Informanten fremhæver, at hans seksuelle tanker ofte er overfladiske og flygtige uden nødvendigvis at have en dybere følelsesmæssig forankring. Disse tanker kan ses som en del af den mere basale og instinktive del af at være et seksuelt væsen. På den anden side understreger informantens udtalelse vigtigheden af, og behovet for, at indgå i relationer på et højere emotionelt plan. I den forbindelse beskriver han, hvordan ønsket om at være tæt på nogen og at dele oplevelser sammen, kan være dybt smertefuldt, hvis dette ønske ikke kan opfyldes af forskellige årsager, for eksempel fordi længslen er rettet mod et barn. Følelserne, som Informant 9 har, er han ikke alene om at have. Flere af vores informanter beskriver den ambivalens, der er forbundet med at være seksuelt tiltrukket til børn, hvilket også er berørt i afsnit 8.1.3.

Afslutningsvist ses endnu et eksempel på at tiltrækningen kan indeholde et romantisk aspekt:

“... It was the first time I'd needed to really confront my paedophilia. The back story was that I'd had a three-year friendship with a little girl that still haunts me as one of

the most fulfilling relationships in my life. It was an idyllic setting, and she was very intelligent and creative, and we spent hours together every day. There was absolutely nothing inappropriate in this friendship, but then she suddenly moved overseas with her dad, and I was utterly heartbroken. I started to sexualize my memories of her and this also coincided with the introduction of home internet connections. I felt I was betraying our friendship, but I thought about her more and more in these sexual terms, and my thoughts about all children followed suit. I'd always had an acknowledged erotic aspect to my interest in kids, but it had never had this explicitly sexual aspect and I'd never contemplated actually being sexual with them, then suddenly that was all I could think of. In some ways, I was desperate because I thought I could never be happy unless I could be sexual with a child, and specifically with my lost little friend.” (Bilag 13)

Ovenstående citat tyder på, at Informant 6 har haft en romantisk tiltrækning til den mindreårige pige baseret på deres treårige venskab og de følelser, det udløste. Beskrivelsen af forholdet som noget af det mest opfyldende og idylliske i informantens liv, indikerer en dyb forbindelse til denne pige, der går ud over et almindeligt venskab. Samtidig antyder beskrivelsen af pigens intelligens og kreativitet en stor beundring fra informantens side af. Da pigen flytter, udvikler informanten dyb hjertesorg som reaktion på tabet af hende, hvilket indikerer at informanten havde udviklet romantiske følelser for pigen. Denne romantiske forbindelse blev håndteret ved, at han seksuelt begyndte at fantasere om pigen. Disse seksuelle fantasier udviklede sig og tog, ifølge ham selv, overhånd og blev invaliderende for ham.

I ovenstående citater ser vi eksempler på informanter, der belyser den romantiske dimension af den seksuelle tiltrækning. Dette understreger igen kompleksiteten og bidrager samtidig til en nuancerende forståelse af, hvorfor det for nogle ikke-udøvende pædofile kan opleves som særligt følelsesmæssigt smertefuldt.

8.3 Stigmatisering

Dette afsnit kommer til at berøre den omfattende opfattelse vores informanter har af at blive stigmatiseret grundet deres seksuelle tiltrækning til børn. Samtlige 12 informanter fortæller om enten konkrete oplevelser med stigmatisering, eller beskrivelser af, hvordan stigmatiseringen har påvirket deres selvopfattelse på negativ vis. I denne

sammenhæng finder vi det relevant at inddrage Erving Goffmans begreb om stigma. Denne teori medvirker til at klargøre, hvordan det opleves for vores informanter at blive tilskrevet adfærd eller værdier, som de ikke nødvendigvis besidder samt at forstå, hvorfor dette kan have negativ indflydelse på vores informanternes oplevelse af at være ikke-udøvende pædofile.

8.3.1 Mediernes indvirkning i stigmatiseringen

Alle vores informanter fortæller, at de har mærket stigmatiseringen på egen hånd. Flere informanter beskriver, hvordan medierne er med til at stigmatisere pædofile og særligt ikke-udøvende pædofile, da deres manglende sensitivitet har gjort, at der er blevet sat lighedstegn imellem seksuelle overgreb og pædofili. Informant 10 forklarer:

“.... for the long period of time there was this/I mean it still is/ But a lot of times, if you check the news reports, people periodically substitute word rapist with the word pedophile. So somebody raped a girl. If the girl was an underage, the guy separated from a rapist to a pedophile. So that's how the negative terminology comes, because technically. Rape is rape, so it's not a good thing. But if the girl happens to be underage since that you /“OK, lets call this guy a pedophile. Its even worse”. That's what people want. They need a boogeyman....” (Bilag 10)

I ovenstående citat deler Informant 10 sin oplevelse omkring, at medierne før i tiden, og stadig, substituerer ordet voldtægtsmand med pædofil såfremt offeret er mindre-årigt. Han mener, at det sker, fordi samfundet har brug for en såkaldt “boogymen”, og at dette bliver opfyldt, når ordet pædofil indgår i beskrivelsen af forbrydelser. Det er ud fra citatet meget tydeligt, at Informant 10 sidder med den opfattelse, at mediernes misbrug af ordet pædofil har været med til at udbrede den misforståelse, der hersker om, at pædofile per automatik seksuelt misbruger børn. Informant 2 beskriver særligt i en britisk kontekst, hvordan ordet også misbruges i mediernes dækning:

“Society, or at least where I live in the UK, certainly has a very negative view on pedophilia. I've lost count of the number of British news sites that have headlines along the lines of "convicted pedophile" or "victims of pedophilia." Now obviously child sexual abuse is incredibly harmful, but none of those headlines make sense.

Pedophilia is a condition, not an act and certainly not a crime. Would it make sense to refer to someone who has raped an adult as a "convicted heterosexual"? (Bilag 11)

I ovenstående citat forklarer Informant 2, at der i en britisk kontekst generelt er et meget negativt syn på pædofile. Han ser ofte overskrifter, hvor brugen af ordet pædofil, ifølge ham, ikke bruges retmæssigt. Citatet fremhæver Informant 2's holdning om, at ordets betydning faktisk er noget helt andet end den betydning, ordet får i den sammenhæng, som medierne bruger begrebet i. Dette resulterer i negative konsekvenser for pædofile, da det er med til at sprede et forkert syn på pædofili som noget, der handles på, eller noget, der er ulovligt. Informant 1 beskriver en oplevelse, han havde med en bekendt, som ytrede sig om pædofili:

"I remember one time I was probably around 20. And I was sitting, having a couple of drinks with at the time a, but not good friend anymore. And for some reason, he decided to get on to that subject of, you know, child abusers. And the conflation happens because that's what most people do. And he said, I want to torture and kill every pedophile. If I ever meet a pedophile, he will die. And I'm like, "yeah, I agree, yeah". You know, I just had to sit there. It hurts really bad because you realized at those times that people don't know you." (Bilag 4)

I ovenstående citat forklarer Informant 1 om en situation han havde, med en bekendt, der ytrede sig om pædofili på en meget negativ og radikal måde. Da de sidder og får et par drinks, drejer samtalen over på emnet omhandlende misbrug af børn. Her gengiver Informant 1, at den bekendte får sat et lighedstegn mellem at være pædofil og det at seksuelt misbruge børn. Samtidig fortæller informant 1, at den bekendte ytrer, at hvis han nogensinde møder en pædofil, vil han torturere og dræbe vedkommende. Citatet fungerer som en eksemplificering på, at stigmatiseringen, som vores informanter oplever, er resultatet af, hvad Goffman ville kalde karakterfejl baseret på deres afvigende tiltrækning og forventning til dertilhørende adfærd. Informant 1s kammerat har fået tilskrevet den sociale gruppe "pædofile" en usand adfærd, som er, at de også handler på deres tanker. Samtidig sidder han med den opfattelse som "normal", at informant 1 må være i samme sociale kategori som ham, og derfor også dele de samme holdninger omkring pædofile. Den tilskrevne defekt kan også fungere som

en måde for den bekendte at retfærdiggøre de meget voldsomme ting, han beskriver, han vil gøre. Hvad den bekendte ikke ved er, at han i virkeligheden får sagt, at han vil torturere og dræbe Informant 1, hvilket efterlader ham dybt såret og med en følelse af, at folk ikke kender ham.

8.3.2 Selvstigmatisering

Flere af vores informanter beskriver, at de særligt i starten på deres rejse mod accept har oplevet at internalisere den stigmatisering, de har været udsat for. Informant 1 beskriver:

“So that's when I realized that this word, that was who I was and that was what I am. And you know, when all you hear is that pedophiles are child abusers, that they are molesters, they're awful people. You internalize that. And that's what I did, obviously, that idea I thought that I was destined to offend or not, that's the wrong connotation, doomed to offend. I thought I was doomed to offend. And I thought that was gonna be my future.” (Bilag 4)

I ovenstående citat forklarer Informant 1, at han troede, at han ville udvikle sig til det, som samfundet beskrev pædofile som, da han opdagede, at han var pædofil. Det er altså tydeligt, at den fortælling Informant 1 oplever, der har været omkring det at være pædofil, på daværende tidspunkt, satte dybe spor i hans opfattelse af sig selv. På dette tidspunkt var han af den overbevisning, at han på et tidspunkt i løbet af hans liv ville komme til at handle på sine tanker, fordi det var den adfærd, han oplevede at pædofile blev tilskrevet at have. Også Informant 11 beskriver hvilken tung byrde, han følte, det var at skulle erkende, at det var denne sociale kategori, han tilhørte:

“Oh, absolutely, yes trying to suppress them for about, I guess like 6 years I guess. I would have a thought like that/No that's evil, every word I could imagine to describe how like horrific I found it like that I'm having these ?uklar passage?. That's evil. It's terrible. It's disgusting. And I would just like.... often, like hit myself in the head, that kind of stuff... I guess punishing myself for having those thoughts...” (Bilag 9)

I ovenstående citat forklarer Informant 11, at han har brugt cirka seks år på at undertrykke sine seksuelle tanker om børn. Når tankerne opstod, fulgte der nogle andre

tanker med omkring, at det var ondt og forfærdeligt, hvilket førte ham til at straffe sig selv. Her er det tydeligt, at Informant 11s beskrivelser omkring det at være pædofil, stemmer overens med den gængse retorik om pædofili, der hersker i samfundet. Samtidig fungerer den selvskadende adfærd også som en eksemplificering på nogle af de måder, vores informanter har valgt at håndtere tiltrækningen på, som tidligere gennemgået i afsnit 7.1.2. Informant 14 uddyber yderligere, hvordan at hans selvstigmatisering faktisk har medført, at han helt undgår at bruge ordet pædofil:

“Like most people, I associate it with a lot of bad things, so I avoid using this term or labeling myself as it, even though I am one by the DSM definition. I just think there is no need for me to internalize it too much. I'm just someone who has a statistically uncommon and genetic-based attraction, and I'm dealing with it the best way I can.”

(Bilag 15)

Informant 14 beskriver altså i følgende citat tydeligt, at han er meget klar over, at han ifølge DSM-definitionen helt faktisk er en pædofil. Han beskriver samtidig også, at han er kommet til at internalisere de fortællinger, samfundet har omkring pædofile, og at det derfor har været svært for ham at rumme at skulle betegne sig selv som pædofil. Her sætter Informant 14 altså selv ord på det, som Goffman betegner som selvstigmatiseringen. Samtidig har han formået at identificere, at dette ikke har haft en positiv indvirkning på sin opfattelse af sig selv, og han har derfor besluttet at definere sig selv som en MAP i stedet. Dette kan samtidig også ses som en håndteringsstrategi, som vil blive berørt nedenfor.

8.3.3 Håndteringsstrategier

Som nævnt kort ovenfor, gør vores informanter brug af forskellige strategier for at håndtere det stigma, de mærker, de bliver udsat for. Alt efter hvor på rejsen, de befinder sig i erkendelsen af, at de er pædofile, gør de brug af forskellige strategier. Særligt i den tidlige del af rejsen, virker det til, at flere af vores informanter har forsøgt at gøre brug af den strategi, som Goffman ville beskrive ved at forsøge at skjule eller ændre stigmatiserede træk. Informant 9 beskriver:

“I thought it was something that I had to get rid of, because it didn't really feel very natural to me at the time, because like, growing up, of course, I've always felt this,

but there was always the, the excuse that like, wow, you're still young. Like if you're young, ?uklar passage? young people, it's OK, it's normal. It's a part of growing up. But then it all became like "ohh you can't do that anymore". "OK, we have to like adults and like, try to do that" like, "oh, I can't do that. It doesn't work. I don't feel that way". So it just felt like I have to change because that's what normal people do. That's how.../That's how everybody is. So. Just thought I had to do something about it." (Bilag 8)

I ovenstående citat, beskriver Informant 9, at han var af den overbevisning, at hans seksuelle tanker rettet mod børn var noget, han skulle eliminere. Som ung bemærkede han ikke, at der var noget afvigende i hans tanker, men som han blev ældre og snakkede med andre jævnaldrende om sine tanker, gik det op for ham, at andre ikke havde det på samme måde. Her fremgår det altså, at Informant 9 følte et pres for at skulle ændre sin seksuelle tiltrækning til børn, idet det ikke blev set på som normalt mere i takt med, at Informant 9 selv blev ældre. Informant 4 beskriver på lignende vis sit ønske om, at være en del af de "normale":

"I ran away. I got married to a woman, I wasn't attracted to and didn't love, because I just wanted to be normal and forget about it for a while..." (Bilag 5)

I ovenstående citat forklarer Informant 4, at han løb væk hjemmefra og blev gift med en kvinde, han ikke elskede, fordi han blot ønskede at være normal. I denne beskrivelse bliver måden at skjule det på, altså ved at indgå i et forhold med en kvinde, og dette beskriver flere af vores informanter, at de også har oplevet. Dette kan ses som en måde at skjule afvigelsen på dels overfor andre, men i virkeligheden også overfor ham selv, idet han selv uddyber, at han så gerne bare ville være "normal" og glemme det hele for en stund. Informant 5 beretter om et lignende behov for at ville være "normal":

"Every decision I've made in my life from the point that I realised that I was gay in some way/and a pedophile/ well every decision I made in my life has been to try to fix or change or cure or alter that up to a point. I became more involved in church. I ended up going to Bible, Bible College to become a pastor because I thought if I dedicated my life to God he would change me. I got engaged to a woman. I almost mar-

ried her and then I was like, no, I look at gay porn, I need help and then I went to conversion therapy in patient conversion therapy for three months. And then I came back and I, well, I broke up with her and, and I came back and then I finished school and I was a missionary for a year and then I came back back home again and ... And Anyway, yeah, I got married for real. Uh. And then I guess sort of at that point things kind of fell off for a while. Because it was like the well/Not no, that's not true. You know, none of these things fixed me.” (Bilag 6)

I ovenstående citat forklarer Informant 5, at alle beslutninger han tog, handlede om at fikse eller ændre, at han var både homoseksuel og pædofil. Han beskriver, at han blev mere dedikeret til kirken, indgik i parforhold med kvinder, som han ikke var forelskede i, samt deltog i omvendelsesterapi. Dog uden at føle, at nogle af disse tiltag fiktede eller ændrede ham. Hos Informant 5 virker det til, at det særligt er overfor ham selv, at han forsøger at ændre på de træk, som karakteriserer ham som en homoseksuel og som en pædofil. Han indgår i flere relationer uden at være tiltrukket af individerne, og han dedikerer sit liv til Gud for en stund i håbet om, at han kunne guide ham på rette spor og ændre hans tanker. Han erkender dog til sidst at strategien omkring at ændre på disse træk ikke har hjulpet. Tværtimod har det muligvis forvoldt ham mere smerte.

Efter erkendelsen om, at det ikke har virket at skjule eller ændre karakteristiske træk hos vores informanter, vælger flere af dem at søge mod en anden strategi, som er at udvælge specifikke sociale miljøer. Her nævner samtlige af vores informanter, hvordan inklusionen i VirPed forummet, har hjulpet dem mod en større accept af, hvem de er, også som pædofile. Dette berøres yderligere i efterfølgende afsnit.

8.4 Manglende tilhørsforhold

Dette afsnit beskæftiger sig med en tematik, som alle vores informanter hver især har beskrevet, at de har oplevet i løbet af deres liv, nemlig følelsen af at stå alene. På forskellig vis beretter vores informanter om, at de, særligt i de tidlige år af deres rejse, ikke har haft en følelse af at høre til. Dette har for flere af vores informanter medført en svær periode i deres liv, som flere beretter først bliver vendt, idet de bliver en del af et fællesskab igennem forummet VirPed. Vi finder det i den sammenhæng

relevant at inddrage Tajfels teori om Social Identity for at bidrage med et socialpsykologisk perspektiv på deres udfordringer samt vurdere, hvad inklusionen i et fællesskab har gjort for deres oplevelse af at være ikke-udøvende pædofile.

8.4.1 Før VirPed

Hos vores informanter kan udviklingen af den sociale identitet opdeles i to perioder. Ud fra flere af vores informanternes udsagn virker det som om, der er en klar distinktion mellem "Før VirPed" og "Efter VirPed". Flere informanter beskriver scenarier, hvor de har følt, at de ikke har passet ind i den sociale situation, de har været en del af. De har altså, ifølge dem selv, ikke følt, at de har hørt under den samme sociale kategori, som deres omgangskreds, i hvert fald ikke hvad gælder deres seksuelle fantasier eller tiltrækning. Her siger Informant 1 blandt andet:

*"you know, people can talk about sexuality, people can say to their friends, "ohh hey, that lady is smoking hot", you know, and they're like, "ohh yeah". Like I could never be a part of that. That's why it felt like sexuality is such a big thing, because I could not take part in these conversations. You know, you are girls. But you know it's three guys sitting in the basement drinking and the topic is bound to veer off onto boobs and sex and all that, and I'm just sitting there like "yes hmmm, yes, yes hmmm boobs". *Laughs*. I'm just not a part of it". (Bilag 4).*

Informant 1 beskriver i ovenstående citat, at hans seksualitet fylder meget for ham, idet han aldrig har kunne deltage i samtalen med sine venner omkring fascinationen af kvinder og den kvindelige krop med oprigtig interesse. I dette udsagn er det meget tydeligt, at Informant 1 ikke oplever at kunne kategorisere sig selv som en del af den sociale kategori som sin omgangskreds kategoriserer sig selv som. Han beskriver, at han ser seksualitet som en stor del af hans liv, fordi han ikke formår at finde et fællesskab omkring det, hvor han kan dele ud og være med i samtalen på lige fod med andre. Han får sammenlignet sig selv med sine venner, i relation til hans seksuelle tiltrækning, og skabt en distinktion mellem ham og dem, hvilket giver ham en erkendelse af, at de ikke tilhører den samme sociale kategori. Informant 1 opnår altså en indsigt i, at han står udenfor den gruppe, hans venner befinder sig i, når de taler seksuel tiltrækning og sex generelt. I mødet med sine venner bliver Informant 1 dermed konfronteret med, at han i denne situation ikke føler sig som en del af indgruppen.

Det er muligt, at han fra vennernes synspunkt formår at tale nok med på snakken til, at de oplever ham som værende en del af indgruppen. Men den sociale identitet, som hersker blandt vennerne, der ud fra fortællingen indebærer at snakke om sex og kvinder på en bestemt måde, er ikke en social identitet, som Informant 1 kan se sig selv i. Han bliver derfor i mødet med sine venner klar over, at frem for at finde sin indgruppe, har han fået etableret en følelse af, at han er del af en udgruppe.

Informant 9 beskriver også lignende problemer med at finde sin sociale identitet:

"Growing up like a teenager, I never really thought about about it as something that's been different, but I was always trying to get/ trying to date a lot of people my age and talk to girls my age and it never really worked out and I never really figured out why. It just felt like something I had to do, but it never really went anywhere. I didn't really feel it? So it only really became a problem like after I turned 19, I guess. Because then I realized, "oh, I'm supposed to be an adult now. I'm not supposed to be like, liking girls, that much younger so. I can't be doing things like this, So what do I do? I can't really force myself to like people my age". And that was like a big source of conflict in my life. That's when things started going downhill, I would say."

(Bilag 8).

I ovenstående citat forklarer Informant 9, at det ikke var før, han var 19 år gammel, at hans seksuelle interesse for mindreårige blev et problem. Indtil da havde hans erfaringer med jævnaldrende piger været uden succes, men dette havde ikke vagt yderligere undren hos ham. Her forklarer Informant 9 altså, hvordan han har haft svært ved at finde fodfæste, fordi han har handlet ud fra en forventning om, at han tilhørte en social kategori som heteroseksuel mand. Dette var dog uden succes, og da han som 19 årig bliver konfronteret med, at han muligvis ikke tilhører denne kategori alligevel, bliver det, som han selv beskriver det, kilden til en udfordrende periode i hans liv. Han uddyber ydermere:

"You know, you know what it's like like early university. Like people, people go to parties. People hook up, people do things, and people/ I had friends who were worried about me because I would never talk to girls." (Bilag 8).

I ovenstående citat forklarer Informant 9, at hans venner var bekymrede for ham, fordi den adfærd de havde, og den adfærd han havde var meget forskellige. Sammenligningen af adfærd medfører en bevidsthed om, at den sociale identitet, hans venner påtager sig som universitetsstuderende, er meget anderledes end den adfærd Informant 9 har, og har lyst til at have.

På samme måde som Informant 1, oplever Informant 9 altså også at blive konfronteret med at være en del af en udgruppe, uden helt selv at kunne udpege, hvilken social kategori, han så måtte tilhøre. Dette bliver for flere informanter starten på en udfordrende periode præget af negative følelser, selvmordstanker mm.

8.4.2 Efter VirPed

Denne følelse af at stå alene og være fortvivlet over ikke at høre til beskriver størstedelen af vores informanter svinde i baggrunden, idet de bliver en del af forummet VirPed.

Informant 5 beskriver:

“Finding the community has been really helpful for me in overcoming my shame and my negative feelings about it... I think it's really/ I find it important to be involved in the Community to help people like that because I didn't have anybody and I don't want anybody else to have to navigate it alone the way that I did there. It was dangerous. I could have, you know, I it's it's sort of a miracle that I'm not dead now, so yeah.” (Bilag 6)

I ovenstående citat fortæller Informant 5, at VirPed har hjulpet ham med at overkomme den skam og de negative følelser, han havde forbundet med at være ikke-udøvende pædofil. Samtidig forklarer han, at han finder det vigtigt at være en del af fællesskabet på VirPed, fordi han ikke selv havde nogen at dele det med, da han skulle forsøge at navigere i det hele. Informant 5's fortælling vidner altså om, at det har været positivt for selvopfattelsen at indgå i det sociale fællesskab, VirPed tilbyder. Han uddyber ydermere, at den hjælp, han har oplevet at modtage igennem VirPed, er en hjælp, han mener er vigtig at bidrage til. Med andre ord, vil han hjælpe andre med at finde sig til rette i deres sociale identitet som ikke-udøvende pædofile. Dette kan også ses som en måde at styrke de positive følelser tilknyttet den sociale identitet.

Også Informant 2 beskriver det som en kæmpe lettelse at få nogen at snakke med:

“It took me a while to gain the confidence to join VirPed, ... but being part of the community and becoming friends with people who understand and accept me means the world. I learned to not hate myself, to not fear myself, and I had a place where I could discuss this side of my life. These days the fear that I felt about my attractions has vanished, and I have VirPed to thank for that”. (Bilag 11).

I ovenstående citat forklarer Informant 2, at det betyder alverden for ham at blive en del af fællesskabet og have venner, som forstår og accepterer ham. Han uddyber, at han gennem dette fællesskab har lært ikke at hade eller frygte sig selv, samtidig med, at han kunne diskutere dette aspekt af sit liv med andre. Det er tydeligt at mærke, at det også for Informant 2 har haft enorm indvirkning på hans liv at kunne finde en social identitet blandt andre ligesindede. Samtidig virker det også som om, at VirPed har hjulpet med at skabe en mere positiv fortælling om deres sociale kategorisering som ikke-udøvende pædofile. Dette kan ifølge Tajfel ses som et udtryk for social mobilisering, konkret social kreativitet. Ud fra udsagnene kan det tolkes, at VirPed forummet forsøger at arbejde med individernes sammenligningsgrundlag for andre grupper. Informanterne her beskriver begge, at deres syn på at være ikke-udøvende pædofile har ændret sig efter inklusion i VirPed forummet. De har overkommet deres skam og lært ikke at hade eller frygte sig selv, hvilket kan ses som et resultat af den sociale kreativitet og medvirke til et skift fra de mere negative følelser og over til et mere håbefuldt syn på livet.

Informant 2 uddyber ydermere, at fællesskabet fra VirPed har udviklet sig til at være mere end blot et online fællesskab:

“Another way I’ve become more comfortable with my attractions is being able to meet up with pedophiles in real life. After becoming really good friends with some other VirPed members, I have done a lot of meetups with them, and I always find it incredibly uplifting to be able to discuss these things in real life, in person with other pedophiles. I can be my true, authentic self and not hide anything.” (Bilag 11).

Dette udsagn understøtter yderligere den positive betydning af oplevelsen af at være en del af et fællesskab og den dertilhørende sociale identitet og bidrager ydermere til en forståelse af, at positive ansigt-til-ansigt interaktioner også er af betydning.

8.4.3 Dobbeltliv

På trods af, at størstedelen af vores informanter fortæller, at fællesskabet i VirPed har bidraget med mange positive ting, har det for nogle af vores informanter også bidraget til at skabe et større skel mellem det virkelige liv og den version af sig selv, de føler, de kan være på VirPed. Flere af dem beskriver, hvordan VirPed kan medvirke til at forstærke følelsen af at leve et dobbeltliv.

Informant 5 forklarer blandt andet:

“I have a lot of friends who are ... pedophiles and MAPS now. But I never, you know, see them. I don't interact with them in real life. And then I had all of my friends in real life who ... know me quite well, I think, but sort of/ I have this little wall around this one part of my, of myself/ or I did/ and It just felt like I had two groups of half friends, like nobody really is all the way there. “ (Bilag 6)

Her fremgår det tydeligt, at Informant 5 følte sig tynget af ikke at kunne dele sig selv fuldt ud. Han har en masse venskaber med andre pædofile, men dem interagerer han ikke med i det virkelige liv. Samtidig har han venner i det virkelige liv, som ikke har fået lov at komme helt ind, grundet den væg, han selv beskriver, han har opbygget. Dette medfører en opfattelse af at have to grupper af halve venner.

Informant 1 beskriver også konflikten i at opnå positive bekendtskaber gennem VirPed, men at mangle dem i det virkelige liv:

“So, I finally found this place of belonging, where I could share these thoughts, where I could say that “hey, I've dealt with these things, I've had these thoughts. This is my life. This is my journey”. And also, to me boys are very attractive, and I can say these things and not get hate for it because we understand, and it feels very good to share these things. But still in my real-life circles with my family, with my friends, you know, they still did not know me. And it got worse when I got these friends from VirPed, who I got closer to, and we started chatting on other chatting services. I started playing board games with them online and started watching movies online and groups and like, suddenly a big part of my social life became online with these people. Because yeah, I can share with them. I can be honest with them. They're good people. Like, they're so amazing. And I even started traveling to visit them and

they've traveled to visit me, but you know, still no one from my real life knew. And that really started bothering me.” (Bilag 4).

Citatet demonstrerer tydeligt, at Informant 1 i høj grad opnåede et stærkt socialt fællesskab gennem VirPed. Et fællesskab der endte med at udgøre størstedelen af hans sociale liv, fordi muligheden for at kunne tale om alt, havde skabt et stærkt bånd imellem dem. Det gjorde dog også kontrasten til det virkelige liv med sine venner og familie tydeligere, idet han ikke følte, han kunne dele alt på samme måde, hvilket generede Informant 1. For flere af vores informanter har VirPed altså også medvirket til at skabe en distance til det virkelige liv, eller i hvert fald en opdeling mellem en online-personlighed og en virkelig personlighed.

8.5 Frygten for at dele sine tanker

Oplevelsen af at leve et dobbeltliv vidner om, at det opleves som svært at åbne op overfor familie eller venner. Samtidig opstår der en udfordring i at finde mod til at søge professionel hjælp. Flere af informanterne fortæller om, hvilke udfordringer, der er opstået eller kan opstå i forsøget på at søge hjælp og/eller åbne op. Som resultat af dette beskriver flere den grundlæggende smerte ved at føle sig isoleret med disse tanker uden at føle, at de har muligheden for at dele dette med nogen.

8.5.1 Udfordringer ved at åbne op til familie eller venner

En lang række af vores informanter har udtrykt et ønske om at åbne op om deres følelser og deres seksuelle tiltrækning til nære venner eller familie, særligt efter at være blevet mødt positivt gennem VirPed. På trods af dette ønske, har der dog været en lang række overvejelser, der har medført at flere har været tilbageholdende med dette. I nedenstående ses et eksempel fra Informant 2:

“The other aspect of the stigma is that pedophiles are afraid to come out to family and friends due to the chance of being rejected. While there are some pedophiles who have come out and be accepted, many of us still keep our attractions a secret due to the stigma (as I do).” (Bilag 11)

Citatet belyser den grundlæggende frygt for at blive afvist, som pædofile kan føle ved at afsløre deres seksuelle tiltrækning til familiemedlemmer og venner. Citatet

antyder også, at selvom nogle pædofile har oplevet at blive accepteret, er der stadig mange, der holder deres tiltrækning hemmelig. Ovenstående understreger den påvirkning, stigmatiseringen har på lysten til at dele disse tanker med andre, og hvordan det giver informanterne en følelse af frygt for at blive afvist.

Informant 9 beskriver mere konkret, hvorfor han ikke har haft lyst til at dele disse tanker med sine forældre:

“It's ... family relations are complicated and my parents were not/ were never really like, very emotionally supportive. So I/They would either make a huge deal out of it or they would just dismiss it as nothing. Plus they work with children, so it's better that I don't put this on their hands...I don't want to make them worry about things/make people worry about things that might/ may or may not happen so.” (Bilag 8)

I ovenstående beskriver Informant 9, at han føler sig usikker på at åbne op overfor sine forældre på grund af tidligere mangel på følelsesmæssig støtte fra dem. Samtidig nævner han, at hans forældre arbejder med børn, og at han på grund af dette ikke vil pålægge dem den information. Dette indebærer en lang række overvejelser om det at åbne op, hvilket blandt andet inkluderer en hensyntagen til modtagerne, samt en frygt for responsen.

Ligeledes har Informant 1 haft oplevelser med ikke at turde dele sine tanker med nogen:

“...People say you can talk to me about anything. But they don't mean that, you know. People don't use that the way it should be used. If you say you can talk to me about anything then actually fucking mean it, you know? Are you prepared that I'm going to tell you that I'm sexually attracted to children? No, you're not. So, I never told anyone and people obviously saw that I was depressed and like my family and my best friend, but I couldn't tell anyone.” (Bilag 4)

Informant 1 fortæller her, at selvom de fleste mennesker generelt påstår, at der skal være plads til at snakke om alt, er det ofte ikke sandt i praksis. Han fortæller, at dette skyldes, at folk sjældent er forberedte på at håndtere samtaler vedrørende tabubelagte eller stigmatiserede emner, som tiltrækningen til mindreårige for de fleste er. Han

beskriver, at selvom det var tydeligt for hans nærmeste, at han kæmpede med depression, var han stadig ikke i stand til at åbne op på grund af manglende tiltro til, at det ville blive modtaget ordentligt. Det er tydeligt at mærke, at informanten har oplevet en masse frustrationer og afmagt ved at føle sig indirekte tvunget til at holde sine følelser for sig selv.

Ovenstående citater belyser de udfordringer og overvejelser, som ikke-udøvende pædofile kan opleve i forhold til at åbne op omkring deres seksuelle præferencer til deres nærmeste. Dette indebærer især refleksioner over tidligere oplevelser med mangel på emotionel støtte fra omsorgspersoner og den generelle mangel på åbenhed omkring mere tabubelagte emner, som pædofili for mange kan være. Derfor fremhæves det tydeligt, hvordan især frygten for afvisning og stigmatisering har haft en stor indvirkning på deres overvejelser om, hvorvidt de har modet til at dele deres tanker eller ej.

8.5.2 Udfordringer ved at søge professionel hjælp

Udover udfordringerne ved at åbne op til deres omgangskreds, fortæller informanterne også om forskellige hindringer i at søge professionel hjælp. Den tidligere beskrevne stigmatisering, som fortsat eksisterer i samfundet, har stor betydning for tilgængeligheden af professionel støtte, samt lysten og modet til at søge denne hjælp fra informanternes side. Dette understreges blandt andet i følgende udsagn:

“The enormous stigma means that mandatory reporting laws are often used to report pedophiles who try to seek professional help. A therapist may lose their job if they fail to report and abuse takes place, and the stigma means that many therapists will perceive a pedophile as someone who is too much of a risk to children to not report.

Therefore, many pedophiles are afraid to seek help.” (Bilag 11)

For det første påpeger Informant 2 i ovenstående, hvordan lovgivning ofte anvendes til at rapportere pædofile, der forsøger at søge professionel hjælp. For det andet beskrives han, hvordan terapeuter kan miste deres job, hvis de undlader at rapportere klienter med pædofile lyster, der efterfølgende misbruger et barn. På baggrund af dette mener informanten, at terapeuter ofte anser pædofile som en stor risiko for børn, selvom klienten selv har en overbevisning om ikke at være til fare for børn samtidig med et frivilligt ønske om at modtage professionel hjælp.

I nedenstående citat fra Informant 8 beskrives ligeledes frygten for at blive rapporteret:

“I’ve never sought help for this even though I really want to enter therapy for my pedophilia. I would be afraid the therapist would report me and I’d wind up on some list that would be made available to the public. I couldn’t take that. I have resolved that I’ll never be able to talk to a therapist. It breaks my heart.” (Bilag 12)

Dette citat understøtter ligeledes den vanskelige situation, som pædofile står over for, når de overvejer at søge professionel hjælp. Informant 8 udtrykker et stærkt ønske om at få hjælp, hvilket tyder på en erkendelse af behovet for professionel støtte til at håndtere følelserne forbundet med sin seksuelle tiltrækning. Samtidig antyder citatet den grundlæggende frygt for at søge hjælp grundet risikoen for at blive rapporteret og blive tilføjet til en offentlig liste over navne på pædofile. For Informant 8 er denne frygt for at blive rapporteret samt offentlig fordømmelse så overskyggende, at det hindrer ham i at søge hjælp.

Informant 11 har haft lignende overvejelser om at søge hjælp og frygten for at blive rapporteret:

“... I mean obviously when looking for a therapist as a MAP since I was a, you know, a teenager. I’ve been reading stories because I’ve been in a lot of online MAP spaces since I was young, and I’ve been reading stories about, like, people who have come out to their therapist and then their therapist reported them to the police even if they hadn’t done anything wrong. And then the police go asking questions to their friends, their family, their employers. They lose their job, they lose their home, they lose everything I’m like/That’s, you know, that’s scary. And so, I felt like a coward, honestly, because I was so scared to get help. And I was like, I need help. But I’m too scared to go get it. It’s too risky and I feel like a coward for that.” (Bilag 9)

Informant 11 beskriver at have læst beretninger fra flere, som har oplevet at blive rapporteret til politiet af deres terapeut, og at dette har medført store konsekvenser som for eksempel at miste job og hus. Disse erfaringer fra andre pædofile medførte en stor frygt, der afholdt Informant 11 fra selv at søge hjælp, selvom han overfor sig selv havde erkendt et behov for hjælp. Denne grundlæggende frygt for at række ud

efter professionel hjælp resulterede i en negativ selvopfattelse, hvor han anså sig selv som fejlagtig og som en kujon.

Ovenstående udsagn giver et indblik i pædofiles udfordringer og overvejelser om at opsøge professionel hjælp. Informanterne fremhæver en dyb frygt for at blive rapporteret, hvilket stammer fra andre pædofiles oplevelser med at blive rapporteret til myndighederne og udsat for offentlig fordømmelse. Dette understreger den generelle stigmatisering i samfundet, hvilket kan have en indvirkning på terapeuters generelle opfattelse og tilbageholdenhed i forhold til at tilbyde den støtte, pædofile har brug for.

8.6 Oplevelser med at åbne op

Trods de mange udfordringer, der er forbundet med at dele så følsomme tanker, har flere af informanterne alligevel søgt efter støtte, hjælp og forståelse fra deres nærmeste familiemedlemmer samt venner og/eller hos professionelle.

8.6.1 At søge støtte hos familie og venner

Blandt dem, der har åbnet op hos venner og familie, ses en variation i grunde og behov samt forskellige reaktioner og konsekvenser heraf.

Informant 14, fortæller om sin oplevelse med at åbne op til en collegeven:

“Yes, with my close college friend. In fact, I did it 2 days ago. He was extremely supportive and he tried to put himself in my shoes in order to try to understand me. It's still very recent. I feel very frightening about someone else knowing my secret, and sometimes I wish I hadn't. But at the same time, I was freaking out. I told him because I scheduled an appointment for a sex therapist (to Monday, tomorrow from the day I'm writing this) and I was very afraid of her somehow randomly reporting me to the police, I don't know. So I reached him out of desperation, basically. I think coming out to someone is a life-changing event that must be dealt with VERY CAREFULLY, and, when in doubt, pedophiles SHOULDN'T come out, only to a trusted professional.” (Bilag 15)

Ovenstående citat illustrerer en dyb følelsesmæssig konflikt hos Informant 14. På den ene side udtrykker han en stor taknemmelighed for den støtte, han modtog fra sin ven, som han for nylig åbnede op til. Den empatiske forståelse fra vennen kunne tænkes at bidrage til en større følelse af accept hos informanten. Samtidig belyser citatet en frygt og bekymring hos informanten ved tanken om, at andre kender til hans hemmelighed. Han føler sig skræmt ved tanken, og han beskriver, at han til tider måske fortryder, at han overhovedet delte sine tanker med nogen. Denne ambivalens viser, hvor komplekst det kan være at dele disse sårbare tanker med andre. Samtidig fortæller informanten, at årsagen til at åbne op overfor sin ven skyldes en kommende aftale med en sexterapeut, hvor han var præget af en grundlæggende frygt for konsekvenserne ved at søge professionel hjælp. Afslutningsvis understreger informanten, at det at åbne sig op til andre kan være en livsforandrende begivenhed, som gør, at det kræver ekstrem omhu og overvejelse.

I nedenstående fortæller Informant 2 om sin oplevelse med at åbne op omkring sin seksuelle tiltrækning til mindreårige og den efterfølgende reaktion fra sin mor:

“As I mentioned, when it hit me that I was a pedophile at sixteen, I was too paranoid to join any online communities. However, I was still desperate to open up to someone, keeping this secret was painful. At the time I was close to my mum, and she had just told me that I was diagnosed with autism at the age of seven. I felt the need to open up about this after she opened up about that, and I remember pacing my room thinking "Am I actually going to tell her this?" I walked up to her, started in a very quiet voice, and asked if she loved me, and that what I'm about to tell her could change that. I told her that it was to do with my attractions, and she asked if I was gay, and I said "No... it's worse... it's for younger people..." and I was very clear that I was absolutely against acting on my attractions, and that I hated myself for them. She was sympathetic, and still continued to love and support me. She never kicked me out of the house, however after that coming out day, she was visibly upset, telling me that even the mere thought of me feeling this way about kids made her sick. Over the next couple of years, the subject would come up again, though we didn't talk about it much.” (Bilag 11)

I ovenstående citat beskriver informanten, hvordan han følte sig alene og med et desperat behov for at dele sin hemmelighed. Samtidig beskriver han også, at han var bange for den mulige fordømmelse og stigmatisering, det kunne medføre at åbne op. Informanten følte sig splittet omkring at åbne op for sin mor, men efter at moderen havde fortalt ham om hans diagnose, skabte det et behov for gensidig åbenhed hos informanten. Informantens beskrivelse af, hvordan han åbnede op for sin mor, belyser en dyb sårbarhed og frygt for reaktionen. Moderens reaktion bærer præg af en ambivalens, hvor hun på den ene side udviser sympati, kærlighed og støtte, og på den anden side har svært ved at forlige sig med sin søns tiltrækning til mindreårige. Dette understreger, at selvom informantens mor forsøger at udvise støtte, har hun svært ved at lægge sin egen holdning og sine stærke følelser forbundet med dette fra sig.

I nedenstående fortæller Informant 5 ligeledes om sine oplevelser med at åbne op:

“I talked to ... I talked to a friend of mine after dealing with ... Really awful suicidal ideation. I was planning on killing myself and I wanted someone to understand why, why I was going to do that and also to be able to give my family closure if, if I thought that that was worth worth doing in this case, but I talked to him and his reaction was very good, and he encouraged me to sort of like, find things that I could do to to, you know, accept myself and get help and be healthy. And initially, I was very resistant. All that I was like, no, I just don't want it to/ I just don't want to exist. I don't want it to be. But eventually I found Allyn Walker's “long, dark shadow”. And then I joined VirPed from there.” (Bilag 6)

Ovenstående giver et indblik i, hvilke konsekvenser det kan have for ikke-udøvende pædofile, hvis de er overladt med tankerne alene og ikke har mulighed for at dele dem med nogen. Informanten fortæller, at han i en lang periode havde alvorlige selvmordstanker og planer om at afslutte sit eget liv. Efter mange overvejelser omkring selvmord, var han nået til et punkt, hvor han følte sig nødsaget til at åbne op og søge støtte fra sin ven. Informanten beskriver, at vennens støttende reaktion spillede en afgørende rolle i sin beslutning om at afstå fra selvmord og søge professionel hjælp. Informanten startede dog med at udvise stor modstand mod at acceptere hjælp og arbejde på at forbedre sin situation, hvilket understreger den dybe smerte og følelse af håbløshed, han har oplevet. Reaktionen afspejler også, hvor svært det kan være

at søge professionel hjælp, når man føler sig fanget i mørket af egne tanker og følelser. Citatet giver indblik i, hvordan støtte og opmuntring kan have stor indvirkning på en persons mentale helbred og beslutning om at søge hjælp.

I nedenstående citat fortæller Informant 6 ligeledes om sine oplevelser med at åbne op til venner:

”... I have deliberately told people (mostly parents of children I'm friendly with) about my paedophilia. This has had mixed outcomes, from being banished from people's homes and losing contact with their children to being absolutely accepted and supported and being trusted with children. In the latter case, the trust shown to me and the opportunity to discuss my sexuality and other feelings with close friends has been the single biggest factor in healing my shame and also some other traumas I've experienced. It has reshaped my whole life really.” (Bilag 13)

Informant 6 fortæller, at han bevidst har valgt at dele sin seksuelle tiltrækning til mindreårige med forældre til børn, han er venner med. Her fortæller han om de forskellige reaktioner, han har oplevet, som følge af hans åbenhed. Disse reaktioner har varieret betydeligt, hvor nogle af forældrene valgte at stoppe kontakten mellem ham og deres børn, og hvor andre forældre udviste en accept og tillid til ham. Informant 6 fortæller, at de positive reaktioner har haft en afgørende positiv indvirkning på hans negative følelser såsom skam, samt hans evne til at håndtere andre traumatiske oplevelser. Denne tillid og muligheden for at fortælle om sine seksuelle tanker med nære relationer, beskriver han som afgørende for hans helingsproces.

På trods af de mange udfordringer og den store frygt, har flere af informanterne altså stadig valgt at søge støtte og forståelse fra deres familie og venner. Samlet set giver ovenstående indblik i den komplekse og ofte smertefulde proces, der er forbundet med at åbne op omkring et så tabubelagt og stigmatiseret emne. Informanternes personlige oplevelser afspejler, at en sådan åbenhed omkring deres tiltrækning kan have forskellige reaktioner og konsekvenser. Nogle har oplevet at blive accepteret og modtage støtte, hvilket har haft en positiv indvirkning på deres følelse af skam og deres evne til at håndtere deres tanker. Andre har oplevet afvisning og udelukkelse,

hvilket højst sandsynligt har bidraget til en større følelse af isolation og smerte. Derfor er behovet for at åbne op forbundet med ambivalens, da reaktionerne kan variere og i værste tilfælde forværre deres tilstand.

8.6.2 Erfaringer med professionel hjælp

Flere af informanterne beskriver også at have søgt professionel hjælp i forbindelse med deres seksuelle tiltrækning. Informanterne fortæller om forskellige grunde til at søge hjælp og de negative og positive oplevelser forbundet med dette.

Informant 14 fortæller om sin oplevelse med at modtage professionel hjælp:

“I actually had 2 sessions on the Troubled Desire free online therapy service. They are derived from the german Dunkelfeld project. I reached them mainly because I wanted to talk about it with someone, and wanted to know if the use of cartoons (where I live is not illegal) can be used as a way to cope, et cetera. I stopped it because I felt judged and that she was seeing me as a potential future offender” (Bilag

15)

I ovenstående nævner informanten, at han søgte hjælp gennem gratis online terapi. Han henvendte sig primært for at tale om sin seksuelle tiltrækning og den mistrivsel, han højst sandsynligt følte grundet dette. Samtidig henvendte han sig for at forstå, om brugen af tegneserier kunne være en måde at håndtere sin situation på. Han fortæller, at han stoppede sit forløb, fordi han følte sig dømt af terapeuten. Han havde en oplevelse af, at hun så ham som en potentiel krænker. Citatet giver et indblik i, hvor udfordrende det kan være at åbne op om så tabubelagt og sårbart et emne, da der er en stor risiko for at blive dømt grundet stigmatiseringen. I informantens tilfælde var disse oplevelser så negative, at det var en barriere for at fortsætte terapien.

Informant 4 har ligeledes søgt professionel hjælp og fortæller i nedenstående citat om sine blandede oplevelser med dette:

“I... I'm just glad I found the therapist that I did, because that's, that's another ordeal that's very difficult for a lot of people. I had therapist before her, that was seemingly from, what I could tell through her body language, was very hostile even

though, she was trying not to be. So I just stopped seeing her. I don't think I even paid her last bill. Went to collections ?uklar passage?. Stupid on my part right, screw my own credit. But there ... there are good therapists out there, and there are bad therapy. Yeah I'm glad that I had the courage to find another one,” (Bilag 5)

Informant 4 udtrykker i ovenstående en stor taknemmelighed over endelig at have fundet en terapeut, som han føler sig tryk ved og støttet af. Samtidig beskriver han tidligere negative oplevelser med professionel hjælp, hvor han følte sig mødt med fjendtlighed, hvilket medførte, at han stoppede terapien sågar uden at betale. Informanten fremhæver, at der findes gode og dårlige terapeuter, og at han er glad for, at han havde modet til at søge hjælp igen. Citatet afspejler, at selvom terapi kan være hjælpsom, kan det være udfordrende at finde en forstående og støttende terapeut.

På trods af de negative og blandede oplevelser som flere af informanter har haft, har nogle af informanterne dog også fortalt om mere positive oplevelser forbundet med at modtage hjælp. Informant 9 beskriver i nedenstående to citater om sine positive oplevelser:

“All right, so what they did is basically how I tried to find acceptance, tried to understand that this is not something that I can change. This is just how I am and there's nothing really wrong with it. It's just that it just happens that you can't do anything about it, and they said “No, it's okay. You are... You are normal. There are other people like you. People feel like that. It's okay. You don't have to change”. And like the biggest thing is just basically acceptance and just telling you like, okay, I know you're trying to push yourself to change. Like, you don't have to do that. You don't have to force yourself to/ If you if you don't know if you don't like adults, you don't HAVE to force yourself into an adult relationship. And that helped a lot. Just feel like I don't have this responsibility anymore. I don't really have to feel that guilty all the time, because that's normal to a certain extent, and there are other people like me, that helped a whole lot.” (Bilag 8)

“And he also helped me dissociate this attraction from depression because I was convinced that that was the root cause of everything, and he helped me see that. No,

that's/those are different things. You have depression, you have other issues that you need help with. But it's not because of this.” (Bilag 8)

Informant 9 beskriver, at han måtte acceptere sig selv og erkende tiltrækningen til mindreårige som en del af sig selv. Han fortæller, at han blev mødt af sin terapeut i de følelser, han oplevede, og fik en indsigt i, at der findes andre individer i lignende situationer. Samtidig fortæller han, at terapeuten hjalp ham med at forstå, at han ikke behøver at presse sig selv til at indgå i voksne relationer, hvis det ikke er det, han ønsker. Det gav ham også mulighed for at adskille hans depression fra sin seksuelle tiltrækning til børn. At modtage denne accept og forståelse medførte, at informanten følte sig lettet og mindre alene.

På baggrund af ovenstående citater ses der altså eksempler på vidt forskellige oplevelser af at modtage professionel hjælp. Flere af eksemplerne understreger den stigmatisering, som ikke-udøvende pædofile kan opleve, når de søger professionel hjælp. Samtidig gives der et indblik i, hvordan støtte og forståelse kan hjælpe informanterne i bedre trivsel, særligt gennem accept af deres seksuelle tiltrækning samt konkrete håndteringsstrategier.

Del 3 – Diskussion og konklusion

I sidste og tredje del af nærværende speciale følger en diskussion. Denne er todelt, hvor første del fokuserer på en diskussion af analysens resultater, og anden del er rettet mod de metodiske valg, der er foretaget specialet igennem. Første del af diskussionen har til formål at belyse, hvordan analysens resultater hjælper med at forstå, hvordan det opleves at være en ikke-udøvende pædofil. Anden del af diskussionen fokuserer på de metodiske valg, som er foretaget undervejs i processen. Afslutningsvis følger en konklusion af, hvordan det opleves at være ikke-udøvende pædofil baseret på vores empiri. I sidste og tredje del af nærværende speciale følger en diskussion. Denne er todelt, hvor første del fokuserer på en diskussion af analysens resultater, og anden del er rettet mod de metodiske valg, der er foretaget specialet igennem.

Første del af diskussionen har til formål at belyse, hvordan analysens resultater hjælper med at forstå, hvordan det opleves at være en ikke-udøvende pædofil. Anden del

af diskussionen fokuserer på de metodiske valg, som er foretaget undervejs i processen. Afslutningsvis følger en konklusion af, hvordan det opleves at være ikke-udøvende pædofil baseret på vores empiri.

9. Diskussion

Følgende diskussion opdeles i to dele, hvor der først følger en diskussion af analysens resultater. Efterfølgende følger en diskussion af specialets metodiske valg med udgangspunkt i, hvordan de metodiske valg har bidraget til bedst mulig kvalitet af empirien.

9.1 Empirisk diskussion

I følgende afsnit diskuteres analysens resultater. Dette gøres ved at fremhæve, hvordan hver enkel tematik har bidraget til at nuancere besvarelsen af problemformuleringen. Afslutningsvis reflekteres der over tematikkernes forbundethed, og om hvorvidt det er umuligt at forstå helheden af oplevelsen uden at dykke ned i de enkelte tematikker og de dertilhørende følelser.

9.1.1 Diskussion af resultater

Nærværende speciale har, baseret på vores empiriindsamling, identificeret seks globale tematikker; **1) Følelsesmæssige implikationer, 2) Mennesket som et seksuelt væsen, 3) Stigmatisering, 4) Manglende tilhørsforhold, 5) Frygten for at dele sine tanker, og 6) Oplevelser med at åbne op.** Følgende diskussion har til formål at forstå disse tematikker dybere med henblik på at kunne belyse, hvordan ovenstående tematikker, har bidraget til at besvare, hvordan det opleves at være en ikke-udøvende pædofil. Først følger en gennemgang af de følelsesmæssige processer, informanterne beretter om, de gennemgår. Dernæst dykkes der ned i hver enkelt tematik for at fremhæve, hvordan henholdsvis seksualitet, stigmatisering, manglende fællesskab, frygt for at åbne op samt oplevelser med at åbne op kan forstås som medbidragere til den følelsesmæssige kompleksitet.

9.1.1.1 Hvordan opleves det at være ikke-udøvende pædofil?

Vi har gennem vores empiriindsamling fået indblik i, at det at være ikke-udøvende pædofil er yderst komplekst. Det kan på mange måder opfattes som en lang og hård

rejse, de skal turde at begive sig ud på efter opdagelsen af den seksuelle tiltrækning til børn. Hvorvidt informanterne tør begive sig ud på, har haft positive oplevelser med det, eller hvor langt de er på denne rejse, er individuelt. Det er samtidig vores opfattelse, at det for den enkelte kan variere fra dag til dag, hvor de selv opfatter, at de befinder sig på denne rejse mod accept. Der kan derfor argumenteres for at denne rejse på ingen måde er lineær, og at dette er med til at bidrage til kompleksiteten af undersøgelsesfeltet. For at overskueliggøre denne rejse og de dertil knyttede følelser, valgte vi at opdele informanternes følelsesmæssige oplevelser i tre dele. Den første del involverer følelser knyttet til opdagelsen af deres seksuelle tiltrækning til børn. Dernæst følger følelser tilknyttet forsøget på at håndtere at være eller leve som ikke-udøvende pædofil (eller mangel på samme). Slutteligt følger deres nuværende følelser knyttet til deres seksuelle tiltrækning til børn.

Vores empiri viser, at der ved opdagelsen af den seksuelle tiltrækning til børn er mange forskellige følelser til stede hos vores informanter. For nogle af vores informanter, var det særligt følelser som frygt og skam, der var gennemgribende. For andre af vores informanter beretter de, at det blev opfattet som en lettelse, idet det endelig var muligt at forstå, hvorfor de følte sig anderledes fra andre jævnaldrende. På trods af denne lettelse, fortæller informanterne dog også, at idet den umiddelbare begejstring falder, bliver følelser som skam fremtrædende hos dem. Efter opdagelsen står de derfor overfor en periode i deres liv, hvor de skal gøre op med sig selv, hvordan de vil omfavne dette aspekt af deres liv, og om dette er noget, de vil omfavne. Størstedelen af vores informanter fortæller, at starten af denne periode var enormt svær. Mange af informanterne beskriver, at denne periode var præget af tristhed, depression, selvmordstanker og i nogle tilfælde også selvmordsforsøg. De beskriver også, at denne mørke periode har været startskuddet til at forsøge at få det bedre, hvilket nogle af informanterne har forsøgt ved at være mere åben overfor omverdenen omkring deres seksuelle tiltrækning til børn. Her så vi eksempler på, at informanter delte deres tanker gennem forummet VirPed og/eller ved at have åbnet op for venner, familie eller professionelle. De informanter, der har formået at åbne op, fortæller alle om, at dette var et vendepunkt på deres rejse. De beskriver, at det har givet håb for fremtiden, at andre har kunne rumme dem til trods for deres seksuelle tiltrækning. De beskriver også, at det at snakke med andre ligesindede har hjulpet med at overkomme nogle af de negative følelser, vores informanter havde forbundet med at være ikke-udøvende pædofile. Dette fører informanterne til der, hvor de er i dag.

Mange af vores informanter fortæller, at de er nået et sted i dag, hvor de accepterer at være ikke-udøvende pædofile. Det kan opleves som uheldigt, men de opfatter ikke længere sig selv som dårlige mennesker på grund af det. Andre fortæller om ikke at være nået til et sted, hvor det endnu kan rummes. Her opleves det stadig meget lidelsesfuldt, hvor nogle af informanterne beskriver, at de svinger mellem at have forliget sig med det, og at forsøge at undertrykke og fortrænge deres seksuelle tiltrækning til børn helt.

Ovenstående fremhæver de mange forskellige følelser, der er i spil hos vores informanter. Uanset hvor på rejsen, de befinder sig, kan der opstå både positive og negative følelser, og selvom informanterne beskriver at være inde i en periode, hvor det er til at rumme og acceptere at være ikke-udøvende pædofil, kan virkeligheden være en anden dagen efter. Nu følger en diskussion af, hvordan de forskellige tematikker kan være med til at nuancere, hvad de forskellige følelser kan ses som et udtryk for.

9.1.1.2 Seksualitetens betydning for oplevelsen af at være ikke-udøvende pædofil

At stifte bekendtskab med tidlige afvigende seksuelle oplevelser og tanker, og samtidig føle, at man ikke kan dele dette med nogen, har fået flere af vores informanter til at føle sig anderledes sammenlignet med andre jævnaldrende. Flere af informanterne, der identificerer sig som ikke-eksklusiv, fortæller, at de oplever det som værende nemmere at leve med deres tiltrækning til børn, idet de også kan få opfyldt deres seksuelle og romantiske behov i en voksen relation. Modsat kan det opleves som mere pinefuldt at være eksklusivt tiltrukket, idet det aldrig vil være muligt at opnå den ønskede seksuelle tilfredsstillelse. Dog er flere af de ikke-eksklusive pædofile af den overbevisning, at de ikke opnår den samme tilfredsstillelse i deres voksne relationer, som de kunne have opnået, såfremt det var muligt at indgå i en romantisk relation til et barn. Derudover illustrerer informanternes citater eksempler på, hvordan de påvirkes negativt ved både at have seksuelle og romantiske følelser forbundet til mindreårige, der af naturlige årsager ikke kan gengældes. Et fælles tema er, at flere af informanterne oplever en stor smerte og længsel efter nærhed og intimitet forbundet med, at de ikke kan udleve denne seksuelle og romantiske tiltrækning.

Ovenstående variationer i den seksuelle tiltrækning til mindreårige belyser kompleksiteten af seksualiteten. Dette bidrager med en forståelse af, hvordan oplevelsen af at

være ikke-udøvende pædofil kan variere på baggrund af seksuelle variationer og samtidig også påvirke deres måde at håndtere deres seksualitet på.

9.1.1.3 Stigmatiseringens betydning for oplevelsen af at være ikke-udøvende pædofil

Ud fra informanternes oplevelser med stigmatisering, er det tydeligt, at dette har resulteret i en lang og hård proces i målet om at kunne rumme og acceptere sig selv som ikke-udøvende pædofil. Stigmatiseringen påvirker vores informanter i en negativ grad særligt i starten af deres rejse, idet de oplever at blive tilskrevet en adfærd, de ikke kan genkende dem selv i. Samfundets fortællinger om pædofile er så stærke, at der opstår en frygt og i nogle tilfælde også en tro på, at disse fortællinger må være sande. Dette resulterer i, at flere af vores informanter beskriver, at de i starten tror på, at de vil komme til at skade et barn på sigt, uden at føle en lyst til det. Informanternes fokus på stigmatiseringen bunder særligt i mediernes dækning samt (mis)brug af ordet pædofil. Det er deres oplevelse, at mediernes (mis)brug af begrebet smitter af på den almene befolknings måde at opfatte pædofile som nogle, der automatisk begår seksuelle overgreb på børn. Dette fører til, hvad Goffman ville definere som stigma baseret på karakterfejl. Denne inkongruens mellem forventet adfærd og faktisk adfærd skaber mange negative følelser hos vores informanter. Yderligere fortæller flere af vores informanter, at de negative fortællinger og den forventede adfærd har været svære at adskille sig selv fra. For flere af vores informant har dette medført selvstigmatisering, som for nogen har resulteret i reelle selvmordsforsøg. Informanternes måde at håndtere stigmaet kan forstås ud fra, hvor på deres rejse mod accept, de befinder sig. I den tidlige del af rejsen, er det særligt strategier, der centrerer sig om at skjule deres seksuelle tiltrækning som bliver anvendt. Det ses for eksempel ved at flere af vores informanter indgår i relationer med kvinder, selvom de ikke er forelsket i vedkommende eller forsøge at ændre på deres tiltrækning til børn ved, for eksempel at dedikere sig til gud og stole på, at han fører den pågældende på "rette spor" igen. Idet vores informanter opnår en erkendelse af, at denne måde at håndtere den seksuelle tiltrækning på, ikke bidrager med noget positivt i deres liv, forsøger mange i stedet at opsøge et fællesskab, og det er her, de bliver præsenteret for VirPed. I dette fællesskab, får de mulighed for at interagere med andre ligesindede, hvilket de alle beretter om har/har haft positiv indvirkning på deres liv og har hjulpet dem til at kunne leve med at være ikke-udøvende pædofile. Overordnet bidrager Goffmans

begreb om stigma til en delvis forståelse af, hvorfor det særligt i starten opleves som enormt negativt og tungt at have denne seksuelle tiltrækning til børn. Stigmabegrebet og dets nuancer kan også ses som medvirkende årsag til, at flere af vores informanter i perioder af deres liv har oplevet mange selvmordstanker, som for nogen er endt ud i reelle selvmordsforsøg.

På baggrund af ovenstående kan det udledes, at det især er den forventede adfærd tilskrevet pædofile fra samfundet og oplevelsen af uoverensstemmelse mellem informanternes egne oplevelser af at være ikke-udøvende pædofile, der er kilde til mange negative følelser. Stigmabegrebet er dermed med til at belyse, hvorfor rejsen mod accept kan synes at være lang og uoverskuelig, idet det kan være svært for informanterne at rumme sig selv, når de har en opfattelse af, at andre ikke kan.

9.1.1.4 Tilhørsforholdets betydning for oplevelsen af at være ikke-udøvende pædofil

Stigmatiseringen bidrager yderligere til behovet for at søge mod fællesskaber med andre ligesindede. Ud fra vores informanternes udsagn og beskrivelser af deres oplevelser, er det tydeligt, at manglen på et fællesskab har resulteret i mange negative følelser og tanker om at være ikke-udøvende pædofil. Mange af de tanker og følelser er beskrevet i afsnit 8.1.3 og en del af forklaringen på disse kan muligvis ses som en reaktion på ikke at have et fællesskab og/eller en positiv social identitet tilknyttet det at være ikke-udøvende pædofil. Idet vores informanter opnår det manglende fællesskab, beskriver de en lettelse over at være i stand til at dele tanker, og samtidig beskriver de, at det har været med til at ændre deres syn på, og holdninger om, at være ikke-udøvende pædofil. Skiftet fra negativ indvirkning til positiv fremgang kan også forklares ud fra Tajfels teori om den personlige identitet og den sociale identitets indvirkning på denne. Fælles for vores informanter virker det til, at den sociale kategorisering som ikke-udøvende pædofil er af stor betydning for informanternes selvopfattelse. Inden inklusion i fællesskabet oplevede informanterne manglende tilhørsforhold, hvilket førte til fortvivlelse og manglende social identitet. Der kan argumenteres for, at det har påvirket informanternes personlige identitet i en negativ retning, som dermed også har påvirket de negative følelser. Efter inklusion har informanterne opnået en social identitet, der har givet dem en anden fortælling om at være ikke-udøvende pædofil. Denne fortælling har givet dem en stærk følelse af social identitet,

som dermed har påvirket deres personlige identitet i en mere accepterende retning. Der er dog flere informanter, der fortæller om, at inklusionen af VirPed også kan være med til at gøre kontrasten mellem det virkelige liv og onlinefællesskabet større. At opnå et fællesskab online, men mangle det i det virkelige liv medfører, at flere af informanterne føler, at de lever et dobbeltliv, hvor ligesindede på VirPed ser én side af informanterne, og familie og venner i det virkelige liv ser en anden side.

På baggrund af ovenstående kan det udledes, at fællesskabsfølelsen hos vores informanter har haft afgørende positiv betydning for, hvordan det opleves at være en ikke-udøvende pædofil. Dog kan det samtidig udledes, at fællesskabet kan bidrage til følelsen af at leve et dobbeltliv, hvis de fortsat holder deres seksuelle tiltrækning til børn skjult for venner og familie i deres virkelige liv.

9.1.1.5 Hvordan påvirker frygten for at søge personlig og professionel hjælp oplevelsen af at være ikke-udøvende pædofil?

Stigmatiseringen samt det manglende fællesskab kan bidrage til, at dét at dele deres seksuelle tiltrækning med familie og venner eller søge professionel hjælp, opleves som en kæmpe udfordring for flere af vores informanter. Frygten for at søge hjælp kan have store konsekvenser for ikke-udøvende pædofiles selvopfattelse og generelle trivsel. Som nævnt tidligere beskriver Goffman, hvordan stigmatiseringsprocessen fratager individer deres menneskelighed, hvor de ofte bliver diskrimineret, hvilket begrænser deres muligheder for frit at udtrykke sig. Dette kommer til udtryk gennem vores informanter, der deler deres oplevelser med at have følt sig nødsaget til at være tilbageholdende med både at dele deres tanker med andre, samt at søge professionel hjælp. Dette fostrer oplevelsen af at leve et dobbeltliv, som flere af vores informanter fortæller, de har oplevet eller stadig oplever. Behovet for at skjule eller skærme deres seksuelle tiltrækning til børn for deres nærmeste, forklarer de ud fra en grundlæggende frygt for at blive fordømt eller udskammet grundet stigmatiseringen af samfundet. Forventningen om at blive udskammet, samt en frygt for at blive rapporteret til myndighederne, har også gjort det svært for informanterne at åbne op og søge professionel hjælp. Denne tilbageholdenhed i forhold til at søge den støtte, de har brug for, kan have en stor indvirkning på, hvordan ikke-udøvende pædofile håndterer deres følelser. Dette kan medføre en ophobning af en lang række negative og ubearbejdede følelser, hvilket kan påvirke deres mentale helbred på længere sigt.

Baseret på vores empiri har stigmatiseringen altså medført en altafskyggende frygt for at være åben omkring at være ikke-udøvende pædofil, da det for vores informanter kan være svært at stole på, at de ikke bliver misforstået, uretmæssigt indberettet eller møder professionelle med de rette kompetencer til at hjælpe.

9.1.1.6 Hvordan påvirker oplevelserne med at åbne op og søge hjælp, oplevelsen af at være ikke-udøvende pædofil?

Informanternes oplevelser med at åbne over for nære relationer og søge professionel hjælp understreger, hvor komplekst og udfordrende det kan være at dele disse tanker med andre. Oplevelserne afspejler både de potentielle fordele samt de udfordringer, der kan følge med at åbne op omkring et så stigmatiseret og tabubelagt emne. For det første giver informanternes oplevelser et indblik i, hvordan det at modtage støtte fra nære relationer kan have en positiv indflydelse på ikke-udøvende pædofiles trivsel. Flere af informanterne fortæller, at ved at blive modtaget med forståelse og støtte fra venner og familie, har det været med til at reducere de tidligere beskrevet negative følelser såsom isolation og skam. Samtidig kan der argumenteres for, at åbenheden omkring deres seksuelle tiltrækning til mindreårige har været præget af ambivalens og dyb frygt. Selvom mange har ønsket at blive forstået og støttet, har flere oplevet en frygt for stigmatisering og afvisning fra deres tætteste. Selv når nære relationer har reageret positivt, har der været eksempler på reaktioner, der har været blandet med ubehag og modvilje, hvilket kan forstærke følelsen af skyld og skam hos de ikke-udøvende pædofile. Denne komplekse ambivalens gør åbenhed risikabelt, hvor reaktionerne ikke altid er garanteret, og hvor de følelsesmæssige konsekvenser kan være høje.

I mødet med professionel hjælp har mange af de ikke-udøvende pædofile haft negative oplevelser, hvor de både har følt sig dømt og misforstået grundet stigmatiseringen. Disse negative oplevelser kan afskrække ikke-udøvende pædofile fra at søge hjælp igen, hvilket kan medføre en forværring af deres mentale helbred og forstærke følelsen af isolation og ensomhed. På trods af de negative oplevelser er der dog også eksempler på, hvordan professionel hjælp kan have en positiv indvirkning på disse individer. Ved at modtage terapi ud fra en forstående og ikke-dømmende tilgang, har det i flere tilfælde hjulpet dem med at håndtere deres tiltrækning på en hensigtsmæssig måde. Samtidig har terapi, der fokuserer på selvaccept og adskillelse af den sek-

suelle tiltrækning fra andre mentale udfordringer, været med til at forbedre livskvaliteten for flere af vores informanter.

Ovenstående illustrerer, at støtte og hjælp fra venner og familie eller professionelle kan have en stor indvirkning på ikke-udøvende pædofiles oplevelse af deres seksuelle tiltrækning til mindreårige, samt deres generelle mentale helbred. De positive reaktioner kan bidrage til en større selvaccept, reducere skam forbundet med disse tanker, og dermed forbedre deres trivsel. Modsat kan de negative oplevelser med stigmatisering og fordømmelse medføre en forværring af følelser såsom håbløshed, isolation og selvhad.

9.1.2 Tematikernes forbundethed

Som det fremgår af ovenstående diskussion af resultaterne, er tematikkerne dybt forbundet med hinanden, idet de processer som opstår i én tematik, smitter af på processerne i andre tematikker. Informanterne starter deres rejse med at blive klar over, at de er seksuelt tiltrukket til børn. Flere af dem beskriver i denne periode et behov for, eller ønske om “bare at være normale”, hvilket indikerer, at de føler, at de ikke tilhører indgruppen. Dette fører informanterne videre til stigmatiseringen, hvor de oplever at blive tilskrevet karaktertræk og adfærd, som ikke stemmer overens med deres egen selvopfattelse. Her opstår der for mange informanter en mørk periode i deres liv, da de har svært ved at se sig ud af den fortælling, samfundet har om pædofile. Stigmatiseringen medfører, at informanterne på forskellig vis forsøger at håndtere disse tanker. Her ses der eksempler på at indgå i ægteskaber med individer, som informanterne ikke er tiltrukket til. Der ses også eksempler på hengivenhed til religiøse fællesskaber i troen på, at dette kan føre dem på “rette spor”. Da dette ikke afhjælper den seksuelle tiltrækning til børn, søger vores informanter at opnå et fællesskab med andre ligesindede. Dette opnår størstedelen af vores informanter gennem VirPed, hvor flere beskriver det som et vendepunkt i deres rejse. Ydermere beretter de om bedre at kunne håndtere samt overvinde negative følelser relateret til at være en ikke-udøvende pædofil. Omvendt fortæller flere dog også, at det var med til at forstærke oplevelsen af at leve et dobbeltliv, såfremt de stadig ikke havde delt deres seksuelle tiltrækning med personer i det virkelige liv. At åbne op opleves også som en kæmpe udfordring grundet stigmatiseringen, da det både skaber en frygt for afvisning i de

nære relationer men også en tilbageholdenhed over at søge professionel hjælp af frygt for at blive rapporteret eller blive mødt med afsky.

Det er altså tydeligt, at det at være ikke-udøvende pædofil rummer mange forskellige aspekter og ikke mindst mange forskellige følelser. Disse følelser kan ses i relation til tematikkerne, og samtidig udgør tematikkerne en helhed, som tilføjer et nyt perspektiv til den følelsesmæssige rejse det kan opleves at være, at skulle erkende samt acceptere at være en ikke-udøvende pædofil.

9.2 Metodisk diskussion

I følgende afsnit diskuteres de forskellige metodiske valg, der er blevet foretaget. Først diskuteres specialets videnskabsteoretiske ståsted. Herefter fokuseres der på de fordele og ulemper, selvrapportering som dataindsamlingsmetode samt anvendelsen af semistrukturerede interviews har haft for nærværende speciale. Derudover diskuteres forskellene mellem online og fysiske interviews samt forskellene mellem skriftlige og mundtlige interviews, og hvordan disse valg har påvirket vores dataindsamling og analyse. Ydermere reflekteres der over rekruttering af informanter samt deres betydning for studiets validitet og generaliserbarhed. Gennem ovenstående diskussionspunkter identificeres, hvordan hvert metodiske valg har bidraget til besvarelsen af problemformulering og til vores forståelse af det undersøgte fænomen.

9.2.1 Specialets videnskabsteoretiske ståsted

Specialets videnskabsteoretiske ståsted har været todelt med et fokus indenfor fænomenologien og et fokus indenfor den filosofiske hermeneutik. For at muliggøre en undersøgelse af fænomenet fra begge perspektiver, var det essentielt at være bevidste om, hvilken forforståelse vi som forskere havde inden, vi påbegyndte vores undersøgelse. Vi var bevidste om, at vores forståelse af fænomenet var præget af samfundets syn generelt. Samtidig havde vi, på baggrund af flere danske dokumentarer, også en opfattelse af, at der fandtes mennesker derude, som havde det på denne måde uden at passe i den "boks", som samfundets syn generelt afspejler. Vi var altså motiveret af en nysgerrighed omkring, at denne fortælling med sikkerhed ikke kunne være så ensidig, som vi oplevede, den havde været indtil da. Vi forsøgte derfor at parkere vores forforståelse og dykke ned i den nysgerrige motivation for at undersøge fænomenet ud fra vores informanternes udgangspunkt. Vores diskussion af forforståelse inden af-

holdelse af interviewene muliggjorde, at vi i langt højere grad kunne stille spørgsmål med det formål at afdække, hvordan det for vores informanter opleves at være ikke-udøvende pædofile fremfor at stille spørgsmål der, ubevidst, ville fungere som en form for bekræftelse af egen forforståelse. Fra det fænomenologiske perspektiv kan vores projekt kritiseres for at have reduceret vores informanternes livshistorier på en sådan måde, at de kan virke forenklede og ikke fyldestgørende i forhold til at repræsentere hver enkelt informants livsverdensperspektiv. Dette valg er dog taget dels grundet antallet af informanter, og dels også for at kunne vise sammenhængen mellem del og helhed, som hermeneutikken fremhæver.

Afdækningen af forforståelse var også afgørende i arbejdet mellem del og helhed. Under den fænomenologiske udfoldelse af oplevelsen af at være ikke-udøvende pædofil gav afdækningen af vores forforståelse os muligheden for at udvikle denne og løbende korrigere vores opfattelse, såfremt informanterne kom med nye oplysninger og syn, som ændrede på vores forståelseshorisont. Et meget konkret eksempel, hvor vi blev konfronteret med vores forforståelse, kan findes i vores opdeling af pædofile som udøvende og ikke-udøvende. Her havde vi en forståelse af, at opdelingen var meget vigtig, dels fordi forskningen på området laver denne distinktion, men dels også fordi samfundet til tider kan glemme, at pædofile ikke nødvendigvis er handlende på deres tanker. Her blev vi gennem et interview præsenteret for et andet syn fra en af vores informanter, som udfordrede vores tanker om denne distinktion. Han pointerede, at der burde findes en anden fortælling omkring pædofile som nogle, der naturligvis ikke begår overgreb eller anden kriminalitet forbundet med deres seksuelle tiltrækning til børn. Dette skubbede en hel del til vores forforståelse og konfronterede os også med, at vi muligvis var mere påvirket af samfundets fortællinger om pædofile end først antaget. Omvendt oplevede vi også, at vores viden baseret på de danske dokumentarer muligvis havde skabt en romantiseret fortælling om, hvem vi ville møde under vores empiriindsamling. Hovedpersonerne i de danske dokumentarer blev fremstillet som unge mænd med støttende familier, godt socialt netværk og et efter omstændighederne velfungerende liv. Selvom vi også mødte eksempler på dette i vores population, kan vi konstatere, at flere af vores informanter afviger på forskellig vis, både i form af seksuelle præferencer udover tiltrækningen til børn, opvækst, misbrug i barndom, seksuelle erfaringer mm., hvor omfanget af afvigelser-

ne overraskede os en smule. Ovenstående er blot udvalgte eksempler på, hvordan forståelseshorisont har udviklet sig kontinuerligt igennem processen.

9.2.2 Selvrapportering

Selvrapportering som vores primære metode til at indsamle data, har givet os direkte adgang til informanternes subjektive oplevelser, tanker og følelser. Det har været et uundværligt redskab i ønsket om at opnå indsigt i vores informanternes dybeste tanker, men det kan også have haft sine begrænsninger.

Ved den selvrapporterende metode, er det vores informanter, der udelukkende selv ved, om deres fortællinger er sande. Ved at benytte denne tilgang udviser vi tillid til informanterne og deres ønske om at dele deres oplevelser ud fra egne livserfaringer. Samtidig kan en risiko være, at vores informanter muligvis har nedtonet eller holdt tilbage med omfanget af deres seksuelle lyster. Derudover bør vi også være opmærksomme på, at informanterne kan have haft en tendens til at rationalisere deres adfærd eller tanker for at opretholde en positiv selvopfattelse eller for at mindske den indre konflikt, der tidligere blev beskrevet i afsnit 7.1.3. Der kan derfor ved selvrapportering mangle en vis form for objektivitet, da informanterne beretter om egne subjektive oplevelser. Samtidig kan der være udfordringer ved at skulle genkalde visse situationer så nøjagtigt som muligt, især når det drejer sig om oplevelser, der strækker sig over mange år, hvilket var tilfældet hos de fleste af informanterne. I praksis forsøgte vi at reducere disse risici og imødekomme informanterne ved at være ikke-dømmende og empatiske for at opnå en følelsesmæssig forbindelse, der kunne give plads til en større villighed til at åbne op omkring sårbare emner. Eftersom flere af informanterne gav udtryk for, at de følte sig hørt og forstået, og at interviewet havde været en positiv oplevelse for dem, tyder det på, at dette lykkedes for os. Samtidig forsøgte vi løbende under interviewene at reflektere kritisk for at være opmærksomme på potentielle tegn på rationalisering fra informanternes side og stille opfølgende spørgsmål for at udforske dette. På samme vis har deres villighed til at deltage i interviewene og deres store ønske om at bidrage til mere viden, givet os en tro på en oprigtighed fra informanternes side.

På trods af ovennævnte begrænsninger, er de positive aspekter ved selvrapportering betydelige, og det giver os en enestående mulighed for at indhente unik viden fra vores informanter samt opnå en større forståelse af at være ikke-udøvende pædofil. Selvom der kan opstå en manglende objektivitet ved selvrapportering, er det relevant

at overveje, om dette har nogen indflydelse på besvarelsen af specialets problemformulering. Problemformuleringen lægger netop op til at undersøge informanternes oplevelser og erfaringer, hvilket indikerer en stor interesse i at undersøge deres egne subjektive fortællinger. Ved at informanterne selv rapporterer om disse oplevelser, giver dette os mulighed for blandt andet at forstå, hvordan deres selvopfattelse er, samt hvordan de håndterer deres indre konflikter og samfundets stigmatisering.

9.2.3 Online versus fysiske interview

De mundtlige interviews, der blev afholdt som en del af i empiriindsamlingen, er alle afholdt online via Zoom-plattformen. Gennem denne platform har vi haft adgang til et bredere udvalg af informanter, og samtidig har de geografiske afstande ikke udgjort en hindring for os. Dette har i praksis betydet, at vi har kunne afholde interviews med informanter, der har været geografisk spredt fra os.

Dog kan det for nogen føles sværere at opbygge og opretholde et tillidsfuldt miljø, når interaktionen sker gennem en skærm frem for ansigt-til-ansigt. Vi argumenterer dog for, at dette ikke var tilfældet for vores informanter, og at det modsatte viste sig at være tilfældet. Som tidligere påpeget, optræder den stigmatisering, som informanterne oplever, i mange aspekter af deres liv. At skulle deltage i et fysisk interview kan eventuelt medføre samme angst, som beskrevet i afsnit 7.5. Dette indebærer især frygten for at blive rapporteret til myndighederne, samt en frygt forbundet med at kende deres virkelige identitet ud fra ansigtet og andre særlige kendetegn. På trods af at interviewene ikke blev afholdt fysisk, optrådte denne frygt for at blive afsløret stadig hos flere af informanterne. Dette kunne ses ved, at nogle af informanterne havde det bedst med ikke at vise deres ansigt. Samtidig var mængden af personlige oplysninger, som de informerede os om, meget forskellig blandt informanterne. For eksempel havde et par af informanterne selv stået frem offentligt og delt deres oplevelser med at være ikke-udøvende pædofil. På trods af disse tilfælde og variationen i behovet for at være anonym, ville en stor del af informanterne gerne sikre en opretholdelse af deres anonymitet inden og efter deltagelsen af interviewene. Derfor er vores opfattelse, at afholdelsen af online interviews frem for fysisk fremmøde har bidraget til en større villighed til at deltage.

De mundtlige interviews uden kamera udelukkede muligheden for at aflæse gestik og mimik, og det var derfor sværere for os som interviewer at aflæse, hvad der var på spil for informanten end ved de online interviews, hvor der var kamera på. De

mundtlige interviews uden kamera kan have medført en nedsat evne til at kunne fortolke på informanternes følelser og reaktioner under interviewet. I praksis har det derfor været særligt relevant at benytte afklarende og opfølgende spørgsmål for at undgå fejlfortolkninger og misforståelser af informanternes oplevelser. Derudover kan fraværet af kamera muligvis skabe en følelse af distance og anonymitet, hvilket kan have påvirket dybden af det, informanterne delte i interviewet. Dette oplevede vi ved, at de informanter, der havde kamera på, havde tendens til at åbne mere op omkring dybe og mere grænseoverskridende informationer, end de, der ikke havde kamera på. Det er dog ikke til at konkludere, om dette med sikkerhed skyldes, hvorvidt de havde kamera på, men vi har kunnet udlede, at vi mærkede en forskel i interviewene. Endnu en begrænsning ved at informanterne selv kunne vælge om de ville have kamera på var, at vi i praksis mærkede forskel på dynamikken mellem os og informanterne. Ved informanter, der havde tændt deres kamera, føltes interaktionen og samtale-flowet mere naturligt grundet de tidligere nævnte tilgængelige nonverbale signaler såsom gestik og mimik. På samme vis resulterede varierende kvalitet af internetforbindelser i, at den ønskede semistrukturerede metode ikke altid var lige nem at udføre i praksis uden at forstyrre interviewets flow. En forsinket lyd mellem os og informanterne resulterede blandt andet i et par afbrydelser fra begge parter, og samtidig måtte vi i nogle tilfælde bede informanterne om at gentage det sagte.

På trods af en række begrænsninger, har brugen af online interviews samlet set udvidet adgangen til informanter. For at opsummere ovenstående har dette især skyldes den geografiske tilgængelighed, hvilket har medført en bredere og mere mangfoldig gruppe af informanter. På samme vis har det med stor sandsynlighed gjort det mere trygt for informanterne at deltage, samt muliggjort en større opretholdelse af informanternes anonymitet og sikkerhed. At det for informanterne har føltes mere behageligt og sikkert at deltage i interviewene har højst sandsynligt også medført flere åbne og ærlige svar og en større villighed i at deltage, hvilket har været meget afgørende for at få indsigt i deres personlige fortællinger.

9.2.4 Skriftlige versus mundtlige interviews

Vi tilbød informanterne at vælge imellem at deltage gennem et skriftligt eller mundtligt interview af etiske hensyn og med tanke på emnets sårbare karakter, så de selv kunne vurdere, hvad de følte sig mest komfortable ved. I den forbindelse kan der argumenteres for, at det skriftlige interview for nogen potentielt tillader en mere ano-

nym og mindre direkte tilgang. Samtidig havde informanterne ved de skriftlige interviews mere betænkningstid samt mulighed for at reflektere løbende. Yderligere kan der argumenteres for, at det for nogen er nemmere at svare skriftligt end mundtligt på mere tabubelagte emner, som dette problemfelt for mange kan være. I praksis bemærkede vi, at de skriftlige besvarelser var mere detaljerede, hvad angik seksuelle præferencer og lyster end under de mundtlige interviews. En vigtig pointe er dog, at den længere betænkningstid ved de skriftlige interviews formodentligt også har resulteret i, at informanterne kan have haft tendens til at rette og gennemlæse deres besvarelser, inden de blev videregivet til os. Dette kan medføre mindre autenticitet med mangel på spontan uddybelse fra informanterne. Ligeledes er der en vis sandsynlighed for, at vores fortolkning af de skriftlige besvarelser kan have været påvirket af faktorer såsom manglende kontekst, toneleje, gestik, mimik og lignende. I praksis har vi prøvet at imødekomme dette ved at vende tilbage til informanterne med opfølgende spørgsmål over mail for at få afklaring på nogle af de afgivne svar. Dermed har vi opnået yderligere forklaring og uddybelse af informanternes besvarelser, og samtidig givet dem en følelse af at blive hørt og forstået på trods af det skriftlige format.

I modsætning til de skriftlige interviews, muliggør brugen af mundtlige interviews spontanitet og autenticitet i samtalerne, hvor informanterne svarer på spørgsmålene ud fra første indskydelse. I praksis observerede vi i de mundtlige interviews, at informanterne blev dybt følelsesmæssigt påvirket af de oplevelser, de åbnede op omkring. Desuden oplevede vi, at flere af informanterne havde tendens til at dykke ned i mange forskellige aspekter ved besvarelsen af et spørgsmål, hvilket indikerer deres store behov for at dele deres tanker. Ligeledes har flere ytret behovet for et mundtligt interview netop med begrundelsen, at det er nemmere at udtrykke og forklare deres komplekse livshistorier mundtligt frem for skriftligt.

På trods af de mange fordele ved at inddrage begge interviewformer, har det medført, at planlægningen af interviewene og dét at holde overblikket over de forskellige informanter har været komplekst. Som nævnt i afsnit 4.2, var det derfor nødvendigt at udarbejde et skema over vores informanter med oversigt over de forskellige interviews. Ydermere kan det være udfordrende at opnå konsistens og sammenlignelighed mellem de to former for interviews, da vi tidligere har observeret, at informanternes svar varierede afhængigt af, om besvarelsen var skriftlig eller mundtlig. Der bør derfor tages forbehold for dette, da det kan have indvirkning på validiteten af resultater-

ne. Dog kan der på baggrund af ovenstående argumenteres for, at der er fordele ved både det skriftlige og det mundtlige interview, hvilket understreger relevansen for, at begge interviewformer er inddraget til besvarelse af problemformuleringen. Samtidig understreger sensitiviteten af emnet, der undersøges, og de etiske hensyn, der skal imødekommes, vigtigheden af at imødekomme informanternes behov.

9.2.5 Informanter

Vi var fra start bevidste om, at den målgruppe, vi ønskede at undersøge, var meget specifik og umiddelbart svær at tilgå. Samarbejdet med VirPed har derfor givet en unik indgangsvinkel til at opnå adgang til denne målgruppe, som vi vurderer ville have været svær at opnå gennem bredere platforme særligt i det omfang, som det er lykket os. Der er dog overvejelser, som er værd at have in mente ved kun at inddrage informanter fra samme forum til besvarelsen af problemformuleringen. For det første kan der være opstået en vis form for gruppekonformitet, da medlemmerne kan have tendens til at influere hinandens holdninger og synspunkter, hvilket kan have påvirket informanternes svar. Vi bemærkede under interviewene, at dette særligt var gældende omkring informanternes holdning til samfundet, hvor mange bemærkelsesværdigt benyttede samme retorik i forhold til samfundets svigt. Samtidig udgøres populationen af personer, der allerede har søgt fællesskab i forummet, og gennem dette kan der være blevet skabt en mere positiv fortælling omkring det at være ikke-udøvende pædofil. Denne tendens kunne ses ved, at flere af informanterne så deres seksuelle tiltrækning som en del af deres identitet og som noget, de ikke ville være foruden, selv hvis de fik valget. Ovenstående kan have medført en skæv repræsentation af den bredere mangfoldighed og dermed påvirke generaliserbarheden af undersøgelsen. Det er derfor væsentligt at være opmærksom på, at vores informanter ikke nødvendigvis repræsenterer alle ikke-udøvende pædofile, og at der kan være endnu større variation i oplevelsen af at være ikke-udøvende pædofil blandt dem, der ikke er en del af VirPed.

På trods af inddragelsen af informanter fra samme forum, er der stadig en betydelig variation i informanternes aldre, baggrunde og geografiske spredning. Inklusionen af informanter i forskellige aldersgrupper har bidraget til en mere nuanceret forståelse af denne gruppe af individer og giver indsigt i, hvordan disse seksuelle lyster rettet mod børn kan udvikle sig over tid. For eksempel har den ældre målgruppe af informanter været med til at belyse, hvordan de har håndteret deres seksuelle tiltrækning

til børn igennem mange år, hvor den yngre målgruppe har kunnet belyse udfordringer ved at navigere rundt i disse seksuelle præferencer og lyster i den moderne verden. At inkludere informanter fra forskellige lande og kulturer har været med til at gøre resultaterne mere generaliserbare og repræsentative for en bredere befolkning, end hvis der blot var inddraget informanter med samme nationalitet. Samtidig har det gjort det muligt at sammenligne informanternes udtalelser på tværs af forskellige landegrænser for at undersøge, om oplevelsen af at være en ikke-udøvende pædofil kan variere grundet kulturelle forskelle. Dette er der ikke systematisk kontrolleret for, men vi bemærkede under interviewene, at der var flere forskelle knyttet til opfattelsen af pædofile i et givent land. Her kan det nævnes, at informanter fra samme land i højere grad var præget af en dyb frygt for retsforfølgelse, grundet landets hårde strafferamme for pædofile, end informanter fra andre lande. Ligeledes fortalte informanterne om forskelle i adgangen til støtte og behandling. Dette har med stor sandsynlighed influeret informanternes måde at håndtere deres seksuelle tiltrækning til mindreårige på. Der kan derfor gisnes om, hvorvidt de kulturelle forskelle reelt set har en større indvirkning på måden, det opleves at være ikke-udøvende pædofil, end dette nærværende speciale beskæftiger sig med. Derudover kunne informanternes seksualitet inddeles i to kategorier ud fra enten at være eksklusiv pædofil eller ikke-eksklusiv pædofil. At inkludere begge former for pædofile har gjort det muligt at undersøge, om der er forskel i informanternes generelle livskvalitet og håndtering af deres seksuelle lyster afhængig af deres seksuelle præferencer.

9.2.5.1 Er vores informanter pædofile?

En central pointe for validiteten af nærværende speciale er, hvorvidt de informanter, vi har rekrutteret, reelt kan anses som værende pædofile ifølge diagnosekriterierne fra DSM-5 eller ICD-10. Vi har i vores rekruttering ikke defineret, præcis hvilke krav vi havde for, at man i nærværende projekt anses som en ikke-udøvende pædofil. Såfremt informanter henvendte sig med den oplevelse, at de kunne identificere sig som ikke-udøvende pædofile, blev dette udgangspunkt imødekommet uden nærmere indsigelser. Dette skyldes flere grunde; 1) Idet vi rekrutterede informanter gennem VirPed, har informanterne allerede været igennem en proces om optagelse i forummet, hvor de her er blevet vurderet ud fra de krav, som VirPed har for at kunne kalde sig ikke-udøvende pædofil. Der er altså allerede nogle, der i forvejen, ud fra en motiveret ansøgning, har vurderet, hvorvidt de falder under kategorien som ikke-

udøvende pædofile. 2) Den omfattende stigmatisering gør, at mange ikke har mod til at søge professionel hjælp, hvorfor mange ikke bliver diagnosticeret med denne lidelse på trods af muligvis at opfylde de respektive diagnosekrav. At undlade at have en diagnosticeret pædofili lidelse som et krav for deltagelse, giver altså mulighed for at nå informanter fra det enorme mørketal, der eksisterer inden for pædofili. 3) En nærmere gennemgang af, hvorvidt de diagnostiske krav var opfyldt ved samtlige informanter, ville både være for tidskrævende samt der ville være risiko for, at informanter faldt fra, idet det kunne opfattes som miskrediterende overfor vores informanter.

9.3 Projektets bidrag til forskningsfeltet

Som nævnt i gennemgangen af allerede eksisterende forskning i afsnit 1.2, er der på nuværende tidspunkt mangel på forskning, der undersøger ikke-udøvende pædofile. De fleste studier og artikler undersøger pædofile uden at skelne mellem dem, der har handlet på deres pædofile tanker, og dem der ikke har. Gennem adgang til informanter fra VirPed og ved brug af den kvalitative metode, har vi i dette speciale haft mulighed for at give ikke-udøvende pædofile en stemme og dykke dybere ned i, hvordan det opleves at være dem. Online, semistrukturerede interviews har gjort det muligt at interviewe individer på kryds og tværs af landegrænser, samt givet plads til at hver enkel informant har kunne fortælle om egne personlige livserfaringer. Dette har givet os en unik førstehandsviden inden for en population, der grundet stigmatiseringen er svær at få adgang til. De livshistorier, vi har fået fortalt, har bidraget med at belyse en lang række af de konsekvenser, det kan medføre at være ikke-udøvende pædofil.

Disse fund stemmer i flere tilfælde overens med eksisterende forskning. Vi har på lignende vis som Cohen et al. (2018b) og Houtepen et al. (2016) fundet, at størstedelen af individer med pædofile tanker er ramt af gennemgribende mistro og vedvarende selvmordstanker. På samme vis stemmer vores fund overens med Eleanor Stevens & Jane Wood (2019)'s analyse af 5210 posts på VirPed, hvor temaer omkring angst, depression og selvhad/selvskade/selv mord ligeledes udgjorde en stor del af de gennemgåede posts. Samtidig identificerede de en række copingstrategier, som ikke-udøvende pædofile benyttede sig af. Her var det særligt copingstrategierne; *Friends, family and relationships* og *Managing preferences prosocially*, der stemte

overens med vores fund, da vi på samme vis fandt frem til at støtte fra venner og familie samt professionel hjælp kunne have positiv indvirkning på informanternes oplevelser. Derudover analyserede vi os frem til, at den vedvarende mistriksel og de psykiske konsekvenser i høj grad skyldes samfundets stigmatisering af pædofile, som blev belyst i studiet af Jahnke et al. (2015). Ligeledes fandt vi, i overensstemmelse med studierne af Cohen et al. (2020) og Elchuk et al. (2022), at personer seksuelt tiltrukket til børn, oplever stor mistriksel, der knytter sig til både ensomhed, psykopatologiske symptomer og selvmordstanker. Derudover kunne vores fund bekræfte studiet af Parr og Pearson (2019) i, at den stigmatiserende holdning til pædofile påvirker ikke-udøvende pædofiles lyst til og mod på at søge hjælp.

At specialets fund stemmer overens med eksisterende forskning på flere områder, har bidraget til at styrke den allerede eksisterende forskning. Vores forskningsresultater har yderligere bidraget til en større sammenhængende forståelse af ikke-udøvende pædofile ved at identificere en lang række gennemgående temaer, der stemmer overens med allerede eksisterende forskning. Samtidig bidrager det kvalitative udgangspunkt med en mere detaljeret helhedsforståelse af oplevelsen af at være ikke-udøvende pædofil med fokus på det overordnede samspil mellem de forskellige processer gennem hele livet. Dermed har vi bidraget til forskningen med en dybere og mere nuanceret forståelse af kompleksiteten ved at være ikke-udøvende pædofil.

10. Konklusion

Nærværende speciale har undersøgt ikke-udøvende pædofile ud fra ønsket om at belyse, hvordan det opleves at være en ikke-udøvende pædofil. Dette blev undersøgt gennem adgang til forummet VirPed. Ved brug af den kvalitative metode og en semistruktureret tilgang blev 12 informanter interviewet med henblik på at fortælle deres personlige oplevelser med at være ikke-udøvende pædofile. Gennem den indsamlede empiri blev der i nærværende projekt identificeret seks centrale tematikker, som bidrager til en nuanceret besvarelse af problemformuleringen.

Første tematik beskæftiger sig med de overordnede følelsesmæssige implikationer ved at være ikke-udøvende pædofil. Her fandt vi, at det opfattes som særligt komplekst, idet det både kan rumme positive og negative følelser at være seksuelt tiltrukket til mindreårige. Her opnåede vi resultater, som indikerede, at det primært var

følelser såsom skyld, skam og selvforagt, der fyldte for mange ikke-udøvende pædofile. Ligeledes fandt vi at isolation, depression og selvmordstanker/-forsøg er en fællesnævner for flere. Samtidig opnåede vi indsigt i, at ikke-udøvende pædofile kan opnå en positiv social identitet med en følelse af fællesskab og sammenhørighed. Årsagerne til at ikke-udøvende pædofile både kan opleve positive og negative følelser forbundet med deres tiltrækning, har de resterende fem tematikker været medvirkende til at belyse.

Anden tematik omhandlende mennesket som seksuelt væsen, belyser, hvordan den seksuelle tiltrækning kan bestå af mange forskellige aspekter, der kan have indflydelse på håndteringen af deres seksuelle tiltrækning til mindreårige. Denne håndtering blev blandt andet influeret af, hvorvidt informanterne var eksklusiv eller ikke-eksklusivt tiltrukket til børn, og om tiltrækningen også bestod af en romantisk dimension. Ydermere fandt vi, at bevidstheden om at være anderledes fra sine jævnaldrende, og at have lyster rettet mod noget, der aldrig kan opnås, kan medføre mange af de negative følelser.

Tredje tematik omhandlende stigmatisering bidrager med et yderligere perspektiv på, hvorfor det kan være svært for ikke-udøvende pædofile at acceptere deres seksuelle tiltrækning. Her kunne det udledes, at stigmatiseringen i samfundet medfører, at det bliver svært for ikke-udøvende pædofile at adskille dem selv fra de generelle stigmatiserede fortællinger om pædofile. Ligeledes fandt vi frem til at denne inkongruens, mellem forventet adfærd fra samfundet og forventet adfærd fra dem selv, ofte bliver kilden til mange af de negative følelser.

Fjerde tematik om manglende tilhørsforhold belyser, hvor vigtigt det kan være for ikke-udøvende pædofile at opnå et fællesskab og en dertilhørende social identitet. Her opnåede vi resultater, der viste, at den oplevede stigmatisering fostrer et behov for at finde andre ligesindede, samt et behov for at kunne tale åbent om dette aspekt af deres liv. I den forbindelse kan det udledes, at VirPed-forummet for flere af de ikke-udøvende pædofile bliver beskrevet som vendepunktet i deres liv grundet muligheden for at opnå dette fællesskab. Vi fandt dog frem til, at flere havde svært ved at forene deres identitet på de sociale medier med deres virkelige liv. På trods af dette, kan det konkluderes, at de fleste har haft positive følelser forbundet ved at blive en del af et fællesskab.

Femte tematik omhandlende frygten for at åbne op belyser, hvordan stigmatiseringen medfører en barriere i forhold til at søge støtte hos nære relationer eller professionel

hjælp. Her opnåede vi resultater, der viste, at stigmatiseringen skaber en frygt for at blive fordømt, afvist og rapporteret til myndighederne. Samtidig fandt vi, at den dybe frygt medfører, at flere af de ikke-udøvende føler sig nødsaget til at isolere sig fra omverdenen og gå med disse tanker alene. Det kan hermed udledes, at frygten for at søge hjælp kan medføre en håndtering af den seksuelle tiltrækning til mindreårige, der er forbundet med mange negative følelser.

Sjette tematik om oplevelser med at søge støtte hos nære relationer og modtage hjælp fra professionelle giver et indblik i, hvordan det at åbne op kan have stor indvirkning på ikke-udøvende pædofiles oplevelse af deres seksuelle tiltrækning til børn og håndteringen af denne. Her blev det fremhævet, at de positive oplevelser med at modtage støtte har medført en større selvaccept af deres seksuelle tiltrækning, samtidig med at de har følt sig mindre skamfulde og alene. Modsat fandt vi, at de negative oplevelser med at åbne op har bidraget til oplevelsen af stigmatisering og fordømmelse, hvilket har medført en forværring af de negative følelser.

Ovenstående fund stemmer overens med allerede eksisterende forskning på flere områder, men det kvalitative perspektiv bidrager med en mere nuanceret og dybere helhedsorienteret forståelse af, hvordan det opleves at være ikke-udøvende pædofil. Begrænsninger i dette projekt har været en manglende nuancering af kulturelle forskelle, samt den begrænsede adgang til feltet, hvilket har ført til en population fra samme forum. Fremtidig forskning bør derfor fokusere på dette.

Afslutningsvis understreger resultaterne vigtigheden af, at ikke-udøvende pædofile modtager den rette hjælp og støtte til at håndtere deres seksuelle tiltrækning til børn hensigtsmæssigt med formålet om at forbedre deres trivsel og forebygge potentielle overgreb. Nærværende speciale har bidraget med dybdegående fortællinger omkring, hvordan det opleves at være ikke-udøvende pædofile. Disse kan være en hjælp for praksis fremadrettet.

Pensumoppgørelse

- Andersen, H., & Koch, L. (2015). "Hermeneutik og fænomenologi." In M. H. Jacobsen, K. Lippert-Rasmussen & P. Nedergaard, (Red.), *Videnskabsteori i statskundskab, sociologi og forvaltning* (3. udgave), 205-250. København: Hans Reitzels Forlag.
- Abdullahi, H., Jafojo, R. O., & Udofia, O. (2015). "Paraphilia Among Undergraduates in a Nigerian University." *Sexual Addiction & Compulsivity*, 22(3), 249–257. <https://doi.org/10.1080/10720162.2015.1057662>
- Ahlers, C. J., Schaefer, G. A., Mundt, I. A., Roll, S., Englert, H., Willich, S. N., & Beier, K. M. (2011). "How Unusual are the Contents of Paraphilias? Paraphilia-Associated Sexual Arousal Patterns in a Community-Based Sample of Men." *Journal of Sexual Medicine*, 8(5), 1362–1370. <https://doi.org/10.1111/j.17436109.2009.01597.x>
- Attride-Stirling, J. (2001). "Thematic networks: an analytic tool for qualitative research." *Qualitative research*, 1(3), 385-405
- Auslander, B. A., Rosenthal, S. L., & Blythe, Margaret J, F.A.A.P. (2006). "Sexual development and behaviors of adolescents." [1]. *Psychiatric Annals*, 36(10), 694-702.
- Bengtson, S., Sørensen, T., & Kristensen, E. M. (2019). "Diagnostik og behandling af pædofili." *Ugeskrift for Læger*, 181, Article [V02190123]
- Blaikie, N. (2010) "Introduction in Designing Social Research: The Logic of Anticipation." In Blaikie, N. *Designing Social Research* 2nd Edition, 1-55, Polity, Cambridge
- Braun, V., & Clarke, V. (2006). "Using thematic analysis in psychology." *Qualitative Research in Psychology*, 3(2), 77–101. <https://doi.org/10.1191/1478088706qp063oa>
- Brinkmann, S. (2020). "Etik i en kvalitativ verden" in Brinkmann, S. & Tanggaard, L. *Kvalitative metoder, en grundbog*. 3. udgave. Pp. 581-600. Hans Reitzel
- Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (2020a). "Kvalitative metoder, tilgange og perspektiver: En introduktion" in Brinkmann, S. & Tanggaard, L. *Kvalitative metoder, en grundbog*. 3. udgave. 15-23. Hans Reitzel
- Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (2020b) "Interviewet: Samtalen som forskningsme-
-

-
- tode.” in Brinkmann, S. & Tanggaard, L. *Kvalitative metoder, en grundbog*. 3. udgave. 33-65. Hans Reitzel
- Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (2020c). “Fænomenologi” in Brinkmann, S. & Tanggaard, L. *Kvalitative metoder, en grundbog*. 3. udgave. 281-307. Hans Reitzel
- Cantor, J. M., & McPhail I. V. (2016) “Non-Offending Pedophiles.” *Current Sexual Health Reports*, vol. 8, no. 3, 121–128
- Cohen, L., Ndukwe, N., Siegfried, R, Kopeykina, I., Yaseen, Z. (2018a). “Attraction Versus Action in Pedophilic Desire: The Role of Personality Traits and Childhood Experience.” *Journal of Psychiatric Practice*, 24, 374-387. <https://doi.org/10.1097/PRA.0000000000000348>
- Cohen, L., Ndukwe, N., Yaseen, Z., & Galyunker, I. (2018b). “Comparison of Self Identified Minor-Attracted Persons Who Have and Have Not Successfully Refrained From Sexual Activity With Children”. *Journal of Sex & Marital Therapy*, 44(3), 217–230. <https://doi.org/10.1080/0092623X.2017.1377129>
- Cohen, L. J., Wilman-Depena, S., Barzilai, S., Hawes, M., Yaseen, Z., & Galyunker, I. (2020). “Correlates of Chronic Suicidal Ideation Among Community-Based Minor-Attracted Persons”. *Sexual Abuse*, 32(3), 273–300. <https://doi.org/10.1177/1079063219825868>
- Dhakal, K., (2022) “NVivo.” *Journal of the Medical Library Association*, vol. 110, no. 2, 270–272, <https://doi.org/10.5195/jmla.2022.1271>.
- Dombert, B., Schmidt, A. F., Banse, R., Briken, P., Hoyer, J., Neutze, J., & Osterheider, M.(2016). “How Common is Men’s Self-Reported Sexual Interest in Pre-pubescent Children?”. *The Journal of Sex Research*, 53(2), 214-223.<https://doi.org/10.1080/00224499.2015.1020108>
- Elchuk, D. L., McPhail, I. V., & Olver, M. E. (2022). “Stigma-Related Stress, Complex Correlates of Disclosure, Mental Health, and Loneliness in Minor-Attracted People”. *Stigma and Health (Washington, D.C.)*, 7(1), 100–112. <https://doi.org/10.1037/sah0000317>
- Flick, U. (2018).”Ethics of doing qualitative research” in Introduction to Qualitative Research. pp. 134-149 London: SAGE
- Fraser, C. (2001). “Prejudices and intergroup relations” in Fraser, C. & Burchell, B. *Introducing Social Psychology*. pp. 291-316 Cambridge: Polity.
- Goffman, E. (2021) (Originalt værk udgivet i 1963) “Kapitel 1” i Goffman, E. *Sti-*
-

-
- ma : om afvigerens sociale identitet* 2. udgave. 42-81. Samfundslitteratur.
- Goode, S. (2009). "Understanding Paedophiles" in *Understanding and Addressing Adult Sexual Attraction to Children: A Study of Paedophiles in Contemporary Society* (1st ed) pp. 1-20. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203873748>
- Grady, M. D., Levenson, J. S., Mesias, G., Kavanagh, S., & Charles, J. (2019). "I Can't Talk About That": Stigma and Fear as Barriers to Preventive Services for Minor-Attracted Persons. *Stigma and Health* (Washington, D.C.), 4(4), 400–410. <https://doi.org/10.1037/sah0000154>
- Hegde, A., Chandran, S., & Pattnaik, J. I. (2022). "Understanding Adolescent Sexuality: A Developmental Perspective." *Journal of Psychosexual Health*, 4(4), 237–242. <https://doi.org/10.1177/26318318221107598>
- Hogg, M. A., Abrams, D., Otten, S., & Hinkle, S. (2004). "The Social Identity Perspective: Intergroup Relations, Self-Conception, and Small Groups." *Small Group Research*, 35(3), 246–276. <https://doi.org/10.1177/1046496404263424>
- Houtepen, J. A. B. M., Sijtsema, J. J., & Bogaerts, S. (2016). "Being Sexually Attracted to Minors: Sexual Development, Coping With Forbidden Feelings, and Relieving Sexual Arousal in Self-Identified Pedophiles". *Journal of Sex & Marital Therapy*, 42(1), 48–69. <https://doi.org/10.1080/0092623X.2015.1061077>
- Højberg, H. (2014). "Hermeneutik. Forståelse og fortolkning i samfundsvidensberne." I *Videnskabsteori i Samfundsvidenskaberne*, 3. ed., 289-322. Samfundslitteratur.
- Ischebeck, J., Kuhle, L. F., Rosenbach, C., & Stelzmann, D. (2024). "Journalism and pedophilia: Background on the media coverage of a stigmatized minority". *Stigma and Health*, 9(1), 20–29. <https://doi.org/10.1037/sah0000301>
- Jahnke, S., Imhoff, R., & Hoyer, J. (2015). "Stigmatization of People with Pedophilia: Two Comparative Surveys". *Archives of Sexual Behavior*, 44(1), 21–34. <https://doi.org/10.1007/s10508-014-0312-4>
- Jahnke, S. (2018). "The Stigma of Pedophilia: Clinical and Forensic Implications". *European Psychologist*, 23(2), 144–153. <https://doi.org/10.1027/1016-9040/a000325>
- Jakobsen, H.M. & Kristiansen, S. (2021) "De ødelagte identiteters sociologi" in Goffman, E. *Stigma: Om afvigerens sociale identitet* (originalt værk udgivet i 1963). 2. Udgave 7-40. Samfundslitteratur.
-

-
- Joyal, C. C., Cossette, A., & Lapierre, V. (2015). "What Exactly Is an Unusual Sexual Fantasy?" *Journal of Sexual Medicine*, 12(2), 328–340. <https://doi.org/10.1111/jsm.12734>
- Kar, S., Choudhury, A., & Singh, A. (2015). "Understanding normal development of adolescent sexuality: A bumpy ride." *Journal of Human Reproductive Sciences*, 8(2), 70–74. <https://doi.org/10.4103/0974-1208.158594>
- Krueger, R. B., Reed, G. M., First, M. B., Marais, A., Kismodi, E., & Briken, P. (2017). "Proposals for Paraphilic Disorders in the International Classification of Diseases and Related Health Problems, Eleventh Revision (ICD-11)". *Archives of Sexual Behavior*, 46(5), 1529–1545. <https://doi.org/10.1007/s10508-017-0944-2>
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009a) "Forskningsinterview, filosofiske dialoger og terapeutiske samtaler" in *Interview : det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. pp. 41-64, Hans Reitzel.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009b) "Ethiske spørgsmål i forbindelse med interview" in Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview : det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. pp. 79-98, Hans Reitzel.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009c) "Tematisering og design af en interviewunde søgelse" in Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview : det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. 119-142 Hans Reitzel.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009d) "Interviewvariationer" in Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview : det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. 163-182. Hans Reitzel.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009e) "Interviewkvalitet" in Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview : det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. 183-198. Hans Reitzel.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009f) "Transskription af interview" in Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview : det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. 199-210, Hans Reitzel.
- Leue, A., Borchard, B., & Hoyer, J. (2004). "Mental disorders in a forensic sample of sexual offenders". *European Psychiatry*, 19(3), 123–130. <https://doi.org/10.1016/j.eurpsy.2003.08.001>
- Maletzky, B. M., & Steinhäuser, C. (2002). "A 25-Year Follow-Up of Cogni-
-

-
- tive/Behavioral Therapy with 7,275 Sexual Offenders”. *Behavior Modification*, 26(2), 123–147. <https://doi.org/10.1177/0145445502262001>
- Munck, E. (2022). “BØRNS SEKSUALITET – OG UNGES”. *Psyke & Logos*, 20(2) pp. 414-434
- Møhl, B. (2017) “Seksuelle forstyrrelser.” in Simonsen, E. & Møhl, B. (red) *Grunn i psykiatri* (2. udg.) pp 521-538. Hans Reitzels Forlag.
- Nielsen, M. H., Aaskov, L., & Larsen, J. E. (2022). “When virtuous paedophiles meet online: A sociological study of a paedophile community”. *Sexualities*, 25(5–6), 598–614. <https://doi.org/10.1177/1363460720979306>
- Olsen, C., Gregersen, N., Due, M., Sabriye, S., Colnadar, S., (2020) “Hvorfor bliver unge mennesker draget mod bande- og rockermiljøet?”. 14-15, *Aalborg universitet*.
- Paolo F. P. & Schinaia, C. (2010). “Pedophilia in medical and psychiatric thought” in Schinaia C. *On Paedophilia*. (1st ed.) pp. 115-138. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780429478017>
- Parr, J., & Pearson, D. (2019). “Non-Offending Minor-Attracted Persons: Professional Practitioners’ Views on the Barriers to Seeking and Receiving Their Help.” *Journal of Child Sexual Abuse*, 28(8), 945–967. <https://doi.org/10.1080/10538712.2019.1663970>
- Raymond, N. C., Coleman, E., Ohlerking, F., Christenson, G. A., & Miner, M. (1999). “Psychiatric Comorbidity in Pedophilic Sex Offenders.” *The American Journal of Psychiatry*, 156(5), 786–788. <https://doi.org/10.1176/ajp.156.5.786>
- Schinaia, C. (2010). “Notes on the history of pedophilic” in Schinaia, C. *On Paedophilia*. (1st ed.) pp. 89-114. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780429478017>
- Schaefer, A., Wittenberg, A., Galynker, I., & Cohen, L. J. (2023). “Qualitative Analysis of Minor Attracted Persons’ Subjective Experience: Implications for Treatment”. *Journal of Sex & Marital Therapy*, 49(4), 391–411. <https://doi.org/10.1080/0092623X.2022.2126808>
- Seto, M. C. (2009). “Pedophilia.” *Annual Review of Clinical Psychology*, 5(1), 391–407. <https://doi.org/10.1146/annurev.clinpsy.032408.153618>
- Seto, M. C. (2019). “The Motivation-Facilitation Model of Sexual Offending”. *Sexual Abuse*, 31(1), 3–24. <https://doi.org/10.1177/1079063217720919>
- Seto, M. C., & Lalumière, M. L. (2001). “A Brief Screening Scale to Identify Pe-
-

-
- dophilic Interests Among Child Molesters”. *Sexual Abuse*, 13(1), 15–25.
<https://doi.org/10.1177/107906320101300103>
- Seto, M. C., Cantor, J. M., & Blanchard, R. (2006). “Child Pornography Offenses Are a Valid Diagnostic Indicator of Pedophilia.” *Journal of Abnormal Psychology* (1965), 115(3), 610–615. <https://doi.org/10.1037/0021-843X.115.3.610>
- Sheehan, L., Nieweglowski, K., & Corrigan, P. W. (n.d.). (2016) “Structures and Types of Stigma” In *The Stigma of Mental Illness - End of the Story?* (pp. 43–66). Springer International Publishing. https://doi.org/10.1007/978-3-319-27839-1_3
- Spears, R. (n.d.) (2012). “Group Identities: The Social Identity Perspective.” In *Handbook of Identity Theory and Research*, 201–224. Springer New York. https://doi.org/10.1007/978-1-4419-7988-9_9
- Stelzmann, D., Jahnke, S., & Kuhle, L. F. (2022). “Media Coverage of Pedophilia and Its Impact on Help-Seeking Persons with Pedophilia in Germany—A Focus Group Study”. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(15), 9356-. <https://doi.org/10.3390/ijerph19159356>
- Stevens, E., & Wood, J. (2019). “I Despise Myself for Thinking about Them.” A Thematic Analysis of the Mental Health Implications and Employed Coping Mechanisms of Self-Reported Non-Offending Minor Attracted Persons. *Journal of Child Sexual Abuse*, 28(8), 968–989. <https://doi.org/10.1080/10538712.2019.1657539>
- Tajfel, H. (1974). “Social identity and intergroup behaviour”. *Social Science Information*, 13(2), 65–93. <https://doi.org/10.1177/053901847401300204>
- Tenbergen, G., Martinez-Dettamanti, M., & Christiansen, C. (2021). “Can Nonoffending Pedophiles Be Reached for the Primary Prevention of Child Sexual Abuse by Addressing Nonoffending Individuals Who Are Attracted to Minors in the United States? New Strategies With The Global Prevention Project.” *Journal of Psychiatric Practice*, 27(4), 265–272. <https://doi.org/10.1097/PRA.0000000000000561> (7 sider)
- Traggiai, C., & Stanhope, R. (2003). “Disorders of pubertal development”. *Best practice & Research. Clinical Obstetrics & Gynaecology.*, 17(1), 41-56
- Verhoef, M. J., & Casebeer, A. L. (1997). “Broadening horizons: Integrating quanti-
-

tative and qualitative research”. *Canadian Journal of Infectious Diseases*, 8(2), 65–66. <https://doi.org/10.1155/1997/349145>

Von Krafft-Ebing, R. (2013). “Pathological sexual life before the criminal forum” in Von Krafft-Ebing, R. *Psychopathia Sexualis: A Medico-Forensic Study* (1st ed.). 498-614. Elsevier Science & Technology.

Walker, A., (2021). *A Long, Dark Shadow : Minor-Attracted People and Their Pursuit of Dignity*. University of California Press.

Referenceliste

- Andersen, H., & Koch, L. (2015). "Hermeneutik og fænomenologi." In M. H. Jacobsen, K. Lippert-Rasmussen & P. Nedergaard, (Red.), *Videnskabsteori i statskundskab, sociologi og forvaltning* (3. udgave), 205-250. København: Hans Reitzels Forlag.
- Attride-Stirling, J. (2001). "Thematic networks: an analytic tool for qualitative research." *Qualitative research*, 1(3), 385-405
- Auslander, B. A., Rosenthal, S. L., & Blythe, Margaret J, F.A.A.P. (2006). "Sexual development and behaviors of adolescents." [1]. *Psychiatric Annals*, 36(10), 694-702.
- Bengtson, S., Sørensen, T., & Kristensen, E. M. (2019). "Diagnostik og behandling af pædofili." *Ugeskrift for Læger*, 181, Article [V02190123]
- Blaikie, N. (2010) "Introduction in Designing Social Research: The Logic of Anticipation." In Blaikie, N. *Designing Social Research* 2nd Edition, 1-55, Polity, Cambridge
- Braun, V., & Clarke, V. (2006). "Using thematic analysis in psychology." *Qualitative Research in Psychology*, 3(2), 77–101. <https://doi.org/10.1191/1478088706qp063oa>
- Brinkmann, S. (2020). "Etik i en kvalitativ verden" in Brinkmann, S. & Tanggaard, L. *Kvalitative metoder, en grundbog*. 3. udgave. Pp. 581-600. Hans Reitzel
- Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (2020a). "Kvalitative metoder, tilgange og perspektiver: En introduktion" in Brinkmann, S. & Tanggaard, L. *Kvalitative metoder, en grundbog*. 3. udgave. 15-23. Hans Reitzel
- Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (2020b) "Interviewet: Samtalen som forskningsmetode." in Brinkmann, S. & Tanggaard, L. *Kvalitative metoder, en grundbog*. 3. udgave. 33-65. Hans Reitzel
- Brinkmann, S. & Tanggaard, L. (2020c). "Fænomenologi" in Brinkmann, S. & Tanggaard, L. *Kvalitative metoder, en grundbog*. 3. udgave. 281-307. Hans Reitzel
- Cantor, J. M., & McPhail I. V. (2016) "Non-Offending Pedophiles." *Current Sexual Health Reports*, vol. 8, no. 3, 121–128
- Cohen, L., Ndukwe, N., Siegfried, R, Kopeykina, I., Yaseen, Z. (2018a). "Attraction
-

-
- Versus Action in Pedophilic Desire: The Role of Personality Traits and Childhood Experience.” *Journal of Psychiatric Practice*, 24, 374-387. <https://doi.org/10.1097/PRA.0000000000000348>
- Cohen, L., Ndukwe, N., Yaseen, Z., & Galynker, I. (2018b). “Comparison of Self Identified Minor-Attracted Persons Who Have and Have Not Successfully Refrained From Sexual Activity With Children”. *Journal of Sex & Marital Therapy*, 44(3), 217–230. <https://doi.org/10.1080/0092623X.2017.1377129>
- Cohen, L. J., Wilman-Depena, S., Barzilay, S., Hawes, M., Yaseen, Z., & Galynker, I. (2020). “Correlates of Chronic Suicidal Ideation Among Community-Based Minor-Attracted Persons”. *Sexual Abuse*, 32(3), 273–300. <https://doi.org/10.1177/1079063219825868>
- Dhakal, K., (2022) “NVivo.” *Journal of the Medical Library Association*, vol. 110, no. 2, 270–272, <https://doi.org/10.5195/jmla.2022.1271>.
- Elchuk, D. L., McPhail, I. V., & Olver, M. E. (2022). “Stigma-Related Stress, Complex Correlates of Disclosure, Mental Health, and Loneliness in Minor-Attracted People”. *Stigma and Health (Washington, D.C.)*, 7(1), 100–112. <https://doi.org/10.1037/sah0000317>
- Flick, U. (2018). ”Ethics of doing qualitative research” in *Introduction to Qualitative Research*. pp. 134-149 London: SAGE
- Fraser, C. (2001). “Prejudices and intergroup relations” in Fraser, C. & Burchell, B. *Introducing Social Psychology*. pp. 291-316 Cambridge: Polity.
- Goffman, E. (2021) (Originalt værk udgivet i 1963) “Kapitel 1” i Goffman, E. *Stigma : om afvigerens sociale identitet* 2. udgave. 42-81. Samfundslitteratur.
- Goode, S. (2009). “Understanding Paedophiles” in *Understanding and Addressing Adult Sexual Attraction to Children: A Study of Paedophiles in Contemporary Society* (1st ed) pp. 1-20. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203873748>
- Grady, M. D., Levenson, J. S., Mesias, G., Kavanagh, S., & Charles, J. (2019). “I Can’t Talk About That”: Stigma and Fear as Barriers to Preventive Services for Minor-Attracted Persons. *Stigma and Health (Washington, D.C.)*, 4(4), 400–410. <https://doi.org/10.1037/sah0000154>
- Hegde, A., Chandran, S., & Pattnaik, J. I. (2022). “Understanding Adolescent Sexuality: A Developmental Perspective.” *Journal of Psychosexual Health*, 4(4), 237–242. <https://doi.org/10.1177/26318318221107598>
- Hogg, M. A., Abrams, D., Otten, S., & Hinkle, S. (2004). “The Social Identity Per-
-

-
- spective: Intergroup Relations, Self-Conception, and Small Groups.” *Small Group Research*, 35(3), 246–276. <https://doi.org/10.1177/1046496404263424>
- Houtepen, J. A. B. M., Sijtsma, J. J., & Bogaerts, S. (2016). “Being Sexually Attracted to Minors: Sexual Development, Coping With Forbidden Feelings, and Relieving Sexual Arousal in Self-Identified Pedophiles”. *Journal of Sex & Marital Therapy*, 42(1), 48–69. <https://doi.org/10.1080/0092623X.2015.1061077>
- Højberg, H. (2014). “Hermeneutik. Forståelse og fortolkning i samfundsvidenskabene.” I *Videnskabsteori i Samfundsvidenskaberne*, 3. ed., 289-322. Samfundslitteratur.
- Ischebeck, J., Kuhle, L. F., Rosenbach, C., & Stelzmann, D. (2024). “Journalism and pedophilia: Background on the media coverage of a stigmatized minority”. *Stigma and Health*, 9(1), 20–29. <https://doi.org/10.1037/sah0000301>
- Jahnke, S., Imhoff, R., & Hoyer, J. (2015). “Stigmatization of People with Pedophilia: Two Comparative Surveys”. *Archives of Sexual Behavior*, 44(1), 21–34. <https://doi.org/10.1007/s10508-014-0312-4>
- Jahnke, S. (2018). “The Stigma of Pedophilia: Clinical and Forensic Implications”. *European Psychologist*, 23(2), 144–153. <https://doi.org/10.1027/1016-9040/a000325>
- Jakobsen, H.M. & Kristiansen, S. (2021) “De ødelagte identiteters sociologi” in Goffman, E. *Stigma: Om afvigerens sociale identitet* (originalt værk udgivet i 1963). 2. Udgave 7-40. Samfundslitteratur.
- Kar, S., Choudhury, A., & Singh, A. (2015). “Understanding normal development of adolescent sexuality: A bumpy ride.” *Journal of Human Reproductive Sciences*, 8(2), 70–74. <https://doi.org/10.4103/0974-1208.158594>
- Krueger, R. B., Reed, G. M., First, M. B., Marais, A., Kismodi, E., & Briken, P. (2017). “Proposals for Paraphilic Disorders in the International Classification of Diseases and Related Health Problems, Eleventh Revision (ICD-11)”. *Archives of Sexual Behavior*, 46(5), 1529–1545. <https://doi.org/10.1007/s10508-017-0944-2>
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009a) “Forskningsinterview, filosofiske dialoger og terapeutiske samtaler” in *Interview: det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. pp. 41-64, Hans Reitzel.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009b) “Ethiske spørgsmål i forbindelse med interview”
-

-
- in Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview : det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. pp. 79-98, Hans Reitzel.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009c) "Tematisering og design af en interviewunde søgelse" in Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview : det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. 119-142 Hans Reitzel.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009d) "Interviewvariationer" in Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview : det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. 163-182. Hans Reitzel.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009e) "Interviewkvalitet" in Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview : det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. 183-198. Hans Reitzel.
- Kvale, S., & Brinkmann, S. (2009f) "Transskription af interview" in Kvale, S., & Brinkmann, S. *Interview : det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 2. udgave. 199-210, Hans Reitzel.
- Leue, A., Borchard, B., & Hoyer, J. (2004). "Mental disorders in a forensic sample of sexual offenders". *European Psychiatry*, 19(3), 123–130. <https://doi.org/10.1016/j.eurpsy.2003.08.001>
- Munck, E. (2022). "BØRNS SEKSUALITET – OG UNGES". *Psyke & Logos*, 20(2) pp. 414-434
- Møhl, B. (2017) "Seksuelle forstyrrelser." in Simonsen, E. & Møhl, B. (red) *Grunn bog i psykiatri* (2. udg.) pp 521-538. Hans Reitzels Forlag.
- Olsen, C., Gregersen, N., Due, M., Sabriye, S., Colnadar, S., (2020) "Hvorfor bliver unge mennesker draget mod bande- og rockermiljøet?". 14-15, *Aalborg universitet*.
- Paolo F. P. & Schinaia, C. (2010). "Pedophilia in medical and psychiatric thought" in Schinaia C. *On Paedophilia*. (1st ed.) pp. 115-138. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780429478017>
- Parr, J., & Pearson, D. (2019). "Non-Offending Minor-Attracted Persons: Professional Practitioners' Views on the Barriers to Seeking and Receiving Their Help." *Journal of Child Sexual Abuse*, 28(8), 945–967. <https://doi.org/10.1080/10538712.2019.1663970>
- Raymond, N. C., Coleman, E., Ohlerking, F., Christenson, G. A., & Miner, M. (1999). "Psychiatric Comorbidity in Pedophilic Sex Offenders." *The American Journal of Psychiatry*, 156(5), 786–788. <https://doi.org/10.1176/ajp.156.5.786>
-

-
- Schinaia, C. (2010). "Notes on the history of pedophilic" in Schinaia, C. *On Paedophilia*. (1st ed.) pp. 89-114. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780429478017>
- Schaefer, A., Wittenberg, A., Galynker, I., & Cohen, L. J. (2023). "Qualitative Analysis of Minor Attracted Persons' Subjective Experience: Implications for Treatment". *Journal of Sex & Marital Therapy*, 49(4), 391–411. <https://doi.org/10.1080/0092623X.2022.2126808>
- Seto, M. C. (2009). "Pedophilia." *Annual Review of Clinical Psychology*, 5(1), 391-407. <https://doi.org/10.1146/annurev.clinpsy.032408.153618>
- Seto, M. C. (2019). "The Motivation-Facilitation Model of Sexual Offending". *Sexual Abuse*, 31(1), 3–24. <https://doi.org/10.1177/1079063217720919>
- Sheehan, L., Nieweglowski, K., & Corrigan, P. W. (n.d.). (2016) "Structures and Types of Stigma" In *The Stigma of Mental Illness - End of the Story?* (pp. 43–66). Springer International Publishing. https://doi.org/10.1007/978-3-319-27839-1_3
- Spears, R. (n.d.) (2012). "Group Identities: The Social Identity Perspective." In *Handbook of Identity Theory and Research*, 201–224. Springer New York. https://doi.org/10.1007/978-1-4419-7988-9_9
- Stelzmann, D., Jahnke, S., & Kuhle, L. F. (2022). "Media Coverage of Pedophilia and Its Impact on Help-Seeking Persons with Pedophilia in Germany—A Focus Group Study". *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(15), 9356-. <https://doi.org/10.3390/ijerph19159356>
- Stevens, E., & Wood, J. (2019). "I Despise Myself for Thinking about Them." A Thematic Analysis of the Mental Health Implications and Employed Coping Mechanisms of Self-Reported Non-Offending Minor Attracted Persons. *Journal of Child Sexual Abuse*, 28(8), 968–989. <https://doi.org/10.1080/10538712.2019.1657539>
- Tajfel, H. (1974). "Social identity and intergroup behaviour". *Social Science Information*, 13(2), 65–93. <https://doi.org/10.1177/053901847401300204>
- Tenbergen, G., Martinez-Dettamanti, M., & Christiansen, C. (2021). "Can Nonoffending Pedophiles Be Reached for the Primary Prevention of Child Sexual Abuse by Addressing Nonoffending Individuals Who Are Attracted to Minors in the United States? New Strategies With The Global Prevention Project."
-

Journal of Psychiatric Practice, 27(4), 265–272.

<https://doi.org/10.1097/PRA.0000000000000561> (7 sider)

Traggiai, C., & Stanhope, R. (2003). “Disorders of pubertal development”. *Best practice & Research. Clinical Obstetrics & Gynaecology*, 17(1), 41-56

Verhoef, M. J., & Casebeer, A. L. (1997). “Broadening horizons: Integrating quantitative and qualitative research”. *Canadian Journal of Infectious Diseases*, 8(2), 65–66. <https://doi.org/10.1155/1997/349145>

VirPed. <https://virped.org/> Tilgæt d. 09/03-24

Von Krafft-Ebing, R. (2013). “Pathological sexual life before the criminal forum” in Von Krafft-Ebing, R. *Psychopathia Sexualis: A Medico-Forensic Study* (1st ed.). 498-614. Elsevier Science & Technology.

Walker, A., (2021). “”Am I a monster?” - Forming an identity as minor attracted” In A Long, Dark Shadow : Minor-Attracted People and Their Pursuit of Dignity, pp. 15-41. University of California Press.
